

Ellen G. White Estate

I MESTERENS TJENESTE

ELLEN G. WHITE

I mesterens tjeneste

Ellen G. White

**Copyright © 2020
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Indhold

Information about this Book	i
Guds kald	xii
Afhængigt af menneskelige medarbejdere	xii
Gud kalder den enkelte	xiv
Ved fælles anstrengelser	xvii
Vi er vidner	xix
Formidlere af lys og velsignelse	xxi
Den guddommelige missionsbefaling	xxv
Kaldede fra dagliglivet	xxvi
Livet, som vinder venner	xxvii
Kvindelige missionærer	xxix
Gud kalder de unge	xxxii
Guddommeligt bestemt	xxxii
Unge i menighedsarbejde	xxxii
I den tidligste barndom.	xxxiii
De unges fremtid	xxxiii
Timoteus udvalgt som ganske ung.	xxxiii
Reserven, der skal udfylde rækkerne	xxxiv
Banebrydere under møje og opofrelse	xxxiv
Kan hjælpe på flere områder	xxxv
Hemmeligheden ved succes	xxxv
Organiser arbejdet	xxxv
Tilstanden blandt Guds folk	xxxvii
Ingen lyst til missionsarbejde	xxxvii
De selvtilfredse	xxxviii
Satanisk sløvhed	xxxix
Den åndelige dømmekraft svækket	xl
En tilstand af åndelig svaghed	xli
Behov for himmelsk øjnsalve	xli
Fanatisme og kold formalisme	xli
Snæversindede af selviskhed	xlii
Begærlighed	xlii
Ikke en af hver tyve er beredt	xlii
Vækkelse og reformation vort behov	xliii

Udsættelse skæbnesvangert	xliv
Bærer ikke frugt, nyder kun goderne	xlv
Lydighed et dække over synd	xlv
Døde i overtrædelser og synder	xlvi
Moralsk retskafne	xlvi
Deres blad er plettet	xlvi
Det tunge ansvar trætter	xlvii
Kan ikke begrunde det, de tror	xlvii
Gennem søger den profetiske bogrulle	xlvii
En indtryksfuld drøm	xlvii
Prøven vi skal igennem	l
Tilstanden i verden	lii
Det store drama	lii
Den sidste akt	lii
Historiens største krise	liii
Guds betvingende Ånd drages bort	liv
Vor jord et pestlazaret	liv
En forbrydelsesepidemi	lv
Den store bedrager i aktivitet	lvi
Verden grebet af krigens ånd	lvi
Åndeligt mørke	lvi
Avnerne sigtes fra	lviii
Lærdomme fra Elias' erfaring	lviii
Menigheden et uddannelsescenter	lx
Det øjeblikkelige behov	lx
Menighedens missionsprogram	lxi
Et specielt område	lxi
Undervisningen bør være afpasset	lxii
Ansvaret for oplæringen	lxii
Vælg ledere, som kan lære fra sig	lxiii
Menighedsmedlemmerne må uddanne sig	lxiv
Den guddommelige standard	lxiv
Illustration	lxiv
Missionsarbejde under skoleuddannelsen	lxvi
Formlået med uddannelsen	lxvi
Praktiklære	lxvi
Opelsk kærlighed til missionen	lxvii
Når skolen slutter	lxvii

Sangevangelister	lxvii
Samarbejde mellem prædikanter og lægmedlemmer	lxix
Gå ud i arbejdet sammen	lxix
En overbevisende kombination	lxix
En skæbnesvanger fejltagelse	lxx
Prædikantens pligter	lxxi
Et godt eksempel	lxxii
Organisering af arbejdsstyrken	lxxiii
Organisation en nødvendighed	lxxiii
Lærdom angående organisation	lxxiv
Første skridt til at organisere en menighed	lxxiv
Mønster for menighedens organisation	lxxiv
Hver enkelt må passes ind	lxxv
Hemmeligheden ved fremgang	lxxv
Betimelig advarsel	lxxvi
Opvækkelse	lxxvii
Kaldet	lxxvii
Marchordren	lxxvii
Tøv ikke et øjeblik	lxxviii
Vigtige spørgsmål	lxxix
Vågn op	lxxx
Til kamp!	lxxxii
Gud tager mål af os	lxxxiv
Hvordan det kunne have været	lxxxv
Bogføring i Himmelen	lxxxv
Større krav til os	lxxxvii
Appel til en doven menighed	lxxxvii
Slående illustrationer	xc
Bekende eller give til kende	xcii
Farer knyttet til missionsaktivitet	xcv
Opmuntring til nye i tjenesten	xcvi
Kristenlivet som i naturen	cii
Den kristnes feltråb	cii
Åndelig lammelse	cii
Et effektivt lægemiddel	ciii
En ubegrundet undskyldning	ciii
Stræb efter at vinde kronen	civ
Der er betalt for enhver tjeneste	cv

Fremad	cv
Et syn, der gjorde indtryk	cvii
Arbejdsmetoder	cviii
Fra hjem til hjem	cviii
En forsamling på en enkelt sjæl	cx
Ved personlig bestræbelse	cx
Åndelig vækkelse og personligt arbejde	cxv
Gå ud til folk	cxv
Indbyd til bibelstudium i jeres hjem	cxvi
Vær omgængelig	cxvi
Vis forståelse	cxvii
Fortæl om din egen erfaring	cxviii
Illustrationer har god virkning	cxix
Praktisk vejledning	cxix
Hold jer til det positive	cxx
Repræsentanter på befærdede alfarveje	cxx
Udsendt to og to	cxxi
Rundrejser	cxxi
Kristne lægemissionsarbejdere	cxxii
Industriel, og sanitær oplysning	cxxii
Indbyd til evangeliske møder	cxxiii
Inviter med i sabbatsskole	cxxiii
I skrift og tale	cxxiv
Lægemissionsarbejde	cxxv
Et arbejde af største betydning	cxxv
Det guddommelige eksempel	cxxv
Sammen med evangelisk arbejde	cxxvi
Budskabets højre hånd	cxxvii
Guddommeligt samarbejde	cxxvii
Arbejdet i hver menighed	cxxviii
Sundhedsarbejdet bør udvides	cxxx
Institutionsvirksomhed	cxxx
Kogekursus	cxxx
Et betimeligt budskab	cxxx
Bibelarbejde	cxxxiii
En himmelfødt tanke	cxxxiii
Det afgørende kald	cxxxiii
Gribende scener	cxxxiv

Forberedelsen til arbejdet	cxxxv
Hemmeligheden ved fremgang	cxxxv
Et opmuntrende arbejde	cxxxvi
Litteraturarbejdet	cxxxvii
Det vigtigste arbejde	cxxxvii
Vore forlag er virksomme redskaber	cxxxix
Udvidelse af forlagsvirksomheden	cxl
Mulighed for uhindret distribution	cxli
Tegne abonnementer	cxlii
Sælge bøger	cxlii
Arbejdet i byerne	cxliii
Sundhedslitteratur	cxliii
Udbred forskellig litteratur	cxliv
Værn om hvert stykke	cxliv
Religionsfrihed	cxlv
En betimelig bøn	cxlv
Kommende begivenheder	cxlv
Forfølgelse ikke uden betydning	cxlviii
Hvorfor er forfølgelserne indstillet	cxlix
Forfølgelsens tredobbelte forbund	cxlix
Sidste akt i dramaet	cxlix
Mange er blinde	cl
Guds folks ansvar og pligt	cli
En god fremgangsmåde	cliii
Sandheden vil sejre	cliii
Guddommelig beskyttelse	clv
Hjælpeaktionen	clvi
Det brændende spørgsmål	clvi
En god plan	clvi
En henstilling til arbejderne	clvii
Betingelse for fremgang	clviii
Hjemmission i forhold til fremmedmission	clix
Et godt eksempel	clix
Lærdomme fra Nehemias' liv	clx
Behov for mænd som Nehemias	clxv
Stiftelse af nye menigheder	clxvi
Guds plan	clxvi
Abrahamet værdigt eksempel	clxviii

Hvad er du her efter?	clxix
Gud kalder kristne familier	clxx
Omplantning kræver dygtige gartnere	clxxi
Forsikring om gode resultater	clxxi
Kan lære af det gamle Israels fejltagelse	clxxii
Kristeligt hjælpearbejde	clxxiii
Træde i de guddommelige fodspor	clxxiii
Støtte og vise forståelse	clxxiii
Bør huskes	clxxvi
Udræk en hjælpende hånd	clxxvii
Gæstfrihed en kristenpligt	clxxvii
Prøvelsens proces	clxxviii
En lignelse anskueliggjort	clxxix
Lejrmødet — årsmødet	clxxx
Lejrmødets betydning	clxxx
Hensigten med lejrmødet	clxxx
Demonstration i praktisk missionsarbejde	clxxxii
Lejrmøderne lige før tidens afslutning	clxxxii
Fremmedmission i hjemlandet	clxxxiv
Lige så vigtigt som i fremmede lande	clxxxiv
Gud Giver anledningen	clxxxiv
Efterladenhed	clxxxv
Styrk arbejdernes hænder	clxxxv
Arbejdet for de velhavende og indflydelsesrige	clxxxvii
Bør ikke forsømmes	clxxxvii
Særlig egnede arbejdere	clxxxviii
Resultaterne sikret på forhånd	clxxxviii
Nogle af Bibelens rige mænd	clxxxix
Hjemmet en missionsskole	cxc
Af største betydning	cxc
Engelens nedtegnelser	cxc
Børnene hjælpe med at bære byrderne	cxc
Hjemmets vidtrækkende indflydelse	cxcii
Vælg hjemmets banner	cxciii
Familiealterets betydning	cxciii
Bedemøder — missionsmøder	cxcv
Hemmeligheden ved virkningsfuld bøn	cxcv
Andagterne på vægtskålen	cxcv

Gør møderne interessante	cxcv
Vidnesbyrd om personlige oplevelser	cxcvi
Tak og pris	cxcvii
Farligt spil	cxcvii
Et opmuntrende løfte	cxcviii
Forskelligt missionsarbejde	cxcix
Omsorg for de blinde	cxcix
Omsorgen for forældreløse børn	cxcix
De farvede	cci
Afholdssagen	ccii
Vigtigt af følge arbejdet op	cciii
Forvaltning af vore midler	cciii
Himmelens rapportsystem	ccv
Vilkår for en vellykket indsats	ccvi
Effektivitet	ccvi
Stemmens rette brug	ccvi
Åndskultur	ccvii
Sand værdighed og høflighed	ccviii
Oprigtighed	ccix
Virkelyst	ccx
Beslutsomhed	ccxi
Nidkærhed	ccxi
Tålmodighed	ccxii
Taktfølelse	ccxiii
Altid til rede	ccxiv
Medfølelse og omgængelighed	ccxiv
Enkelhed	ccxv
Tro	ccxvi
Mod	ccxvi
Overgivelse	ccxvii
Med et udelt hjerte	ccxviii
Troskab	ccxviii
Snar og snild	ccxix
Sænk ikke standarden	ccxx
Klogskab og omtanke	ccxxi
Hvordan undgå at blive modløs	ccxxi
Mildhed	ccxxii
Upartiskhed	ccxxiii

Ærlighed, troskab, flid	ccxxiii
Uselviskhed	ccxxiii
Uden bekymringer	ccxxiv
Den guddommelige fuldmagt	ccxxv
Klar til kamp	ccxxv
Tapre og trofaste	ccxxv
Med en hyrdes omsorg	ccxxvi
Ydmyghed	ccxxvii
Afholdenhed	ccxxviii
Hvile og eftertanke	ccxxix
Helligånden	ccxxxi
Løftet	ccxxxi
Gud vil gerne give	ccxxxii
Betingelser for at modtage	ccxxxii
Afgørende for et godt resultat	ccxxxiv
Løftet ikke værdsat	ccxxxv
Ørkesløs forventning om Åndens vederkvægelse	ccxxxv
Kristi efterfølger	ccxxxv
Helligånden har virket fra begyndelsen af	ccxxxvi
Forsikring om fremgang og sejr	ccxxxvii
Gud garanterer	ccxxxvii
Samarbejde med himmelske kræfter	ccxxxviii
Tænk ikke, at arbejdet skal mislykkes	ccxli
Resultatet er relativt	ccxli
Motivet, når arbejdet lykkes	ccxli
Overlad udfaldet til Gud	ccxliii
Belønningen	ccxliv
En herlig belønning	ccxliv
Basis for udmålingen	ccxliv
En sikker belønning	ccxlv
En retfærdig belønning	ccxlv
En timelig belønning	ccxlv
En evig belønning	ccxlviii
Vent tålmodigt på lønnen	cccli

Guds kald

Afhængigt af menneskelige medarbejdere

Gud vælger ikke engle, der aldrig har syndet, til at være hans repræsentanter blandt mennesker, men mennesker, mænd med samme slags lidenskaber som dem, de søger at frelse. Kristus blev menneske, for at han kunne nå ind til mennesker. Der behøvedes en guddommelig-menneskelig Frelser for at bringe frelsen til verden. Og mænd og kvinder har fået betroet den hellige tjeneste at lade andre få del i „Kristi uransagelige rigdom.“ Ef. 3,8.

Betragt det rørende skue! Se Himmelens majestæt, omgivet af de tolv mænd, han har udvalgt! Han er i færd med at hellige dem til deres gerning. Gennem disse skrøbelige redskaber agter han ved sit ord og sin Ånd at gøre frelsen tilgængelige for alle.

Send nu nogle mænd til Joppe og lad dem hente en mand, der hedder Peter. Således tilkendegav Gud sin agtelse for prædikeembedet for sin organiserede menighed. Det blev ikke givet englen at fortælle Kornelius om hændelsen på korset. Et menneske, der ligesom høvedsmanden var underkastet de menneskelige skrøbeligheder og fristelser, skulle fortælle ham om den korsfæstede og opstandne frelser.

[12] Den engel, som blev sendt til Filip, kunne have undervist ætioperen, men dette er ikke Guds fremgangsmåde. Det er hans plan, at menneskene skal virke for deres medmennesker.

Men denne skat har vi i lerkar fortsatte apostlen, for at den overvældende kraft må være fra Gud og ikke fra os selv. Gud kunne have forkyndt sin sandhed gennem syndfri engle, men dette er ikke efter hans vilje. Han vælger menneskelige væsener, fulde af skrøbelighed, til redskaber for udførelsen af sine formål. Den kostelige skat gemmes i lerkar. Ved menneskers hjælp skal hans velsignelser bringes ud til verden. Ved dem skal hans herlighed skinne frem gennem syndens mørke. I kærlig tjeneste skal de møde syndere og nødlidende

og føre dem til korset. Og i hele deres gerning skal æren, hæderen og lovprisningen gælde ham, som er over alle og over alt.

Det var Frelserens hensigt, at hans efterfølgere, efter at han var faret op til Himmelen for at blive menneskets talsmand, skulle videreføre det arbejde, som han havde begyndt. Skal det menneskelige redskab ikke vise nogen særlig interesse for at give lyset i evangeliets budskab til dem, der sidder i mørke? Der er nogle, der er villige til at gå til Jordens ende for at bringe sandhedens lys til menneskene, men Gud kræver, at enhver sjæl, der kender sandheden, skal søge at lede andre til at elske sandheden. Hvis vi ikke er villige til at bringe særlige ofre for at frelse sjæle, der er ved at omkomme, hvordan kan vi da blive regnet for værdige til at komme ind i Guds stad?

I sin visdom bringer Herren dem, der søger sandheden, i berøring med medmennesker, der kender sandheden. Det er Himmelenes vilje, at de, som har modtaget lyset, skal give det videre til dem i mørket. Menneskeslægten, der får sin kraft fra den store visdommens kilde, bliver det redskab, den virksomhed, hvorigennem evangeliet udøver sin forvandlende magt over sjæl og sind.

Gud kunne have nået sit formål med at frelse syndere uden vor hjælp, men for at vi skulle kunne udvikle egenskaber, der ligner Kristi, må vi deltage i hans arbejde. For at få del i hans glæde, glæden ved at se syndere blive frelst ved hans offer må vi tage del i hans bestræbelser for at frelse dem. [13]

Kristus vælger ikke engle, som aldrig har syndet, til at være sine repræsentanter blandt menneskene, han vælger mennesker, der besidder de samme lidenskaber som dem, de søger at frelse. Kristus påtog sig menneskelighed for at kunne nå menneskene. Guddommen behøvede menneskelighed, for både det guddommelige og det menneskelige var nødvendigt for at skaffe verden frelse. Guddommen behøvede menneskelighed, for at menneskeligheden kunne blive et forbindelsesled mellem Gud og mennesket.

Englene venter med næsten utålmodig iver på vor medvirken; thi mennesket må være forbindelsesledet til mennesker. Og når vi overgiver os selv til Kristus i helhjertet gudsfrygt, fryder englene sig over, at de med vor røst kan tale for at åbenbare Guds kærlighed.

Vi må være Guds medarbejdere, for Gud vil ikke fuldføre sit værk uden menneskelig medvirken.

Gud kalder den enkelte

Enhver kristen har fået et bestemt arbejde anvist. Gud kræver, at alle arbejder i hans vingård. Du skal tage den gerning op, du har fået betroet, og udføre den samvittighedsfuldt.

Hvis hver eneste af jer var en levende missionær, ville budskabet for vor tid hurtigt blive forkyndt i alle lande, for alle folk, folkeslag og tungemål.

[14] Enhver sand discipel fødes ind i Guds rige som en missionær. Den, som drikker af det levende vand, bliver en livets kilde. Modtageren bliver til en giver. Kristi nåde i sjælen er som en kilde i ørkenen, der vælder frem til vederkvægelse for alle og gør dem, der er ved at omkomme, begærlige efter at drikke af livets vand.

Gud forventer, at enhver, som har fået betroet kendskabet til sandheden for denne tid, personligt skal træde i hans tjeneste. Ikke alle kan rejse ud som missionærer i udlandet, men alle kan være missionærer i deres familiekreds og i nabolaget.

Kristus var kun nogle få skridt fra den himmelske trone, da han gav sine disciple missionsbefalingen. Alle, som ville komme til troen på hans navn, medregnede han som missionærer, da han sagde: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!“ Guds kraft skulle ledsage dem.“

For enhver, der bekender sig til Kristus, burde det være en livsopgave at frelse mennesker. Vi står i gæld til verden for den nåde, Gud har skænket os, for det lys, der har skinnet på os, og for den sandhed, hvis skønhed og kraft er åbenbaret for os.

Der er alle vegne en tilbøjelighed til at lade organiseret virksomhed træde i stedet for personlig bestræbelse. Menneskelig visdom arbejder hen imod forening og sammenslutning, hen imod at bygge store kirker og oprette store institutioner. Masser af mennesker overlader alt godgørenhedsarbejde til institutioner og organisationer; de undtager sig fra at komme i berøring med verden, og deres hjerter bliver kolde, de fortabes i egne interesser og bliver uimodtagelige for indtryk. Kærlighed til Gud og mennesker uddør i deres sjæl. Kristus gav sine efterfølgere et personligt arbejde at udføre, et arbejde, som ikke kan overlades til andre. At hjælpe de syge og fattige og bringe evangeliet til de fortabte må ikke overlades til udvalg eller godgø-

renhedsforeninger alene. Personligt ansvar, personlig bestræbelse, personlig opofrelse er, hvad evangeliet kræver.

Enhver, som har modtaget det himmelske lys, skal oplyse vejen for dem, der ikke kender livets lys. [15]

Enhver har fået en gerning tildelt og ingen kan træde i andres sted. Enhver har en særdeles vigtig mission, som ikke må forsømmes eller ignoreres, for når den opfyldes, betyder det et menneskes vel og når den forsømmes, betyder det ve over en, for hvem Kristus gav sit liv.“

Vi bør alle være Guds medarbejdere. Lediggængere accepterer han ikke som sine tjenere. Hvert enkelt menighedsmedlem må forstå, at menighedens liv og trivsel påvirkes af deres handlemåde.

Hver eneste sjæl, som Kristus har frelst, er kaldet til at virke i hans navn for fortabtes frelse. Denne gerning var blevet forsømt i Israel. Bliver den ikke også forsømt i dag af dem, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere.

Der er noget at gøre for enhver. Hver eneste en, som tror på sandheden, bør stå frem og sige: „Her er jeg, send mig!“ Es. 6, 8.

Det er enhver kristens privilegium ikke alene at vente på, men også at fremskynde vor Herres Jesu Kristi tilkommelse.

Den, der bliver et Guds barn, bør for fremtiden betragte sig som et led i den kæde, der blev sænket ned for at frelse verden. Han bør være èt med Kristus i hans nådige plan og gå ud sammen med ham for at søge og frelse det fortabte.

Alle kan finde noget at gøre. Ingen behøver at føle, at der ikke er noget sted, hvor de kan arbejde for Kristus. Frelseren gør sig til èt med hvert eneste menneske.

De, som har sluttet sig til Herren og indgået en pagt med ham om at arbejde i hans tjeneste, er forpligtede til at forene sig med Herren i det store, herlige arbejde at frelse sjæle.

Virkefeltet er så stort og planen så omfattende, at ethvert helliggjort hjerte vil blive drevet til at tjene som et instrument for guddommeligt kraft. [16]

I Guds hånd er mennesker det værktøj, han bruger til at gennemføre sine nådige hensigter. Hver enkelt har sin rolle at spille; hver enkelt modtager det lys, der svarer til hans tids særlige behov, og som er nødvendigt, for at han kan udøve den gerning, Gud har pålagt ham.

Gud har længe ventet på, at tjenersindet skulle få magten i hele hans menighed, så at enhver arbejder for ham med de evner, han har fået.

Da han udsendte de tolv og senere de halvfjerdssindstve for at forkynde Guds rige, lærte han dem, at det var deres pligt at meddele andre, hvad han havde lært dem. Gennem hele sit virke opdrog han dem til individuelt arbejde, som skulle udvides, efter som de blev flere i antal, og som til sidst skulle nå ud til verdens fjerneste egne.

Det er en skæbnesvanger fejltagelse at mene, at sjælesørgerarbejdet kun påhviler prædikanterne. Den ydmyge, fromme troende, som vingårdens Herre pålægger omsorg for sjæle, bør opmuntres af dem, som Herren har skænket et større ansvar. De, der står som ledere indenfor Guds menighed, skal gøre sig klart, at Frelserens befaling gælder alle, der tror på hans navn. Gud vil udsende mange til sin vingård, skønt de måske ikke er indviet til tjenesten ved håndspålæggelse.

Menighedens sande karakter bedømmes ikke efter dens høje bekendelse eller de navne, der står indført i protokollen, men den bedømmes efter, hvad den faktisk udretter for Mesteren, og efter, hvor mange udholdende, trofaste arbejdere den har. Personlig interesse og hensynsfulde personlige bestræbelser vil udrette mere for Kristi sag, end prædikener og bekendelse kan.

[17] Når en menighed bliver stiftet, bør alle medlemmerne gå aktivt ind i missionsarbejdet. De bør aflægge besøg hos hver eneste familie i deres nabolag og lære deres åndelige status at kende.

Ikke alle medlemmerne af menigheden bliver kaldet til at arbejde i andre lande, men alle har fået til opgave at lade lyset skinne i verden. Kristi evangelium virker udfordrende og vil blive udbredt. På den store dag vil ingen blive undskyldt for at have plejet egne interesser. Der er arbejde til alle hænder og for ethvert hoved. Der er mange forskellige opgaver passende for de forskellige evner og talenter.

Han har betroet jer hellig sandhed. Når Jesus bor hos den enkelte af menighedens medlemmer, bliver han et kilde spring til evigt liv. I pådrager jer skyld over for Gud, hvis I ikke gør jer al mulig anstrengelse for at give dette levende vand til andre.

Som kristne gør vi ikke en tyvendedel af, hvad vi kunne, for at vinde mennesker for Kristus. Hele verden skal advares, og enhver oprigtig kristen vil være en vejleder og et eksempel med hensyn

til at være tro, bære korset, arbejde beredvilligt og energisk, vise usvigelig troskab mod sandhedens sag, bringe ofre og virke for Guds værks fremme.“

Så langt hans anledninger strækker, står enhver, der har modtaget lyset fra sandheden, med det samme ansvar, som den profet i Israel, disse ord kom til: „Men dig, menneskesøn, har jeg sat til vægter for Israels hus; hører du et ord af min mund, skal du advare dem fra mig.“

Til enhver, som bliver delagtig i hans nåde, beskikker Herren et arbejde for andre. Hver især må vi stå på vor plads og sige: „Her er jeg, send mig!“ Ansvar et hviler på alle — på Guds ords forkyndere, på den troende sygeplejer og sygeplejerske, på den kristne læge og den enkelte kristne, hvad enten han er købmand eller bonde, embedsmand eller håndværker. Vort arbejde er at åbenbare for menneskene det glade budskab om frelse. Ethvert foretagende, vi giver os af med, bør have dette som sit endelige mål.

[18]

Da husets herre kaldte sine tjenere til sig, gav han enhver sin gerning. Hele Guds familie er ansvarlig for, hvordan den forvalter Herrens formue. Hver enkelt, fra den ringeste og mest uanselige til den største og mest ophøjede, er et moralsk væsen, som har fået talenter betroet, for hvilke det står til ansvar over for Gud.“

Ved fælles anstrengelser

Kære trossøskende, dukker dette spørgsmål ikke op i jeres sind: „Skal jeg vogte min broder?“ Når I bekender jer til at være Guds børn, så skal I vogte jeres broder. Herren holder menigheden ansvarlig for de sjæle, som den kunne have reddet.

Frelseren har givet sit dyrebare liv for at oprette en menighed, der skal kunne hjælpe de lidende, de bedrøvede og de fristede. Her er en lille flok troende mennesker, som måske er fattige, ubekendte og blottede for uddannelse; men ved Kristi nåde kan de alligevel i hjemmet, i nabolaget, ja endog i fjerne lande udføre et arbejde, hvis følger vil blive lige så vidtrækkende som evigheden.

Omend menigheden kan synes svækket og ufuldkommen, så er den dog det eneste, som Gud på en særlig måde skænker sin højeste omhu. Den er skuepladsen for hans nåde, hvor han fryder sig over at åbenbare sin magt til at forvandle hjerterne.

Nogen skulle udføre Kristi missionsbefaling, nogen skulle føre det værk videre, han havde sat i gang. Det privilegium fik menigheden. I den hensigt blev den organiseret. Hvorfor har dens medlemme så ikke påtaget sig ansvaret?

[19] Han opfordrer menigheden til at tage fat på dens foreskrevne pligt, nemlig at holde den sande reforms banner op på sin egen egn og overlade det til uddannede og erfarne arbejdere at trænge ind på nye steder.

Tessalonikerne var ægte missionærer . . . Mange hjerter blev vundet ved forkyndelsen af sandheden, og der blev føjet mange til de troendes tal.

Det var da han udvalgte de tolv, at det første skridt blev taget til at organisere den menighed, som efter Kristi bortgang skulle fortsætte hans gerning på Jorden.

Guds menighed består af mennesker, som lever et helligt liv, er fyldt med forskellige gaver og med Helligånden. Dens medlemmer skal finde lykken i deres lykke, som de søger at hjælpe og velsigne. Forunderligt er det værk, som Herren har til hensigt at udføre gennem sin menighed, for at hans navn kan blive æret derved.

Vort arbejde er tydeligt fremstillet i Guds ord. Troende skal være forenet med troende og menighed med menighed, det menneskelige redskab skal samarbejde med det guddommelige, ethvert virkemiddel skal være underlagt Helligånden, og det hele skal være fælles om at give verden det gode budskab om Guds nåde.

Vore menigheder skal samarbejde i bearbejdelsen af den åndelige ager i håb om at få en høst senere . . . Jorden er hård, men brakjorden må brydes og retfærdighedens sæd sås. Stands ikke, I af Gud elskede lærere, som om I var i tvivl, om I skal fortsætte med et arbejde, der vil vokse, blot det bliver gjort.

[20] Menigheden er Guds udvalgte redskab til menneskenes frelse. Den blev organiseret for at yde tjeneste, og dens mission består i at bringe evangeliet ud i verden. Fra begyndelsen af har det været Guds hensigt, at hans overflødige godhed og fylde skulle lyse for verden gennem menigheden. Menighedens medlemmer, som han har kaldet ud fra mørket til sit underfulde lys, skal åbenbare hans herlighed.

Ingen menighed må tænke, at den er for lille til at øve en indflydelse og gøre en gerning i det store værk for vor tid.

Tag fat, brødre! Det er ikke blot de store lejr møder og forsamlinger, som er særlig begunstige af Gud; de mindste bestræbelser, udført i uegennyttig kærlighed, vil få hans velsignelse og en rig belønning. Gør, hvad I kan, og Gud vil forøge jeres evner.

Vi er vidner

Vi er Kristi vidner, og vi må ikke lade verdslige interesser eller gøremål lægge beslag på vor tid og opmærksomhed

Mine vidner er I, så lyder det fra Herren . . . Jeg har forkyndt det og frelser, kundgjort det, ej fremmede hos jer; I er mine vidner, lyder det fra Herren.“ „Jeg, Herren, har kaldet dig i retfærd og grebet dig fast om hånd; jeg vogter dig, og jeg gør dig til folkepagt, til hedningelys for at åbne de blinde øjne og føre de fangne fra fængslet, fra fangehullet mørkets gæster.

Menneskene i verden tilbeder falske guder. De skal ledes bort fra deres falske gudsyndelse ved at få opmærksomheden rettet mod noget bedre, og ikke ved at få deres afguder fordømt. De skal lære Guds godhed at kende. „I er mine vidner, lyder det fra Herren. Jeg er fra evighed Gud.“

Alle, der ønsker at komme ind i Guds stad, må i deres jordiske liv fremstille Kristus i deres handlinger. Det er dette, der gør dem til Kristi sendebud og hans vidner. De skal bære et klart, bestemt vidnesbyrd mod al ond praksis og vise syndere hen til Guds lam, som bærer verdens synd.

Disciplene skulle gå ud som Kristi vidner og forkynde for verden, hvad de havde set og hørt af ham. Deres opgave var den vigtigste, som mennesker nogen sinde var blevet kaldet til; alene Kristi opgave [21] var større. De skulle være Guds medarbejdere til menneskers frelse.

Den guddommelige lærer siger: „Kun min Ånd magter at undervise og overbevise om synd. Det synlige gør kun et midlertidigt indtryk på sindet. Jeg vil indpræge sandhed i samvittigheden, og overalt på Jorden skal mennesker være mine vidner og fremholde mit krav på menneskets tid, penge og evne til at bruge sin forstand.“

Vor bekendelse af hans trofasthed er det hjælpemiddel, Himlen har valgt til at åbenbare Kristus for verden. Vi skal erkende hans nåde, sådan som vi har lært den at kende gennem fortidens hellige mænd; men det, som betyder mest, er vidnesbyrdet om vore egne

erfaringer. Vi er vidner for Gud, når vi i os selv åbenbarer en guddommelig krafts gerning. Hvert enkelt menneske har en tilværelse, der tydeligt adskiller sig fra alle andres, og en erfaring, der er væsentlig forskellig fra deres. Gud vil, at vor lovprisning skal stige op til ham, præget af vor egen personlighed. Denne værdifulde lovprisende tilkendegivelse af hans nådes herlighed rummer en uimodståelig kraft, som virker til sjælenes frelse, når den er underbygget af et kristent liv.

Gud kan ikke udbrede kendskabet til sin vilje og sin nådes underværker iblandt vantro mennesker, medmindre han har sine vidner spredt ud over hele verden. Det er hans plan, at de, der har fået del i denne store frelse ved Jesus Kristus, skal være hans missionærer og lysbærere rundt om i verden, som tegn for folket, levende breve, der kendes og læses af alle mennesker, og hvis tro og gerninger vidner om Frelserens snarlige komme, og at det ikke har været forgæves, de har modtaget Guds nåde. Folk må advares, så de bereder sig for den kommende dom.

Idet de dvælede ved hans rene, hellige liv, syntes det for dem, som om ingen møje ville være for svær, intet offer for stort, dersom de blot i deres liv kunne bære vidnesbyrd om Kristi elskelige karakter. O, tænkte de, om de blot kunne have levet de sidste tre år om igen, hvor langt anderledes ville de da ikke have optrådt! Dersom de blot kunne se Mesteren igen, hvor alvorligt ville de ikke bestræbe sig for at vise, hvor højt de elskede ham, og hvor oprigtigt bedrøvede de var over nogen sinde at have såret ham med et ord eller en handling i vantro! Men de fandt trøst i den tanke, at de havde fået tilgivelse. De havde sat sig for, at de så vidt muligt ville udsone deres vantro ved frimodigt at bekende ham for verden.

Disse to helbredte besatte var de første missionærer, som Kristus udsendte for at prædike evangeliet i Dekapolis egne. Kun i nogle få øjeblikke havde disse mænd haft den forrettighed at lytte til Kristi lære. De havde aldrig hørt en eneste prædiken fra hans mund. De [22] kunne ikke belære folket sådan som disciplene, der daglig havde været sammen med Kristus. Men de medbragte i sig selv beviset for, at Kristus var Messias. De kunne fortælle, hvad de vidste, hvad de selv havde set og hørt og oplevet af Kristi kraft. Dette er, hvad enhver kan gøre, hvis hjerte har følt Guds nåde. Johannes, den discipel, Herren elskede, skrev: „Det, der var fra begyndelsen, det, vi har hørt, [23]

det, vi har set med vore egne øjne, det, vi skuede og vore egne hænder følte på, ja, livets ord, det, vi altså har set og hørt, forkynder vi også jer.“ 1. Joh. 1,1-3. Som Kristi vidner bør vi fortælle, hvad vi ved, hvad vi selv har set og hørt og følt. Hvis vi skridt for skridt har fulgt Jesus, må vi have noget afgørende at fortælle om den måde, på hvilken han har ført os. Vi kan fortælle, hvordan vi har sat hans løfter på prøve og fundet, at hans løfter var sande. Vi kan vidne om, hvad vi har erfaret af Kristi nåde. Det er til dette vidnesbyrd, Herren kalder os, og uden det vil verden gå til grunde.

Formidlere af lys og velsignelse

Vi skal være helligede kanaler, som det himmelske liv kan flyde igennem til andre. Helligånden må besjæle og gennemtrænge hele menigheden og rense og befæste hjerterne.

Enhver, som følger Jesus, er hans missionær og har en gerning at gøre i sit hjem, i sit nabolag og i byen, hvor han bor. Alle, som har helliget sig til Gud, er lysbærere. Gud gør dem til retfærdigheds redskaber, så de kan bringe sandhedslyset til andre.

Resultatet af Jesu gerning, mens han træt og sulten sad der ved Jakobs brønd, blev en vidtomfattende velsignelse. Denne ene sjæl, som han søgte at hjælpe, blev et middel til at nå andre og lede dem til Frelseren. Dette er altid den måde, hvorpå Guds værk har gjort fremgang i verden. Lad dit lys skinne, så vil andre lys blive tændt.

Mange nærer den tanke, at de med hensyn til deres lys og erfaringer er ansvarlige over for Kristus alene og uafhængige af hans anerkendte efterfølgere på Jorden. Jesus er synderes ven, og han ynkes over deres ulykke. Han har al magt både i Himmelen og på Jorden; men han anerkender de midler, han har beskikket til menneskenes oplysning og frelse; han henviser syndere til menigheden, som han har gjort til en lysets formidler i verden.

Menigheden på hin tid havde fået overdraget et stadig fremadskridende værk; det at oprette virksomheder, hvorfra der kunne udgå lys og velsignelse, på ethvert sted, hvor der fandtes oprigtige sjæle, som var villige til at stille sig i Kristi tjeneste.

Ligesom Solens stråler trænger igennem og når ud til de mest afsides beliggende egne på Jorden, således er det Guds hensigt, at evangeliets lys skal nå ud til hver eneste sjæl i verden. Dersom Kristi

menighed fuldbyrdede vor Herres forsæt, ville ly set skinne på alle, der sidder i mørket og i dødens land og skygge.

Det er hvert menneskes forret at være et levende rør, hvorigennem Gud kan lade sin nådes rigdomme, Kristi uransagelige rigdomme, tilflyde verden. Der er intet, Kristus længes mere efter end mennesker, der vil vise verden hans Ånd og karakter. Der er ikke noget, verden trænger mere til, end at mennesker i deres liv åbenbarer Frelserens kærlighed. Hele Himmelen venter på dem, der vil være rør, hvorigennem den hellige olie kan flyde og blive til glæde og velsignelse for menneskehjerter.

Det herlige ved Guds menighed er medlemmernes gudfrygtighed, for der er hans vælde i skjul. De sande Guds børns indbydelse bliver måske agtet ringe, men den vil altid kunne mærkes og på belønningens dag vil den med rette blive åbenbaret. En sand kristens lys, som ses i hans trofaste gudsfrygt og urokkelige tro, vil for verden være et bevis på en levende frelsers magt. Kristus vil i sine efterfølgere blive et kildespring til evigt liv. Skønt næsten ukendt for verden er de anerkendt som Guds ejendomsfolk, hans udvalgte kar til frelse, hans repræsentanter, hvorigennem lyset skal skinne for verden.“

Menighedsmedlemmer, lad lyset skinne! Løft jeres røst i ydmyg bøn til Gud, vær vidner imod drukkenskab, dårskab og verdslige fornøjelser, forkynd sandheden for denne tid! Jeres tale, jeres indflydelse, jeres tid — alt er gaver fra Gud og bør anvendes i Kristi tjeneste til at vinde sjæle for ham.

Det er blevet vist mig, at Kristi disciple er hans repræsentanter på Jorden, og Gud har til hensigt, at de skal være lys i denne verdens moralske mørke, spredt ud over landet, i købstæder, landsbyer og storbyer, som et skuespil for hele verden, både for engle og mennesker.

[25] Kristi efterfølgere skal være verdens lys, men Gud ønsker ikke, at de skal anstrenge sig for at skinne. Han finder ikke behag i, at de i selvtilfredshed stiller deres egen godhed til skue. Han ønsker, at deres liv skal gennemsyres af himmelske principper. Når de så kommer i berøring med verden, vil de åbenbare det lys, som er i dem. Deres urokkelige troskab under alle livets forhold vil da være et strålende lys.

Da Saulus midt i sin blinde vildfarelse og fordom fik en åbenbaring af Kristus, som han forfulgte, blev han bragt i direkte forbindelse med den menighed, som er verdens lys. I dette tilfælde er Ananias Kristi stedfortræder og repræsenterer også Kristi præster på jorden, som er indsat til at handle på hans vegne. I Kristi sted berører Ananias Saulus øjne, for at de kan modtage synet. I Kristi sted lægger han hænderne på ham, og mens han beder i Jesu navn, modtager Saulus Helligånden. Alt gøres i Jesu navn og ved hans kraft. Kristus er selve kilden, menigheden er forbindelsesledet.

Vildfarelse trives alle vegne. Sjælenes store modstander mønstrer sin hær. Han sætter alle sine planer i værk for at forvirre menneskene med sine besnærende vildfarelser og således føre sjæle i ulykke. De, som Gud har betroet sin sandheds rige skatte, skal lade lyset skinne i det moralske mørke.

Gud forlanger, at hans folk skal skinne som lys i verden. Det forlanges ikke af prædikanterne alene, men enhver Kristi discipel skal gøre det. Deres vandel skal være himmelsk præget. Og i fællesskabet med Gud vil de nære ønske om at have fællesskab med deres medmennesker for med deres ord og handlinger at give udtryk for Guds kærlighed, som tvinger dem. Således vil de blive lys i verden, og lyset, de formidler, vil ikke gå ud eller blive taget bort.

Kristi efterfølgere skal være retfærdigheds redskaber, arbejdere, levende stene, som udstråler lys, så de tiltrækker de himmelske engle. Det kræves, at de er kanaler, som sandhedens og retfærdighedens ånd kan flyde igennem. [26]

Herren har gjort sin menighed til det sted, hvor guddommelig indflydelse er at finde. Den himmelske verden venter på, at medlemmerne skal blive kanaler, hvorigennem livets strøm kan flyde til verden, så mange mennesker kan blive omvendt og også blive kanaler, hvorigennem Kristi nåde kan flyde til øde områder i Herrens vingård.“

Enhver, som er forenet med Gud, vil afgive lys til andre. Hvis der er nogen, som ikke har noget lys at give, så er det, fordi de ikke har forbindelse med lysets kilde.

Gud har udvalgt sine børn til at lyse for andre og hvis de ikke gør det og sjæle bliver overladt til vildfarelsens mørke, fordi de undlod at gøre, hvad de kunne have gjort, dersom Helligånden havde levendegjort dem, så vil Gud kræve dem til regnskab. Vi er kaldt

ud fra mørket til hans underfulde lys, for at vi skal forkynde Kristi guddomskraft.

Vor indflydelse over andre er ikke så meget afhængig af, hvad vi siger, som af, hvordan vi er. Mennesker kan måske bekæmpe og trodse vor logik; de kan gøre modstand mod vore henvendelser; men et liv i uselvisk kærlighed er et argument, som de ikke kan modsige. En konsekvent livsform, der kendetegnes ved Kristi sagtmødige sind, er en magt, der betyder noget i verden.

[27] De, der skulle have været verdens lys, har kun udsendt et svagt og mat skær. Hvad forstås der ved lys? Hermed menes gudfrygtighed, godhed, sandhed, barmhjertighed, kærlighed. Det er sandheden åbenbaret i liv og karakter. Evangeliets aggressive kraft beror på den personlige gudfrygtighed hos dem, der tror på det, og Gud har ved sin elskede Søns død gjort det muligt, at ethvert menneske kan blive vel skikket til al god gerning. Hvert menneske bør være en klart skinnende lampe, der forkynder hans guddomskraft, som kaldte os fra mørket til sit underfulde lys. „Guds medarbejdere er vi.“ Ja medarbejdere, og det vil sige at gøre et ærligt arbejde i Herrens vingård. Der er mennesker, som skal frelses, i vore menigheder, i vore sabbatsskoler, i vort nabolag.

Det er ved at arbejde for andre, at de holder sig selv i live. Hvis de blot vil blive Jesu medarbejdere, vil vi se lyset i vore menigheder brænde klarere og klarere og gennemtrænge mørket langt uden for deres eget område.

„I er verdens lys.“ Jøderne mente, at frelsens velsignelser kun gjaldt deres eget folk, men Kristus viste dem, at frelsen er ligesom solskinnet: den tilhører hele verden.

Hjerter, som handler efter Helligåndens påvirkning, er de kanaler, hvorigennem Guds velsignelser strømmer. Hvis de, som tjener Gud, blev fjernet fra Jorden, og hans Ånd blev taget bort fra menneskeslægten, så ville denne verden være overladt til ødelæggelse og tilintetgørelse — resultatet af Satans herredømme. Skønt de gudløse ikke ved det, skyldes endog velsignelserne i dette liv, at Guds folk, som de ringeagter og underkuer, er til stede i denne verden. Men hvis de kristne kun er kristne af navn, så ligner de det salt, som har mistet sin kraft. De har ingen indflydelse til det gode i verden. Ved deres urigtige fremstilling af Gud er de værre end vantro.

Den guddommelige missionsbefaling

Den gerning, disciplene udførte, skal vi også udføre. Enhver kristen skal være en missionær. I medfølelse og medlidenhed skal vi tjene dem, der trænger til hjælp, og med uegennyttig alvor søge at lindre de lidelser, som hjemsøger menneskene.

Før Kristus steg op til Himmelen, overgav han disciplene deres opgave. Han sagde til dem, at de skulle fuldbyrde hans sidste vilje, hvori han testamenterede det evige livs skatte til verden. [28]

Troende mennesker har til enhver tid haft andel i det, der var betroet til de første disciple. Enhver, der har modtaget evangeliet, har fået en hellig sandhed at bringe verden. Guds trofaste folk har altid været ivrige missionærer, der viede deres kræfter til at ære hans navn, og som klogt udnyttede deres evner i hans tjeneste.

Evangeliets forkyndelse er Kristi riges store missionsbefaling. Disciplene skulle arbejde alvorligt for sjælene og bringe alle nådens bud. De skulle ikke afvente, at mennesker kom til dem; de skulle gå ud til folk med deres budskab.

Guds sendebud har fået befaling til at optage netop det arbejde, Kristus udførte, da han var her på Jorden. De skal tage fat på enhver arbejdsgren, han virkede i. Alvorligt og oprigtigt skal de fortælle mennesker om Himmelenes uransagelige rigdom og uforgængelige skat.

Den befaling, som blev givet disciplene, er også givet til os. Nu som dengang skal en korsfæstet og genopstanden frelser ophøjes for dem, som er uden Gud og uden håb i verden. Herren kalder på hyrder, lærere og evangelister. Fra hus til hus skal hans tjenere forkynde budskabet om frelse. Til alle folkeslag og stammer og tungemål og folk skal budskabet om syndsforladelse gennem Kristus bringes ud. Det skal ikke forkyndes i svage, livløse vendinger, men med klare, tydelige, vækkende ord. Mennesker i hundredvis venter på advarselen for at kunne redde livet. I de kristne behøver verden at se et bevis på kristendommens kraft. Ikke blot nogle få steder, men overalt i verden er der et behov for nådens budskab.

Da Jesus steg op til Himmelen, overdrog han sin gerning på Jorden til dem, der havde taget imod evangeliets lys. De skulle fortsætte arbejdet, til det var fuldført. Han har ikke sørget for noget andet hjælpemiddel til at få sin sandhed udbredt. „Gå ud i al verden [29]

og forkynd evangeliet for al skabningen!“ „Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ Denne højtidelige befaling gælder også os i dag. Gud overlader ansvaret til sin menighed, om den vil følge den eller ikke.

Befalingen er blevet givet til os: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ Matt. 28, 19. 20. I er indviet til den gerning at gøre frelsens evangelium kendt. Himmels fuldkommenhed skal være jeres kraft.

Kaldede fra dagliglivet

Folk fra de almindelige samfundslag skal indtage deres pladser som arbejdere. Når de tager del i deres medmenneskers sorger, ligesom Kristus tog del i menneskehedens sorger, så vil de i troen se ham samarbejde med dem.

På alle felter nær og fjern vil mænd blive kaldet fra ploven og fra de mere almindelige forretningsmæssige beskæftigelser, der i stor udstrækning optager sindene, for at blive uddannet ved at arbejde sammen med erfarne mænd. Når de lærer at udføre et virkningsfuldt arbejde, vil de forkynde sandheden med kraft. Ved det guddommelige forsøgs mest vidunderlige indgriben vil bjerge af vanskeligheder blive fjernet og kastet i havet. Budskabet, der betyder så meget for Jordens beboere, vil blive hørt og forstået. Menneskene vil vide, hvad der er sandt. Værket vil stadig gå fremad og fremad, indtil hele Jorden er blevet advaret, og så skal enden komme.

[30] Gud kan og vil bruge sådanne, som ikke har fået en fuldstændig uddannelse i menneskers skoler. At betvivle hans kraft til at gøre dette er at vise vantro. Det er at begrænse den ubegrænsede kraft af den Ene, for hvem intet er umuligt. Lad os have mindre af denne unødvendige, mistroiske forsigtighed! Den medfører, at mange kræfter i menigheden ikke udnyttes. Den spærrer vejen, så Helligånden ikke kan bruge disse mænd. Den holder disse i uvirksomhed, som er villige og ivrige efter at arbejde efter Kristi retningslinjer. Den tager modet fra mange, som kunne have trådt ind i arbejdet og ville være blevet effektive arbejdere sammen med Gud, dersom de havde fået en rimelig anledning.

Det er enhver sjæls forret at kunne gå fremad. De, som er forenet med Kristus, bliver udviklet i nåde og i kundskab om Guds Søn, indtil de bliver fuldvoksne mænd og kvinder. Hvis alle, som påstår, at de tror på sandheden, til fulde havde udnyttet deres evner og deres anledninger til at lære og til at handle, ville de være blevet stærke i Kristus. Uden hensyn til deres arbejde — hvad enten de var landmænd, håndværkere, lærere eller prædikanter — ville de være blevet dygtige arbejdere for den himmelske mester, hvis de havde helliget sig helt til Gud.

Medlemmer af menigheden, som er tilstrækkelig begavet til at kunne påtage sig forskellige hverv, for eksempel undervisning, håndværk, fabrikation eller landbrug, burde i almindelighed være belavet på at virke for menighedens trivsel som bestyrelsesmedlemmer eller lærere i sabbatsskolen, ved at udføre missionsarbejde eller tage forskellige andre hverv i menigheden.

Kristus valgte hverken det jødiske råds lærdom og veltalenhed eller Roms magt til at udføre sit arbejde. Mesteren gik de selvretfærdige jødiske lærere forbi og valgte ringe, ulærde mænd til at forkynde de sandheder, som skulle forandre verden. Disse mænd ville han opdrage og uddanne til at være hans menigheds ledere. Derefter skulle de uddanne andre og sende dem ud med evangeliets budskab. For at værket måtte lykkes for dem, skulle de få Helligåndens kraft. Evangeliet skulle ikke forkyndes ved menneskelig magt eller menneskelig visdom, men ved Guds kraft.

[31]

Blandt dem, som af Frelseren havde fået denne befaling: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple,“ fandtes der mange fra livets mere beskedne kår — mænd og kvinder, som havde lært at elske Herren, og som havde besluttet at følge hans eksempel ved selvforglemmende tjeneste. Disse ydmyge sjæle havde lige såvel som disciplene, der havde kendt Frelseren under hans jordiske gerning, fået betroet en dyrebar opgave. De skulle bringe verden det glade budskab om frelsen ved Kristus.

Livet, som vinder venner

Det er ikke blot ved at prædike sandheden, ikke blot ved at udbrede litteratur, at vi skal vidne om Gud. Lad os huske, at et liv, der ligner Kristi liv, er det stærkeste argument, der kan fremføres til

fordel for kristendommen, og at en letkøbt kristen karakter gør mere skade i verden end den verdsliges karakter.

Alle de bøger, der er skrevet, er ikke nok til at erstatte et helligt liv. Menneskene vil ikke tro det, prædikanten prædiker, men det, menigheden lever. Alt for ofte bliver indflydelsen fra den prædiken, der lyder fra talerstolen, modarbejdet af den prædiken, der viser sig i livet hos dem, der hævder at være sandhedens forsvarere.

[32] Kristi liv udøvede en større og større indflydelse, en indflydelse, der var ubegrænset, og som knyttede ham til Gud og til hele den menneskelige familie på jorden. Gennem Kristus har Gud udrustet mennesket med en indflydelse, der gør det umuligt for det at leve for sig selv alene. Som individer er vi forbundet med vore medmennesker en del af Guds store hele, og vi er undergivet gensidige, forpligtelser intet menneske kan være uafhængigt af sine medmennesker for den enes vel indvirker på den andens: Det er Guds hensigt, at enhver skal føle, at han ikke kan undværes for andres skyld, og at han skal gøre sit bedste for at fremme deres lykke.

Bibelens religion begrænses ikke af de to omslag om en bog, heller ikke af murene om en kirke. Den skal ikke tages frem lejlighedsvis til gavn for os selv og derpå omhyggeligt lægges til side. Den skal helliggøre vort dagligliv og åbenbare sig i ethvert af livets gøremål og i alle vore medmenneskelige forhold.

Det er Guds hensigt at herliggøre sig for verden gennem sit folk. Han venter, at de, der bærer Kristi navn, vil repræsentere ham i tanke, ord og handling. Deres tanker skal være rene og deres ord ædle og opløftende, så de drager alle omkring sig nærmere Frelseren. Kristi religion skal være indflettet i alt, hvad de gør og siger. Hver eneste af deres forretningstransaktioner skal være duftende af Guds nærværelse.

Forretningsmanden bør drive sin forretning sådan, at hans Herre bliver æret ved hans troskab. Han bør lade religionen indgå i alt, hvad han tager sig for, og åbenbare Kristi Ånd. Håndværkeren bør være en flittig og pålidelig repræsentant for ham, som arbejdede under ringe kår i Judæas byer. Enhver, som nævner Kristi navn, bør arbejde sådan, at menneskene bliver ledet til at prise hans skaber og forløser, når de ser hans gode gerninger.

Kvindelige missionærer

Kvinder såvel som mænd kan deltage i arbejdet med at så sandhedens sæd, hvor den kan udvikles og blive klart synlig. De kan indtage deres plads i arbejdet i denne krisetid, og Herren vil virke gennem dem. Hvis de har sans for deres pligt og arbejder under Guds Ånds indflydelse, vil de vise netop den selvbeherskelse, der er nødvendig i denne tid. Frelseren vil lade sit ansigts lys skinne på disse selvopofrende kvinder, og det vil give dem en kraft, der overgår mændenes. De kan udføre et arbejde blandt familier, som mænd ikke kan gøre; et arbejde, der berører det indre liv. De kan komme hjerter nær, som mænd ikke kan nå. Deres arbejde er tiltrængt. Betænksomme og ydmyge kvinder kan gøre et godt arbejde ved at forklare sandheden for mennesker i deres hjem. Når Guds ord således bliver forklaret, vil det udføre sit gennemsyrende arbejde, og ved dets indflydelse vil hele familier blive omvendt.

[33]

Alle, som arbejder for Gud, må have Martas og Marias egenskaber forenede — en villighed til at tjene og en oprigtig kærlighed til sandheden, Jeg'et og selvisheden må lades ude af betragtning. Gud kalder på alvorlige kvindelige arbejdere, arbejdere, som er kloge, varmhjertede, ømme og principfaste. Han kalder på ihærdige kvinder, som vil vende deres tanker bort fra jeg'et og fra deres personlige bekvemmelighed og lade dem dreje sig om Kristus, idet de taler sandheds ord til dem, de kan få adgang til, beder med dem og virker for sjælens omvendelse.

Søstrene kan gøre et godt arbejde med at skaffe abonnenter på vore blade og på den måde sprede lyset til mange mennesker.

Der findes ædelmodige kvinder, som har haft moralsk mod til at tage standpunkt for sandheden på grundlag af beviserne. De har taget imod sandheden af samvittighedsgrunde. De ejer finfølelse, en god opfattelse og gode evner og vil blive fremgangsrige arbejdere for Mesteren. Der er brug for kristne kvinder.

Vore søstre kan som kløgtige arbejdere føre korrespondance og få venner, som har modtaget vore blade og småskrifter, til at udtale sig om deres sande følelser. Der er brug for kvinder med faste principper og en god karakter, og som tror, at vi virkelig lever i de sidste dage og har det sidste alvorlige advarselsbudskab at forkynde for verden. Sådanne kvinder kan Gud bruge i traktat og missionsarbejdet.

[34]

De kan på mange måder udføre et værdifuldt arbejde for Gud ved at uddele traktater og udbrede „Tidernes tegn“ på en forstandig måde.“

Jeg kan ikke anbefale, at en kvinde stræber efter at blive valgkandidat eller embedsmand, men som en missionær, der underviser i sandheden pr. korrespondance, uddeler traktater og tegner abonnerer på blade, som indeholder den højtidelige sandhed for vor tid, kan hun gøre meget godt.

Hvis der var tyve kvinder, hvor der nu er en, som ville gøre denne hellige mission til deres yndlingsbeskæftigelse, ville vi se mange flere blive omvendt til sandheden.

Nu er der behov for kvinder, som kan gøre en gerning, som ikke tager sig selv højtideligt, men er sagtmødige og ydmyge af hjertet og vil arbejde i Kristi sagtmødighed, hvor de kan finde noget at gøre for deres medmenneskers frelse.

[35] Flere hundrede søstre kunne nu være i arbejdet, hvis de havde villet. De selv og deres børn burde gå enkelt klædt i pænt og godt tøj og uden pynt, og den tid, de har spildt på lysten til at tage sig ud, skulle de benytte til missionsarbejde. De kunne skrive breve til venner, som bor længere borte. Vore søstre kunne komme sammen og drøfte, hvordan de bedst kan arbejde. Der kan opsøres penge, der kan skænkes som en gave til Gud og bruges til at købe blade og traktater for, som de kan sende til deres venner. De, som nu ingenting gør, burde tage fat og gøre noget. Enhver søster, som bekender sig til at være et Guds barn, burde føle sig forpligtet til at hjælpe alle inden for rækkevidde.

Vore søstre har hellere end gerne villet undskylde sig for ikke at påtage sig en forpligtelse, som kræver omtanke og flid, men dette er netop, hvad de behøver for at fuldkommengøre deres kristelige erfaring. De kan virke som missionsarbejdere og være personlig interesseret i at udsprede traktater og blade, som giver en rigtig fremstilling af vor tro og lære.

Kære søstre, I må ikke blive trætte af at udføre missionsarbejde på en betænksom måde. Det er en gerning, som I alle kan få held til at udføre, hvis I blot vil forene jer med Gud. Inden I skriver jeres missionsbreve, så opløft altid jeres hjerter i bøn til Gud om, at det må lykkes jer at finde nogle vilde kviste, som kan indpodes i det sande vintræ og bære frugt til Guds ære. Alle, som i ydmyghed tager

denne gerning op, vil dygtiggøre sig mere og mere som arbejdere i Herrens vingård.

[36]

Gud kalder de unge

[37]

[38]

Guddommeligt bestemt

Herren har bestemt, at de unge skal være hans hjælpende hånd.

Med en sådan hær af arbejdere, som vore unge kunne stille på benene, hvis de fik den rette oplæring, hvor ville så ikke budskabet om den korsfæstede, opstandne og snart tilbagevendende Frelser hurtigt kunne bringes ud til hele verden!

Vi har en hær af unge i dag, som kan udrette meget, når de bliver opmuntret og ledet på den rette måde. Vi vil gerne, at vore børn skal tro på sandheden. Vi ønsker, at de skal blive velsignet af Gud. Vi ser gerne, at de deltager i et velorganiseret arbejde med at hjælpe andre unge. Lad dem alle blive oplært sådan, at de kan repræsentere sandheden på rette måde og gøre regnskab for det håb, som er i dem, og ære Gud i enhver gren af værket, hvor de egner sig til at arbejde.

Unge i menighedsarbejde

[39]

I menigheden er der behov for ungdommelige talenter, som er godt organiserede og opøvede. De unge ønsker at foretage sig noget med deres overskud af kræfter. Dersom disse kræfter ikke bliver ledet i de rette spor, vil de unge bruge dem på en måde, som vil skade deres eget åndelige liv og virke til skade for dem, de færdes iblandt.

Vort ansvar for de unge ophører ikke, når de giver deres hjerte til Gud. De må interesseres for Herrens værk og ledes til at indse, at han venter, at de gør noget for at fremme hans sag. Det er ikke nok at påvise, hvor meget det er nødvendigt at gøre, og at anspore de unge til at tage del. De må undervises om, hvordan de kan arbejde for Mesteren. De må uddannes, oplæres og opøves i de bedste metoder til at vinde sjæle for Kristus. Oplær dem til på en stille og fordringsløs måde, at forsøge at hjælpe deres unge kammerater. Fremhold på en systematisk måde de forskellige slags missionsarbejde, som de

kan tage del i, og lad dem få undervisning og hjælp. Derved vil de lære at virke for Gud.

I den tidligste barndom.

Lad prædikantens venlighed og høflighed komme til syne i hans behandling af børn. Han bør altid huske, at de er små mænd og kvinder, unge medlemmer af Herrens familie. De kan stå mesteren meget nær og være han meget kære og vil kunne udføre tjeneste for ham endog i deres unge alder, hvis de får den rette undervisning og vejledning.

Gå ikke de unge forbi. Lad dem få del i arbejdet og ansvaret. Lad dem få forståelsen af, at de skal være med til at hjælpe og velsigne andre. Selv børn bør lære at gøre små ærinder i kærlighed og barmhjertighed for dem, som er mindre begunstigede end de selv.

Forældre bør lære deres børn den rette værdi og brug af tiden. Lær dem, at det er af stor værdi at udføre noget, som vil være til Guds ære og til velsignelse for deres medmennesker. Selv i deres tidligste barndom kan de være missionærer for Gud.

[40]

De unges fremtid

Og mangan dreng, som i dag vokser op, ligesom Daniel gjorde det i sit hjem i Judæa, mens han gransker Guds ord og Guds gerninger og lærer at yde en trofast tjeneste, vil komme til at blive stillet for rådsforsamlinger, for domstole eller over for konger for at vidne om kongernes Konge.

Timoteus udvalgt som ganske ung

Paulus så, at Timoteus var trofast, standhaftig og ærlig, og han valgte ham til arbejdsfælle og rejseledsager. De, som havde oplært Timoteus i barndommen, fik deres løn ved at se den søn, de elskede, blive knyttet så nær til den store apostel. Timoteus var en ganske ung mand, da han af Gud blev udvalgt til lærer for andre, men hans karakter var så grundfæstet gennem hans første opdragelse, at han var velegnet til at indtage pladsen som Paulus medhjælper. Og skønt han var ung, påtog han sig sit ansvar med kristelig ydmyghed.

Reserven, der skal udfylde rækkerne

[41] De, som bærer byrder iblandt os, falder bort. Mange af dem, der er gået foran i gennemførelsen af de reformer, vi som et folk har indført, har nu passeret livets middagstid, og deres fysiske styrke og intellektuelle kraft aftager. Med den dybeste bekymring kan man stille spørgsmålet: Hvem skal udfylde deres pladser? Til hvem skal menighedens livsvigtige interesser betros, når de nulevende banerførere falder? Vi kan ikke andet end med ængstelig spænding betragte dagens ungdom som dem, der må overtage disse byrder, og på hvem ansvaret må falde. De må optage gerningen, hvor andre forlader den, og deres handlemåde vil afgøre, hvorvidt moral, kristendom og levende gudsfrygt skal råde, eller om umoral og vantro skal fordærve og skæmme alt, som har værdi.“

Banebrydere under møje og opofrelse

Vi må vise tillid til vore unge mænd. De bør være banebrydere i et hvert foretagende, som kræver møje og opofrelse, mens de overanstrengte Kristi tjenere bør agtes som rådgivere og være til opmuntring og velsignelse for dem, der slår de hårdeste slag for Gud.“

Unge mænd ønskes. Gud kalder dem til missionsmarkerne. Da de er forholdsvis fri for bekymringer og ansvar, er de gunstigere stillet med hensyn til at optage gerningen end andre, som må sørge for en stor families opdragelse og underhold. Desuden kan unge mænd lettere vænne sig til nye klimatiske forhold og nye omgivelser, og de kan bedre tåle strabadser og savn. Ved takt og udholdenhed kan de nå befolkningen, hvor de er.“

Mange af de unge mænd, som har fået den rette slags uddannelse hjemme, bør gives en videre uddannelse i missionsarbejde og derpå opmuntres til ved trofast arbejde og vel planlagte metoder at forkynde sandheden på nye felter. Ingen erfaring vil gavne dem så meget som samarbejde med vore prædikanter og andre erfarne arbejdere i virksomheden i de store byer. Under Åndens vejledning og deres ældre medarbejders bønner vil de i sine bestræbelser kunne udføre meget godt arbejde. I samarbejdet med de ældre arbejdere og under anvendelsen af sine unge kræfter på tilbørlig vis vil de

have de hellige Engles bistand; og som Guds medarbejdere er det deres forret at synge og bede og tro og virke med frejdighed og mod. Den sikkerhed og tillid, som forvisningen om de himmelske engles nærværelse udruster dem og deres arbejdsfæller med, giver dem frimodighed til at bede og takke Gud og følge den sande lære i al dens enfoldighed. [42]

Kan hjælpe på flere områder

Der er mange områder, hvor de unge kan få anledning til at assistere. Grupper bør organiseres og have en grundig uddannelse til at kunne arbejde som syge plejere, evangelister og bibelarbejdere, som kolportører, prædikanter og læge missionærer.

Vi bør uddanne unge til at hjælpe de unge; og idet de søger at gøre dette, vil de opnå en erfaring, der gør dem skikkede til at blive hengivne arbejdere i en større gerning.

Unge mænd og kvinder burde oplæres til at udføre missionsarbejde på sit hjemsted og på ukendte egne. Alle burde sætte sig for, at de vil tilegne sig fornøden kundskab om Guds værk for denne tid og derpå forberede sig for den gerning, de er bedst skikket til at udføre.

Hemmeligheden ved succes

Jag efter at kende Herren, I unge, da skal I kende, at som morgenrøden er hans opgang vis. Stræb efter at dygtiggøre jer mere og mere. Søg alvorligt at blive et med Frelseren. Lev af tro på Kristus. Virk som han. Vie jeres liv til at frelse sjæle, som han gav sit liv for. Gør, hvad I kan, for at hjælpe dem, I kommer i berøring med. Tal med jeres ældre broder, som vil fuldende jeres uddannelse, bud på bud, regel på regel, lidt her, lidt der. Ved at holde jer nær knyttet til ham, der gav sig selv som et offer for at frelse en fortabt verden, vil I blive anerkendt som arbejdere.

Organiser arbejdet

Kan I unge mænd og kvinder ikke danne grupper og som Kristi stridsmænd træde ind i arbejdet og stille al jeres taktfølelse, dygtighed og evner i Mesterens tjeneste for at redde mennesker fra at

omkomme? I hver menighed bør grupper organiseres til at udføre sådant arbejde. Vil de unge mænd og kvinder organisere sig og arbejde, ikke blot for dem, der bekender sig til at helligholde sabbatten, men også for dem, der ikke har den samme tro som vi?“

Lad unge Mænd og Kvinder og Børn i Jesu Navn tage fat på Arbejdet. Lad dem samle sig om en eller anden Plan og Fremgangs-måde. Kan I ikke danne en Gruppe af Arbejdere og fastsætte Tid til at søge Gud og bede om hans Nåde og tage fat på Arbejdet med forenede Kræfter?

Tilstanden blandt Guds folk

[43]

Ingen lyst til missionsarbejde

[44]

Der har ikke været ret meget missionsånd blandt syvende dags adventisterne. Dersom prædikanter og menighedsmedlemmer var tilstrækkeligt vågne, ville de ikke forholde sig så ligegyldige, når Gud har hædret dem ved at gøre dem til vogtere af sin lov, idet han har indprentet den i deres sind og skrevet den i deres hjerter.

Den sande missionsånd har forladt menigheden med den høje bekendelse; hjertet brænder ikke længere af kærlighed til sjæle og af ønsket om at føre dem ind i Kristi fold. Der er brug for flittige arbejdere. Er der ingen til at besvare kaldet, der lyder fra alle kanter: „Kom over og hjælp os“?

Det blev vist mig, at vi som et folk er mangelfulde. Vore gerninger svarer ikke til vor tro. Vor tro vidner om, at vi lever under forkyndelsen af det alvorligste og vigtigste budskab, som nogen sinde har været betroet mennesker. Men med denne kendsgerning klart for øje svarer vore bestræbelser, vor iver og selvopofrelse alligevel ikke til værkets karakter. Vi burde vågne op fra de døde, og Kristus vil give os liv.

Jeg føler mig ilde berørt ved tanken om, hvor lidt vore menigheder erkender deres højtidelige ansvar over for Gud. Det er ikke blot prædikanter, som er Kristi stridsmænd, men enhver mand og kvinde, som har ladet sig hverve til hans hær. Og er villige til at gå for soldaterløn. Ligesom Kristus i sit liv har givet dem et forbillede på selvfornægtelse og opofrelse? Hvor megen selvfornægtelse har vore menigheder generelt lagt for dagen? De har måske skænket gaver i form af penge, men de har ikke givet sig selv.

[45]

Mange, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere, føler ikke større byrde for sjæle, end verden gør. Øjnenes lyst, pral med jordisk gods, trang til at fremhæve sig selv og tilbøjelighed til at gøre sig det mageligt skiller de såkaldte kristne fra Gud, mens kun få er egentlig

egnede til missionsarbejde. Hvad kan der gøres for at få åbnet øjnene på disse syndere i Zion og få hyklerne til at skælve?

Nogle bliver symboliseret ved Meroz. De har aldrig været begejstrede for at drive mission. Kaldet fra missionsmarkerne har ikke bevæget dem til handling. Hvilket regnskab skal de aflægge for Gud, når de intet udretter i hans værk, intet gør for at vinde mennesker for Kristus? De vil blive dømt med ordene: „Du dårlige og dovne tjener!“

Som et billede på, hvordan I undlod at deltage i Guds værk, som det var jeres forret, blev min opmærksomhed henledt til ordene: „Forband, sagde Herrens engel forband Meroz og dem, der bor der! fordi de ikke kom Herren til hjælp, kom Herren til hjælp som helte!“

De selvtilfredse

[46] En klasse blev fremstillet for mig, som var sig bevidst, at de føler tilskyndelse til at være gavmilde, at de har en følelse af hengivenhed og gerne vil gøre godt, men de gør ikke noget. De føler sig selvtilfredse og mener, at hvis blot de havde lejlighed til det eller var mere gunstigt stillet, så kunne og ville de udrette noget stort og godt. De venter på en anledning. Men de foragter den stakkels snæversynede gnier, som ikke under de nødlidende en lille skærv. De ser, hvordan han lever for sig og sit og ikke vil have sin opmærksomhed vendt bort fra sig selv til at gøre godt imod andre og gavne dem med sin indflydelse og de midler, som blev ham betroet til at bruge og ikke til at misbruge, eller til at ruste op eller ligge gemt i jorden. De, som giver efter for nærighed og selviskhed, skal aflægge regnskab for deres ærgerrighed og stå til ansvar for de talenter, de har brugt forkert. Men et større ansvar hviler på dem, der føler tilskyndelse til at være gavmilde og som har en medfødt evne til hurtigt at opfatte åndelige ting, men som alligevel ingenting udretter og blot venter på en anledning, som de mener, de ikke har haft, og som sammenligner deres beredvillighed til at handle med gnierens velvilje, eller som ræsonnerer, at deres tilstand er bedre end deres middelmådige medmenneskers. Men de bedrager sig selv. Alene besiddelsen af egenskaber, som ikke bliver brugt, gør ansvaret større. Og hvis de ikke forøger deres Herres talenter, eller de puger dem sammen, så er

de ikke bedre stillet end den, de føler foragt for. Der vil blive sagt til dem: „I kendte jeres Herres vilje, men handlede ikke derefter.“

Satanisk sløvhed

Guds folk må lade sig advare og kunne tyde tidernes tegn. Tegnene på Kristi komme er for tydelige til at kunne drages i tvivl; og i betragtning af disse ting bør enhver, som bekender sig til sandheden, være en levende forkynder. Gud formaner alle, både prædikanter og folket, til at vågne op. Hele himmelen er i bevægelse. Begivenhederne i jordens historie er hurtigt ved at afsluttes. Vi befinder os i de sidste dages vanskeligheder. Større farer forestår, og dog er vi ikke vågne. Denne mangel på aktivitet og alvor i Guds sag er frygtelig. Denne dødens sløvhed kommer fra Satan.

[47]

Vantro omgiver vore menigheder som et ligklæde, fordi de ikke bruger de talenter, Gud har givet dem, og sender lyset videre til mennesker, som ikke kender den dyrebare sandhed. Herren kalder dem, der har fået tilgivelse og glæder sig i lyset, til at gøre andre bekendt med sandheden.

Den onde søger nu at holde Guds folk i en tilstand af uvirksomhed, at afholde dem fra at udføre deres del i udbredelsen af sandheden, for at de til sidst må blive vejet på vægtskålen og fundet for lette.

Menneskene er i fare Mangfoldige omkommer men hvor få er der ikke af bekendende kristne, som har en byrde for disse mennesker En verdens skæbne ligger på vægtskålen, men det berører næsten ikke selv dem, der hævder at de tror på den mest vidtrækkende sandhed, som nogen sinde er blevet skænket dødelige mennesker. Der er ikke nok af den kærlighed, som fik Jesus til at forlade sit hjem i Himmelen og påtage sig menneskets natur for at han som menneske kunne komme i berøring med menneskene og derved drage dem til Gud. Der er en sløvhed, en ligegyldighed over Guds folk, som hindrer dem i at forstå, hvad tiden kræver af dem.

Satan bruger de såkaldte kristnes ligegyldige, søvnige magelighed til at styrke sin magt og vinde mennesker for sin sag. Mange der mener at selv om de ikke udfører nogen virkelig gerning for Kristus, er de dog på hans side, og sætter derved fjenden i stand til at vinde fodfæste og opnå fordele. Ved at undlade at være flittige arbejdere

for Mesteren, ved ikke at udføre deres pligter eller tale et ord i rette tid, har de tilladt Satan at få magten over mange, som kunne have været vundet for Kristus.

[48] Når jeg studerer skrifterne, bliver jeg urolig for Guds Israel her i de sidste dage. De bliver formanet til at fly afgudsdyrkelsen. Jeg er bange for, at de sover og har lempet sig så meget efter verden, at det er svært at skelne mellem den, der tjener Gud, og den, der ikke tjener ham. Afstanden mellem Kristus og hans folk er blevet større, mens den er blevet mindre mellem dem og verden. Skillelinjen mellem Kristi såkaldte ejendomsfolk og verden er næsten udvisket. Ligesom det gamle Israel efterligner de, de omboende folkeslags vederstyggeligheder.“

Den åndelige dømmekraft svækket

Resultatet af, at menigheden ikke har arbejdet efter Kristi retningslinier, ses ikke bare i verden. Menigheden er derved bragt i en tilstand, hvor de høje og hellige interesser for Guds sag er dæmpet ned. Kritik og bitterhed er trængt ind i menigheden, og mange har fået deres åndelige dømmekraft svækket. Som en følge af alt dette har Kristi sag lidt et stort tab.

Det bedrøver mig, når jeg tænker på vor stilling som er folk. Herren har ikke lukket himlen for os, men vort stadige frafald har skilt os fra Gud. Begærlighed og kærlighed til denne verden har fået indpas i hjertet uden frygt for dom eller fordømmelse. Svare og formastelige synder har gået i svang iblandt os. Iblandt os. Og dog er det den almindelige mening, at Menigheden trives godt, og at der råder fred og åndelig fremgang inden dens midte.

[49] Menigheden har vendt sig bort fra at følge Kristus, sin anfører, og går stedse tilbage mod Ægypten. Og dog er der få, som er foruro-ligede og bekymrede over sin mangel på åndelig Kraft. Der ytrer sig tvivl, ja til og med vantro inden vore Menigheder allvegne angående Guds Ånds Vidnesbyrd. Således vil Satan gerne, det skal være. Og således vil Prædikanter, der prædiker sig selv i stedet for Kristus, også, det skal være.

En tilstand af åndelig svaghed

Et væld af lys har skinnet på Guds folk, men mange har ikke fulgt lyset og befinder sig derfor i en tilstand af stor åndelig svaghed. Det skyldes ikke mangel på kundskab, at Guds folk er ved at gå til grunde. De vil ikke blive dømt, fordi de ikke kender vejen og sandheden og livet. Det, som vil dømme dem, er den sandhed, der er gået op for deres forstand, og det lys, der har skinnet i deres hjerte, men som er blevet tilsidesat eller afvist. De, som aldrig har haft dette lys at forkaste, vil ikke komme under fordømmelse. Hvad mere var der at gøre ved Guds vingård, som ikke var blevet gjort? Lys, et herligt lys, skinner på Guds folk, men det vil ikke frelse dem, medmindre de lader sig frelse ved det, følger det helt, og sender det videre til dem i mørket.

Behov for himmelsk øjnsalve

Menighederne trænger til at få deres øjne salvet med den himmelske øjnsalve, så de kan se de mange anledninger, de har til at tjene Gud. Gud har gentagne gange opfordret sit folk til at gå ud på vejene og ved gærderne og nøde folk til at gå ind, så hans hus kan blive fuldt, men lige ved siden af vor egen dør bor der mennesker, som vi ikke har vist så megen interesse, at de kan mærke, vi tænker på deres sjæls vel. Det er den gerning, der ligger nærmest for, som Herren nu kalder sin menighed til at tage op. Vi skal ikke stå og sige: „Hvem er så min næste?“ Vi skal tænke på, at vor næste er den, der behøver vor sympati og hjælp. Vor næste er enhver, som er såret og slået af modstanderen. Vor næste er enhver, som tilhører Gud. De skel, som jøderne havde rejst for at betegne, hvem der var deres næste, bliver fjernet i Kristus. Der er der ingen territoriale grænser, ingen kunstige skillelinjer, ingen kaster eller klasser.

[50]

Fanatisme og kold formalisme

Med al sin list og forførende magt arbejder Satan nu på at lede menneskene bort fra den tredje engels budskab, som skal forkyndes med stor kraft. Når fjenden ser, hvordan Herren velsigner sit folk og hjælper dem til at opdage hans bedrag, vil han med sin vældige magt arbejde på at indføre fanatisme på den ene side og kold formalisme

på den anden, så han kan vinde sjæle. Nu skal der våges uafbrudt. Pas på det første fremstød, Satan vil foretage iblandt os!

Der findes åndelige isbjerge i vore menigheder. Der er mange formalister, som kan give et imponerende indtryk, men som ikke kan skinne som lys i verden.

Snæversindede af selviskhed

Det er blevet vist mig; at når Guds folk ikke er mere åndeligsindede og ikke har mere tro, så er det, fordi selviskhed har gjort dem snæverhjertede. Profeten taler her til sabbatsholdere og ikke til de vantro, eller til synderne eller til de der ikke tror, men til dem der foregiver at være gudhengivne. Det er ikke jeres mange møder, som Gud kendes ved. Det er ikke de mange bønner, men det at handle ret og gøre det rigtige, på det rette tid.

Begærlighed

Alligevel nægtede nogle at omvende sig. De var ikke villige til at vandre på Guds vej, og når der blev opfordret til at give frivillige ofre, klyngede nogle sig selvisk til deres jordiske besiddelser. Disse begærlige sjæle blev skilt fra de troendes skare.

Ikke en af hver tyve er beredt

[51] Det er en alvorlig meddelelse, jeg giver menigheden, når jeg nu siger, at ikke en ud af tyve, hvis navne står indført i menighedens bøger, er beredt til at afslutte sit livsløb. De ville være uden Gud og uden håb i verden lige så sikkert som den almindelige synder. De bekender sig til at tjene Gud, men de er mere optaget af tjene mammon. Denne halvt-om-halvt holdning er mere en uafbrudt fornægtelse af Kristus end det er en bekendelse af Kristus. Mange har taget med sig ind i menigheden et sind, som ikke er bøjet og ikke forvandlet; deres åndelig smag er ødelagt af deres egen umoralske, nedværdigende, fordærvede tilstand; i sind, hjerte og tanke stemmer de overens med verden og forhærder sig i vellystigt levned; de er opfyldt af bedrag gennem hele deres såkaldte kristne liv. Tænk, at leve som syndere og bekende sig til at være kristne! De, der kalder

sig kristne og bekender sig til Kristus, bør drage bort fra dem og skille sig ud og ikke røre noget urent.

Jeg lægger pennen fra mig og opløfter min sjæl i bøn om, at Herren vil ånde på sit frafaldne folk, der er som tørre ben, at de måtte blive levende. Enden er nær og lister sig ind på os så snigende, så umærket, så lydløst som tyvens forsigtige trin om natten, for at overraske de sovende, som ikke våger og er rede. Måtte Herren nådigt lade sin Helligånd virke på de hjerter; som nu føler sig trygge, at de ikke skal sove som de andre, men våge og være ædru.

Vækkelse og reformation vort behov

Kristne mennesker bør forberede sig, for der vil snart ske noget, der vil komme som en kolossal overraskelse for verden. De bør træffe denne forberedelse ved at studere Guds ord omhyggeligt og bestræbe sig på at leve i overensstemmelse med dets forskrifter. Gud kræver en vækkelse og reformation.

En genoplivelse af sand gudsfrygt ibland os er det største og mest påtrængende af alle vore behov. Det bør vi først og fremmest søge.

Tiden er kommet, hvor en gennemgribende reformation må finde sted. Når denne reformation begynder, vil bønnens ånd besjæle hver eneste troende og vil drive splidens og stridens ånd bort fra menigheden.

[52]

Der må komme en vækkelse og en reformation under Helligåndens ledelse. Vækkelse og reformation er to forskellige ting. Vækkelse er en fornyelse af det åndelige liv, en genoplivelse af sindets og hjertets kræfter, en opstandelse fra åndelig død. Reformation betegner en reorganisation, en forandring af ideer og teorier, vaner og praksis. En reformation vil ikke frembringe retfærdighedens gode frugt, hvis den ikke er forbundet med Åndens vækkelse. Vækkelse og reformation skal udføre deres beskikkede hverv, under hvilket de forenes.

Opfordrer skrifterne ikke til større renhed og hellighed i arbejdet, end vi hidtil har set? . . . Gud kalder på dem, der er villige til at lade sig drive af Helligånden til at føre an i en gennemgribende reformation. Jeg ser en krise forude, og Herren kræver, at hans arbejdere træder i tjeneste. Enhver sjæl bør nu være mere inderligt

og oprigtigt helliget til Gud end i de foregående år. . . . De scener, som nylig blev fremstillet for mig om natten, har gjort et dybt indtryk på mig. Der så ud til at være en stor bevægelse, en vækkelse, i gang mange steder. Vort folk stillede sig til tjeneste som svar på Guds kald.

I nattens syner blev en stor reformatorisk bevægelse blandt Guds folk fremstillet for mig. Mange priste Gud. De syge blev helbredt, og der skete andre mirakler. . . . Hundreder og tusinder besøgte familier og åbnede Guds ord for dem. Hjerter blev overbeviste ved Helligåndens kraft, og en ægte omvendelsens ånd blev synlig. Overalt blev døre åbnet for forkyndelsen af sandheden. Verden syntes at blive oplyst af en himmelsk indflydelse. Guds sande og ydmyge folk modtog store velsignelser.

[53] Der er stort behov for en reformation iblandt Guds folk. Menighedens nuværende tilstand rejser dette spørgsmål: Er dette en rigtig fremstilling af ham, som gav sit liv for os?

Når træghedens og dovenskabens skændsel engang bliver fjernet fra menigheden, vil Herrens Ånd blive nådigt åbenbaret. Guddommeligt kraft vil komme til syne. Menigheden vil komme til at se Hærskarens Herres guddommelige værk. Sandhedens lys vil skinne med klare, kraftige stråler, og mange sjæle vil, ligesom i apostlenes dage, vende sig fra vildfarelse til sandhed. Jorden vil blive oplyst af Herrens herlighed.

Udsættelse skæbnesvangert

Det blev vist mig at Guds folk venter på, at en eller anden forandring skal ske, at en tvingende kraft skal gribe dem. Men de vil blive skuffet, for de tager fejl. De må handle; de må selv tage fat på arbejdet og råbe alvorligt til Gud om sandt kendskab til sig selv. De scener, der foregår omkring os, er af tilstrækkelig betydning til at få os til at vågne og fremholde sandheden for alle, der vil høre. Jordens høst er næsten moden.

Men på den anden side er der nogle, som i stedet for klogt at udnytte de forhåndenværende muligheder afventer en særlig tid med ny åndelig friskhed, hvorved deres evner til at oplyse andre ville øges meget. De forsømmer de nuværende pligter og muligheder og lader deres lys brænde svagt, mens de ser hen til en tid, hvor de

uden anstrengelse fra deres egen side vil komme til at modtage en særlig velsignelse, hvorved de vil blive forvandlede og skikkede til tjenesten.

Bærer ikke frugt, nyder kun goderne

De, der bekender sig til at følge Kristus, er på prøve overfor den himmelske verden, men deres lunkenhed og mangel på nidkærhed i Gudstjeneste viser at de er utro. Hvis det, de udfører var det bedste, de formåede, ville der ikke hvile nogen fordømmelse over dem; men [54] hvis deres hjerter var med i gerningen, kunne de gøre meget mere. Både de og verden ved, at de for en stor del har mistet selvforsagens ånd og ikke vil tage korset op. Der er mange, ved hvis navne der vil blive skrevet i Himmels bøger: „Bærer ikke frugt, nyder kun goderne.“ Mange, der bærer Kristi navn, fordunkler kun hans herlighed, tilslører hans skønhed og undlader at ære ham.

Der er mange, hvis navne står i menighedens bøger men som ikke lader Kristus lede og styre deres liv. De giver ikke agt på hans undervisning eller udfører hans gerning. Derfor står de under fjendens ledelse. De gør ikke noget virkelig godt, derfor gør de uberegnelig skade Fordi deres indflydelse ikke er en duft af liv til liv er den en duft af død til død.

Lydighed et dække over synd

Den samme fare er til stede i dag blandt det folk, der bekender sig til at tage vare på Guds lov. De er tilbøjelige til at smigre sig med, at den respekt, de viser budene, vil bevare dem for Guds retfærdigheds magt. De nægter at lade sig irettesætte for det onde, og beskylder Guds tjenere for at være for nidkære med at rense lejren for synd. Den Gud, som hader synd, kræver af dem, der bekender sig til at holde hans lov, at de skal holde sig fra uretfærdighed. Ikke at ville omvende sig og lyde hans ord vil få lige så alvorlige følger for Guds folk i dag, som den samme synd fik det for det gamle Israel. Der er en grænse, hvor hans dom ikke tøver længere.

Døde i overtrædelser og synder

[55] Et stort antal af dem, som udgør vore menigheder i dag, er døde i overtrædelser og synder. De kommer og går, som en dør, der svinger på sine hængsler. I årevis har de med selvtilfredshed lyttet til de højtideligste og mest gribende sandheder, men de har ikke rettet sig efter dem. Følgen er, at de bliver mindre og mindre modtagelige for sandhedens dyrebare skatte. De bekender sig til gudsfrygt men de fornægter dens kraft. Hvis de fortsætter på denne måde, vil Gud forkaste dem. De gør sig selv uskikket til at være medlemmer af hans familie.

Moralsk retskafne

Mange, der kalder sig kristne, er blot mennesker, der lever et pænt og retskaffent liv. De har afslået den gave, som alene kunne hjælpe dem at ære Kristus ved at være vidner for ham over for verden. Helligåndens gerning er fremmed for dem. De er ikke ordets gøreere. De himmelske principper, der gør skel imellem dem, som er ét med Kristus, og dem, som er ét med verden, er næsten umulige at se. De, der bekender sig til at følge Kristus, er ikke længer et særskilt og ejendommeligt folk. Skellet er utydeligt. Guds folk giver efter for verden, for dens skikke, sædvaner og selvished. Kirken har stillet sig på verdens side ved at overtræde loven, i stedet for at verden skulle have stillet sig på kirkens side i lydighed mod loven. Kirken bliver dag for dag mere lig verden.

Deres blad er plettet

[56] Mange har gudsfrygts skin, deres navne står i menighedens protokol, men i Himmelen er deres blad plettet. Den rapporterende engel har trofast nedtegnet deres gerning. Enhver egenkærlig handling, ethvert urigtigt ord, enhver pligtforsømmelse, hver hemmelig synd og hver underfundig forstillelse er nøjagtigt nedtegnet i den bog, som engelen fører.

Det tunge ansvar trætter

Nogle vil ikke påtage sig de ansvar eller gøre det arbejde, de kunne, og derfor bliver det for meget for de få, der vil tage det på sig. De finder så meget at gøre, at de overanstrenger sig og næsten slider sig op.“

Kan ikke begrunde det, de tror

Mange, som bekender sig til at tro på sandheden for disse sidste dage, vil blive fundet for lette. De har forsømt det, der har større vægt. Deres omvendelse er overfladisk, ikke dybtgående, alvorlig og grundig. De ved ikke, hvorfor de tror på sandheden, de tror bare, fordi andre tror, og de går ud fra, at det er sandheden. De kan ikke give nogen fornuftig grund for det, de tror. Mange har tilladt deres sind at blive fyldt med mindre betydningsfulde ting og de evige interesser kommer i anden række. Deres egne sind er dværge og krøbler i åndelig vækst. Andre bliver ikke oplyst eller opbygget af det, de har erfaret, eller af den viden, som det var deres forret og pligt at eje. Det er de trofaste, som er stærke og standhaftige.

Gennemsøger den profetiske bogrulle

Gud har et folk på jorden, som i tro og hellig forhåbning gennemsøger bogrullen med profetier, der hurtigt opfyldes, og søger at rense deres sjæle i lydighed mod sandheden, for at de ikke skal findes at mangle bryllupsklædningen, når Kristus åbenbares.

En indtryksfuld drøm

I en drøm, jeg fik den 29. september 1886, var jeg sammen med et stort selskab, som ledte efter bær. Det forekom mig, at vi befandt os i en by, for der var ikke så meget åbent terræn; men omkring byen var der åbne marker, skønne grupper af træer, og opdyrkede haver. En stor vogn med medbragt mad kørte foran os.

Snart gjorde vognen holdt, og selskabet spredtes i alle retninger for at se efter bær. Uden omkring vognen var der både høje og lave buske med store, fine bær, men alle i selskabet så for langt til at kunne få øje på dem. Jeg begyndte at plukke bærrerne i nærheden,

men meget forsigtigt af frygt for at plukke de grønne bær, som var sådan blandet med den modne frugt, at jeg kun kunne plukke et eller to bær af hver klase.

Nogle af de store, fine bær var faldet af og lå på jorden, hvor de var halvt ædt af orm og insekter. „Åh,“ tænkte jeg „var man dog bare kommet her noget før, så kunne al denne dejlige frugt være reddet, men nu er det for sent. Men jeg vil alligevel sanke disse her op for at se, om der skulle være nogle gode bær imellem. Og selv om de skulle være helt ødelagt, så kan jeg i det mindste vise brødrene, hvad de kunne have fundet, hvis de ikke var kommet for sent.“

I det samme kom to-tre stykker af selskabet slentrende forbi, hvor jeg stod. De gik og snakkede og lod til at være meget optaget af hinanden. Da de fik øje på mig, sagde de: „Vi har søgt alle steder og kan ikke finde nogen bær.“ De så forundret på de mange bær, jeg havde. „Der kan findes flere på disse buske her,“ sagde jeg. De begyndte at plukke, men holdt snart op, idet de sagde: „Vi har ikke lov til at plukke her, du har fundet stedet og bærrerne tilhører dig.“ Men jeg svarede: „Det betyder ikke noget. Pluk bare, hvor I kan finde noget. Stedet tilhører Gud, og bærrerne er hans. I må godt plukke dem.“

[58] Men lidt efter syntes jeg, at jeg var alene igen. Af og til hørte jeg nogen snakke og le henne ved vognen. Jeg råbte til dem, der var der: „Hvad er det, I laver?“ De svarede: „Vi kunne ikke finde nogen bær, og da vi var sultne og trætte, syntes vi, at vi ville tilbage til vognen og have lidt at spise. Når vi har hvilet os lidt, tager vi af sted igen.“

Men I har jo ikke samlet nogen endnu, sagde jeg. I spiser al vor mad uden at skaffe os noget andet. Jeg kan ikke spise nu, der er for mange bær at plukke. I fandt ikke nogen, fordi I ikke så ordentligt efter. De sidder ikke frit fremme på buskene, I skal lede efter dem. Det er rigtigt nok, at I ikke kan plukke en hel håndfuld ad gangen, men hvis I ser nøje efter mellem de grønne bær, vil I finde nogle meget fine bær.

Min lille spand var hurtigt fuld af bær og jeg bar dem hen til vognen. Jeg sagde: „Dette er den fineste frugt, jeg nogen sinde har plukket, og den har jeg plukket lige her i nærheden, mens I har arbejdet jer trætte af at søge længere borte, og uden resultat.“

Nu kom de alle sammen for at se mine bær. De sagde: „Det er jo faste, gode bær fra højstammede buske. Vi mente, at der ikke var

nogen at finde på de høje buske, så vi ledte kun efter bær på de lave buske, og dem fandt vi ikke ret mange af.“

Jeg sagde da: „Vil I tage jer af disse bær og så følge med hen for at se efter flere på de høje buske?“ Men de havde ikke gjort forberedelser til at tage sig af bærrerne. Der var mange fade og poser, men de var blevet brugt til at have maden i. Jeg blev træt af at vente og spurgte til sidst: „Kom I ikke for at plukke bær? Hvorfor har I så ikke sørget for at kunne tage jer af dem?“

En af dem svarede: „Søster White, vi ventede virkelig ikke at finde nogen bær, hvor der er så mange huse, og hvor der foregår så mange ting, men da det syntes at være så magtpåliggende for dig at plukke bær, så bestemte vi os til at tage med. Vi tænkte på at tage mad med og så ellers nyde udflugten, selv om vi ikke fandt nogen bær.“

Jeg svarede: „Den måde at arbejde på begriber jeg ikke. Nu går jeg hen til buskene igen. Det er allerede langt henne på dagen, og snart kommer natten, da vi ikke kan plukke flere bær.“ Nogle fulgte med mig, men andre blev ved vognen for at spise.

[59]

Et sted havde nogle stykker samlet sig og var stærkt optaget af at snakke om noget, som syntes at interessere dem meget. Jeg gik hen til dem og så, at det var et lille barn på en kvindes arme, som fængslede deres opmærksomhed. Jeg sagde: „Der er ikke så megen tid tilbage, I burde hellere arbejde, mens det kan lade sig gøre.“

Mange var optaget af en ung mand og en ung kvinde, der løb om kap hen mod vognen. Da de nåede derhen, var de så udmattede, at de måtte sætte sig og hvile. Også andre havde slået sig ned i græsset for at hvile.

Sådan gik dagen, og kun lidt blev udrettet. Til sidst sagde jeg: „Brødre, I kalder dette for en mislykket tur. Hvis det er på den måde, I arbejder, så undrer det mig ikke, at I ingenting har fået ud af det. Om det lykkes eller ikke afhænger af, hvordan I tager fat på arbejdet. Der er bær her, for jeg har fundet dem. Nogle af jer har forgæves gennemført de lave buske, mens andre har fundet nogle få bær, men de høje buske er blevet forbigået, blot fordi I ikke ventede at finde bær på dem. I ser, at de bær, jeg har plukket, er store og fuldmodne. Om kort tid vil andre bær være modne, og så kan vi gå buskene over en gang til. Sådan er jeg blevet oplært til at plukke bær. Hvis I havde

søgt i nærheden af vognen, kunne I lige så godt have fundet bær som jeg.

Det eksempel, I, i dag har givet dem, der skal lære et sådant stykke arbejde, vil de følge. Herren har sat disse frugtbærende buske på denne tætbefolkede egn, og han venter, at I skal finde dem. Men I har været alt for optaget af at spise og more jer. I kom ikke herud med en alvorlig beslutning om at ville finde frugt.

[60] I må herefter arbejde med større iver og alvor og med et helt andet indstilling, ellers vil jeres arbejde ikke lykkes. Ved at arbejde på den rette måde vil I lære de yngre arbejdere, at sådanne ting som at spise og rekreere sig er af mindre betydning. Det har kostet meget arbejde at få al maden bragt herud, men I har tænkt mere på maden end på den frugt, I burde bringe hjem som et resultat af jeres arbejde. I bør være flittige, først til at plukke de bær, som er nærmest, og dernæst til at lede efter dem, der er længere væk. Derefter kan I vende tilbage og igen arbejde nær ved. På den måde vil det lykkes for jer.“

Prøven vi skal igennem

Ikke mange af de store mænd vil være engageret i det alvorlige afsluttende værk. De er selvsikre og uafhængige af Gud, og han kan ikke bruge dem. Herren har nogle trofaste tjenere, som vil komme til syne i rystelsens og prøvens tid. Der findes dyrebare sjæle, som nu er skjult, og som ikke har bøjet knæ for Ba'al. De har ikke haft det lys, der har skinnet så klart for jer. Men under et barsk og utiltalende ydre lyser måske en ægte kristelig karakters renhed. Når vi om dagen ser op imod himmelen, kan vi ikke se nogen stjerner. Men de er der, de er der på himmelen, øjet kan blot ikke skelne dem. Men om natten kan vi se dem i deres fulde glans.

Den tid er ikke langt borte, da hvert eneste menneske vil blive sat på prøve.... På den tid vil slagterne blive skilt fra guldets i menigheden. Virkelig gudsfrygt vil klart kunne skelnes fra det ydre skin og skær af gudsfrygt. Mangen en stjerne, som vi har beundret for dens glans, vil da gå ud i mørket. Avnerne vil som en sky blive bortvejret af vinden, selv fra steder, hvor vi kun ser gulve fulde af gylden hvede. Alle, som smykker sig med helligdommens prydelser,

men ikke er iklædt Kristi retfærdighed, deres nøgenheds skam skal blive åbenbar.

[61]

Tilstanden i verden

[62]

Det store drama

Verden er et teater, og beboerne er skuespillere, som forbereder sig på at spille deres rolle i det sidste store drama. Til trods for, at der er så mange, mange mennesker, så er der ingen enhed, undtagen hvor man slutter sig sammen for at realisere egenkærlige planer. Gud ser til. Hans planer med sine oprørske undersåtter vil blive gennemført. Verden er ikke blevet overladt i menneskers hænder, selv om Gud tillader forvirring og uorden at herske en tid. En kraft fra neden arbejder på at fremkalde de sidste store scener i dramaet, da Satan fremstår som Kristus og virker med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der slutter sig sammen i hemmelige selskaber. De, der giver efter for tilbøjeligheden til at slutte forbund, realiserer fjendens planer. Årsag og virkning vil følges ad.

Den sidste akt

[63]

Vi har aldrig kunnet bruge dette skriftsted med større styrke end i dag. Verden ringeagter Guds krav mere og mere. Menneskene er blevet dristige til at overtræde. Ondskaben blandt verdens beboere har næsten fyldt deres ugudeligheds bæger. Vor Jord er næsten kommet til det punkt, hvor Gud vil tillade ødelæggeren at gøre med den efter sin vilje. Det sidste akt i dramaet består i, at der indføres menneskelov i stedet for Guds lov, at søndagen bliver ophøjet i stedet for den bibelske sabbat udelukkende i kraft af menneskelig myndighed. Når denne forandring bliver verdensomfattende, vil Gud åbenbare sig. Han vil rejse sig i sin majestæt og ryste Jorden frygteligt. Han vil gå ud fra sin bolig for at straffe jordboernes brøde; sit blod bringer jorden for lyset og dølger ej mer sine dræbte.

Historiens største krise

Vi står på tærsklen til historiens største krise. Guds straffedomme vil følge efter hinanden i hurtig rækkefølge ildebrande, oversvømmelser, jordskælv, krig og blodsudgydelse. Vi skal ikke blive overraskede, hvis vi bliver vidne til både store og afgørende begivenheder i denne tid, for barmhjertighedens engel kan ikke beskytte de ubodfærdige ret meget længere.

Krisen sniger sig umærkeligt ind på os. Solen skinner på himmelen under dens vanlige omløb, og himmelen forkynder stadig Guds ære. Menneskene er stadig optaget af at spise og drikke, plante og bygge, tage til ægte og give til ægte. De handlende køber og sælger stadig væk. Mennesker bliver ved med at skubbe og puffe til hinanden for at få den øverste plads. Forlystelsessyge stimler stadig til teatre, hestevæddeløb og spillebuler. Der hersker en vældig spænding, men nådetiden er næsten forbi og alles skæbne er ved at blive afgjort for evigt. Satan ser, at hans tid er kort. Han har sat alle sine kræfter i bevægelse for at bedrage og forføre menneskene og holde dem beskæftiget og tryllebundet, indtil prøvetiden er udløbet og nådedøren lukket for evigt.

Overtrædelsen har næsten nået grænsen. Verden er fuld af uro, og stor rædsel vil snart komme over menneskene. Enden er meget nær. Vi, som kender sandheden, bør berede os for det, der snart vil bryde løs over verden som en vældig overraskelse. [64]

I vore dage, da uretfærdigheden er ved at få overhånd, kan vi vide, at den sidste store krise er nær forestående. Herren vil gribe ind, når Guds lov bliver trodset i næsten hele verden, og når hans folk bliver undertrykt og plaget af deres medmennesker.

Vi står på tærskelen til store og højtidelige begivenheder. Profetier går i opfyldelse. Mærkværdig og begivenhedsrig historie nedtegnes i Himmels bøger. Alt her i verden er præget af uro. Der er krige og krigsrygter. Folkeslagene er vrede, og de dødes tid er kommet, da de skal dømmes. Tildragelser skifter for at hidføre Guds dag, der haster såre. Af tid er der så at sige kun et øjeblik igen. Men skønt folk allerede rejser sig mod folk og rige mod rige, foregår der dog ikke nu en altomfattende kamp. Endnu fastholdes de fire vinde, indtil Guds tjenere er besglede på deres pander. Da vil de jordiske magter samle deres styrker til det sidste store slag.

Guds betvingende Ånd drages bort

Guds betvingende Ånd er allerede nu ved at blive draget bort fra verden. Orkaner, uvejr, storme, ildebrande og flodbølger, ulykker på hav og land forekommer hurtigt efter hinanden. Videnskaben forsøger at forklare alt dette. De tegn, som i stigende antal sker rundt omkring os og vidner om Guds Søns nært forestående komme, bliver tilskrevet alle mulige andre årsager end den rigtige. Menneskene kan ikke se de vagthavende engle, som holder de fire vinde tilbage, for at de ikke skal blæse, før Guds tjenere er blevet beseglet. Men når Gud byder sine engle at løse vindene, vil der blive en kamp, som ingen pen kan beskrive.

[65] Den tid, vi lever i, er højtidelig og betydningsfuld. Guds Ånd bliver gradvist, men sikkert trukket bort fra Jorden. Plager og straf-fedomme falder allerede over dem, der foragter Guds nåde. Ulykkerne på land og hav, samfundets usikre tilstande og frygten for krig er ildevarslende. De er varsler om forestående begivenheder af største betydning. Det ondes redskaber er ved at forene deres styrker og konsolidere sig. De samler kræfter til den sidste store krise. Store forandringer vil snart finde sted på vor Jord, og de sidste begivenheder vil ske i hast.

Den tid er ikke fjern, da verden vil opleve så megen sorg, at ingen menneskelig balsam kan bringe lægedom, Guds Ånd er ved at blive draget bort fra jorden. Ulykker på hav og land følger hurtigt efter hinanden. Hvor ofte hører vi ikke om jordskælv og hvirvelstorme og om ødelæggelser forvoldt ved ildsvåde og oversvømmelser med store tab på liv og ejendom! Disse ulykker skyldes tilsyneladende naturkræfternes tilfældige spil, som står uden for menneskets kontrol, men Gud har en plan med det alt sammen. Han benytter disse midler til at ruske mænd og kvinder op og få dem til at indse den fare, de befinder sig i.

Vor jord et pestlazaret

I deres blindhed praler menneskene af vidunderlig fremgang og oplysning; men de himmelske vægtere ser jorden fyldt med fordævelse og vold. Som følge af synd er atmosfæren på vor jord blevet som atmosfæren i et pestlazaret.

En forbrydelsesepidemi

Vi lever midt i en „Forbrydelsesepidemi“, som tænkende, gudfrygtige mænd alle vegne står forfærdede over for. Den fordærvelse, der er ved at tage overhånd ligger udenfor, hvad et menneskes pen magter at beskrive. Hver dag bringer nye eksempler på politisk strid, bestikkelse og svig. Hver dag bringer sine hjerteskrærende beretninger om vild og lovløshed, ligegyldighed med menneskelig lidelse og brutal, djævelsk ødelæggelse af menneskeliv. Hver dag bringer vidnesbyrd om forøget sindssygdhed, drab og selvmord. Hvem kan tvivle på, at sataniske kræfter med stedse tiltagende voldsomhed arbejder iblandt menneskene for at forvirre og fordærve sindet og besmitte og ødelægge legemet? [66]

Lovløshedens ånd gennemsyrrer alle nationer, og de udslag, der fra tid til anden vækker rædsel hos verden, er kun varsler om den ulmende ild af lidenskab og lovløshed, som vil fylde jorden med sorg og ødelæggelse, når den først en gang er sluppet løs. Det billede, som skriften har tegnet af verden før syndfloden, viser kun alt for tydeligt den tilstand, som det moderne samfund hurtigt nærmer sig. Selv i dette århundrede og i såkaldte kristne lande begås der forbrydelser, der er lige så sorte og frygtelige som dem, der var skyld i, at den gamle verdens syndere blev udslettet.

Før syndfloden sendte Gud Noa for at advare verden, så folket kunne ledes til omvendelse og derved undgå den truende tilintetgørelse. Idet tiden for Kristi andet komme nærmer sig, sender Herren sine tjenere for at opfordre verden til at berede sig til den store begivenhed. Mange har levet i overtrædelse af Guds lov, og nu opfordrer Gud dem i sin nåde til at adlyde dens hellige forskrifter. Alle de, der vil afstå fra deres synder ved anger overfor Gud og ved tro på Kristus, kan få tilgivelse.

Forholdene i verden viser, at vi står overfor urolige tider. Dagens aviser er fulde af antydninger om en frygtelig konflikt i den nærmeste fremtid. Frække røverier forekommer hyppigt. Strejker er almindelige. Tyveri og mord udøves overalt. Mennesker, der er besatte af dæmoner, tager livet af mænd, kvinder og børn. Menneskene er blevet forblindede af laster, og alle former for ondskab er almindelige. [67]

Den store bedrager i aktivitet

Nu i vor tid, hvor alle tings ende nærmer sig hastigt, udfolder Satan fortvivlede anstrengelser for at besnære verden. Han opfinder mange planer for at beskæftige tankerne og bortlede opmærksomheden fra de sandheder, der virker til frelse. I hver eneste by har hans hjælpere travlt med at organisere dem, der vil modarbejde Guds lov. Denne store bedrager er i gang med at indføre forvirringens og oprørets elementer, og mennesker opflammes af en iver, som ikke stammer fra sand viden.

Satan er flittig bibelgransker. Han ved at hans tid er kort, og han prøver på alle punkter at modarbejde Guds værk på denne Jord.

Den onde søger nu at holde Guds folk i en tilstand af uvirk-somhed, at afholde dem fra at udføre deres del i udbredelsen af sandheden, for at de til sidst må blive vejet på vægtskålen og fundet for lette.

Verden grebet af krigens ånd

Verden er grebet af krigens ånd. Profetierne i det 11. kapitel hos Daniel har næsten nået sin fuldstændige opfyldelse. Snart vil de trængelsscener, der omtales i profetierne, udspille sig.

Jeg så jordens beboere i den yderste forvirring. Krig, blodsudgy-delse, afsavn, armod, hungersnød og pest var der mange steder.... Min opmærksomhed blev nu ledet bort fra denne scene. Der syntes at være en lille tid med fred. Endnu en gang blev jordens beboere fremstillet for mig, og atter var alt i den yderste forvirring. Ufred, krig og blodsudgydelse samt hungersnød og pest rasede alle vegne. [68] Andre lande blev inddraget i denne krig og forvirring. Krigen for-årsagede hungersnød. Afsavn og blodsudgydelse forårsagede pest. Og mennesker dånede af rædsel og gru for det, som kommer over jorderige.

Åndeligt mørke

Dette er en tid med åndeligt mørke i verdens kirker. Uvidenhed om guddommelige ting har skjult Gud og sandheden for blikket. Ondskabens magter vokser i styrke. Satan smiger sine medarbejdere med, at han vil gøre en gerning, der vil besnære verden. Medens

menigheden er delvis uvirksom, er Satan og hans hærskarer i stærk aktivitet. De bekendende kristne samfund omvender ikke verden, for de er selv fordærvede af egoisme og stolthed og har brug for at mærke Guds kraft til at omvende i deres midte, før de kan lede andre til et renere og højere ideal.

I vor tid ligesom i tidligere tider erstattes Guds ords vigtige sandheder med menneskers teorier og spekulationer. Mange af dem, der giver sig ud for at forkynde evangeliet, tror ikke på hele Bibelen som Guds inspirerede ord. En lærd forkaster et afsnit, og en anden betvivler andre dele. De sætter deres egne meninger højere end ordet, og den del af skriften, som de fremholder giver de deres egen fortolkning. Dens guddommelige pålidelighed ødelægges. Således spredes vantroens sæd, for folk bliver forvirrede og ved ikke, hvad de skal tro. Der er mange meninger som man aldrig burde tillade tankerne at beskæftige sig med.

Ondskaben er ved at nå højdepunkter, som man aldrig før har kendt, og dog er der mange af ordets tjenere, der råber: „Fred og tryghed!“ Men Guds trofaste sendebud fortsætter standhaftigt deres arbejde. Iført Guds fulde rustning må de gå frem sejrende og uden frygt og uden nogensinde at holde op med kampen, før hver eneste sjæl indenfor deres rækkevidde har modtaget budskabet om sandheden for disse tider.

Der er grund til ængstelse over tilstanden i den religiøse verden i dag. Guds barmhjertighed er blevet ringeagtet. Flertallet ophæver Guds lov, idet de „fører lærdomme, som kun er menneskebud“. Matt. 15,9. Vantroen hersker i mange af vort lands kirker, ikke vantro i videste betydning, i form af åben fornægtelse af Bibelen, men en vantro, der er klædt i kristendommens kåbe, mens den underminerer troen på Bibelen som en åbenbarelse fra Gud. Inderlig gudhengivenhed og livskraftig gudfrygtighed har givet plads for tom formalisme. Som følge heraf er frafald og sanselighed fremherskende. Kristus sagde: „Som det gik til i Lots dage: på samme måde skal det gå den dag, da Menneskesønnen åbenbares“ Luk. 17,28. og 30. De daglige begivenheder vidner om opfyldelsen af hans ord. Verden modnes hurtigt til ødelæggelsen. Snart vil Guds domme udøses, og synd og syndere vil blive fortæret.

Avnerne sigtes fra

Tiden for Guds ødelæggende straffedomme er nådens tid for dem, der ikke har haft nogen anledning til at lære, hvad der er sandt. Herren vil se med ømhed på dem. Hans nådige hjerte er rørt. Hans hånd er stadig udrakt for at frelse, medens døren er lukket for dem, som ikke vil gå ind.

Snart vil slaget bølge heftigt mellem dem, der tjener Gud, og dem der ikke gør det. Snart vil de ting, der kan rokkes, blive rystet, for at de ting, der ikke kan rokkes, skal blive bestandig.

På den tid, da folkene ængstes i rådvildhed, vil der være mange, som ikke helt har givet efter for verdens ødelæggende kræfter eller hengivet sig uforbeholdent til at tjene Satan; de vil ydmyge sig for Gud og omvende sig til ham af hele deres hjerte, og Gud vil tage imod dem og tilgive dem.“

[70] Der findes mange, som læser skrifterne, men ikke kan forstå deres sande berydning. Ud over hele verden findes der mænd og kvinder, der længselsfulde ser op mod Himmelen. Der opstiger bønner og tårer og spørgsmål fra sjæle, der længes efter lyset, efter nåden og efter Helligånden. Mange er lige ved rigets grænser og venter kun på at blive lukket ind.

Lærdomme fra Elias' erfaring

Der kan hentes mange lærdomme fra Elias' erfaring på denne tid, hvor han havde mistet modet og tilsyneladende var slået ud. Disse lærdomme er af uvurderlig betydning for Guds tjenere i denne tid, hvor der råder en udbredt ligegyldighed for lov og ret. Frafaldet i dag minder meget om frafaldet i Israel på profeten Elias' tid. I dag følger de store masser Baal ved at sætte det menneskelige over det guddommelige, lovprise folkets førere, tilbede mammon og sætte videnskaben højere end åbenbaringens sandheder. Tvivl og vantro øver deres skadelige indflydelse på sind og hjerte, og mange sætter menneskelige teorier i Guds ords sted. Der slås offentligt til lyd for, at fornuften bør stå over ordets undervisning. Man hævder, at Guds lov, som er retfærdighedens guddommelige målestok, ikke gælder. Sandhedens store fjende arbejder med forførerisk magt for at få mænd og kvinder til at anbringe det, som menneskene selv har

skabt, på den plads, der tilkommer Gud, og til at glemme det, som han har givet menneskene til deres lykke og frelse.

Skønt dette frafald er meget udbredt, er det dog ikke universelt. Det er ikke hele verden, der ligger i lovløshed og synd, og det er ikke hele menneskeheden, der har stillet sig på fjendens side. Gud har mange tusinder, der ikke har bøjet knæ for Baal mange, som ønsker at få et mere indgående kendskab til Kristus og loven, mange, som til trods for omstændighederne håber, at Jesus snart vil komme for at gøre ende på synd og død. Der er også mange, der har tilbedt Baal uden selv at være klar over det, og Guds Ånd arbejder stadig med disse mennesker.

[71]

Menigheden et uddannelsescenter

[72]

Det øjeblikkelige behov

Det, der for tiden behøves til opbyggelsen af vore menigheder, er forstandige ledes omhyggelige arbejde med at finde og oplære talentfulde medlemmer, som kan uddannes til en tjeneste for Mesteren. Der bør være en velorganiseret plan til beskæftigelse af arbejdere, som kan tage ud til alle vore menigheder, store som små, og lære medlemmerne, hvordan de kan arbejde på menighedens opbyggelse og for de vantro. Det er oplæring, uddannelse, der behøves. De, der har til opgave at besøge menighederne, bør give trossøskende undervisning i praktisk missionsarbejde.

Gud venter, at hans menighed skal oplære sine medlemmer og gøre dem skikkede til at oplyse verden. Der burde gives en uddannelse, som ville bevirke, at der meldte sig flere hundrede, som ville stille værdifulde talenter til rådighed for vekselererne. Når disse talenter blev taget i anvendelse, ville der blive uddannet mænd, som var skikkede til at varetage betroede og indflydelsesrige stillinger og til at efterleve rene, ufordærvede principper. På denne måde ville der blive udrettet meget godt for Mesteren.

[73] Enhver arbejder bør udføre et dygtigt og forstandigt arbejde. Da kan han på en ophøjet måde fremholde sandheden, som den er i Jesus.

Vi burde ikke nøle længere med iværksættelsen af denne gode plan til uddannelse af vore menighedsmedlemmer.

Den største hjælp, vort folk kan få, er at lære at arbejde for Gud og at forlade sig på ham i stedet for på prædikanterne.

Det er let at se, at alle de prædikener, som er blevet holdt, ikke har oplært en stor skare selvfornægtende arbejdere. Dette bør betragtes som en sag, der har de alvorligste følger. Vor evige fremtid står på spil. Menighederne visner, fordi de ikke har brugt deres talenter til at bringe lyset ud. Der bør gives en grundig undervisning, og det

skal være som lærdomme fra Mesteren selv, så at alle kan tage deres lys i brug.

Der er blevet prædikeret for meget for folket, men er de blevet undervist om, hvordan de skal arbejde for dem, som Kristus døde for? Er der blevet udarbejdet en arbejdsmetode, og er den blevet forelagt dem på en sådan måde, at den enkelte har indset nødvendigheden af at tage del i arbejdet.

Ved opdragelse og øvelse skal menneskene dygtiggøres til at holde stand i kritiske øjeblikke; og der skal visdom til for at anbringe enhver på det rette sted, så at vedkommende må få den erfaring, der vil gøre ham skikket til at bære ansvar.

Menighedens missionsprogram

Mange ville gerne arbejde, dersom de blot fik at vide, hvorledes de skulle begynde. De behøver undervisning og opmuntring. Enhver menighed bør være en skole for missionsarbejdere. Dens medlemmer burde oplæres til at holde bibellæsninger, at forestå og undervise en klasse i sabbatsskolen, lære, hvorledes man bedst kan hjælpe de fattige og syge, og hvorledes man kan virke for de uomvendte. Der bør holdes sundhedskursus og kogeskoler og gives undervisning i forskellige grene af kristeligt godgørenhedsarbejde. Der bør ikke alene undervises, men udføres virksomt arbejde under erfarne læreres ledelse. Lad lærerne gå foran i arbejdet blandt folk, så vil andre, der forener sig med dem, lære af deres eksempel. Eksemplet er mere værd end mange bud og befalinger.

[74]

Et specielt område

Der bør gøres større anstrengelser for at undervise folket i sundhedsreformens principper. Der bør oprettes kogekursus, og i hjemmene bør der undervises i den kunst at tilberede sund mad. Gamle og unge bør lære, hvorledes man kan lave mere enkel mad. Hvor som helst sandheden bliver fremholdt, skal folket lære, hvordan man kan tilberede maden på en enkel og dog velsmagende måde. Man bør vise dem, at en nærende kost kan tilvejebringes uden brug af kød.

Men på hvert sted, hvor der er en menighed, bør der gives undervisning i tilberedning af sunde fødemidler til brug for dem, som ønsker at leve i harmoni med sundhedsprincipperne. Og menighedens medlemmer bør lade deres naboer få del i det lys, de får angående dette emne.

Undervisningen bør være afpasset

Hvor mange nyttige og agtede arbejdere i Guds sag er der ikke, som har fået deres oplæring under udøvelsen af de vanskelige pligter i de mest beskedne stillinger i livet! Man ventede, at Moses skulle blive herskeren i Ægypten, men Gud kunne ikke tage ham fra kongens hof til at udføre den gerning, som var bestemt til ham. Først da han havde været en trofast hyrde i fyrre år, blev han sendt ud som Guds folks befrier. Gideon blev hentet fra tærskelpladsen til at være et redskab i Guds hånd til befrielse for Israels hærske. Elisa blev kaldet til at forlade ploven og udføre Guds befaling. Amos var [75] bonde, en mand, som dyrkede jorden, da Gud gav ham et budskab at forkynde. Alle, som bliver Kristi medarbejdere, må udføre en hel del hårdt og ubehageligt arbejde, og de lektier, som de skal lære, bør vælges med omhu og være afpasset efter deres særlige karakter og efter den gerning, de skal tage op.

Ansvar for oplæringen

Når lovende og begavede mænd blev omvendt, som det skete med Timoteus, forsøgte Paulus og Barnabas meget alvorligt at vise dem nødvendigheden af at arbejde i vingården. Og når apostlene drog et andet sted hen, snarere voksede end svigtede disse mænds tro. De var blevet omhyggeligt oplært til Herrens tjeneste og havde lært at arbejde uselvsk, alvorligt og uden at trættes for deres medmenneskers frelse. Denne omhyggelige oplæring af nyomvendte var i høj grad medvirkende til de bemærkelsesværdige resultater, som Paulus og Barnabas opnåede, når de prædikede evangeliet i hedningelande.

Når menigheden stiftes, bør det fremholdes for dem, at der også fra dem må udgå mænd, som kan bringe sandheden til andre og oprette nye menigheder; derfor må de alle virke og til det yderste

udvikle de talenter, Gud har givet dem, og udvikle deres evner til at udføre Mesterens gerning.

Missionsaktiviteter kommer jævnligt i vanskelig-heder grundet mangel på kvalificerede arbejdere, som er selvopofrende og gudfrygtige og kan repræsentere vor tro på rette måde. Der er mange, som burde blive missionærer, men som aldrig kommer ud på feltet, fordi de mennesker, der er forbundet med dem i menigheds- arbejdet eller på skolen, ikke føler sig forpligtet til at arbejde sammen med dem, eller at give dem en forståelse af, at Gud ønsker at lægge beslag på alle deres evner og kræfter, og de beder ikke med dem og for dem.

[76]

Menighedens åndelige tilsynsmænd bør finde en måde, hvorpå alle medlemmer kan få et eller andet at gøre til fremme af Guds sag. Dette er så tit blevet forsømt. Der er ikke blevet udarbejdet og iværksat planer, hvorved alles evner kunne blive taget i aktiv tjeneste. Kun få fatter, hvor meget der er tabt derved.

I enhver menighed bør medlemmerne læres op, så de er villige til at bruge tiden til at vinde sjæle for Kristus. Hvordan skal det kunne siges om menigheden: „I er verdens lys,“ hvis ikke menighedens medlemmer lyser? De, som har tilsyn med Kristi hjord, bør lære at indse deres pligt og sætte mange sjæle i arbejde.

Vælg ledere, som kan lære fra sig

Der bør udvises stor omhu ved valg af embedsmænd i nye menigheder. Det bør være mænd og kvinder, som er virkelig omvendt. Lad det blive dem, der egner sig bedst til at give undervisning og kan være til tjeneste både i ord og gerning. Der er et skrigende behov for at få noget gjort på alle fronter.

Forstandere og ledere i menighederne burde ofre mere omtanke på, hvordan arbejdet kan gribes an. De burde lægge programmet sådan, at hvert enkelt menighedsmedlem får noget at gøre, så ingen kommer til at føre et ørkesløst liv, men alle får et eller andet at varetage, som passer for deres evner og anlæg.

..... Det er meget vigtigt, at den undervisning, der gives menighedens medlemmer, er af en sådan art, at den udvikler dem til at blive uegennyttige, opofrende, ydedygtige arbejdere for Gud. Det er kun på den måde, at menigheden kan undgå at blive gold og ufrugtbar. . .

[77]

. Lad hvert medlem af menigheden blive aktiv og være en levende sten, der udstråler lys i Guds tempel.

Menighedsmedlemmerne må uddanne sig

Menighedsmedlemmerne må *arbejde*, de må *uddanne sig*, og stræbe efter at nå det høje mål, der er sat for dem. Og det vil Herren hjælpe dem til, hvis de vil samarbejde med ham. Vi burde ikke lade en eneste anledning gå tabt, hvor vi kunne dygtiggøre os til at arbejde for Gud.

Den guddommelige standard

Herren ønsker at vi skal skaffe os al den uddannelse, vi kan, med det mål for øje at bringe vor kundskab til andre. Ingen ved, hvor og under hvilke omstændigheder de vil blive kaldet til at arbejde eller tale for Gud. Vor himmelske fader alene ser hvad han kan gøre med et menneske. Der ligger muligheder foran os, som vor svage tro ikke kan få øje på. Vi burde have en sådan uddannelse, at vi, dersom det var nødvendigt, kunne fremholde sandhederne i hans ord for de højeste myndigheder her i verden således, at hans navn blev forherliget.

Hvem har forberedt sig på at gå hen og arbejde i hans vingård? Gud er ikke tilfreds med dem, som ingen øvelse har. De talenter, han har betroet os, ønsker han, at vi skal benytte bedst muligt.

Illustration

Jeg drømte, at en person bragte mig et stykke hvidt tøj og bad mig tilklippe klædninger deraf til mennesker af alle størrelser, af alle slags karakterer og i alle livsstillinger. Jeg blev opfordret til at klippe dem og hænge dem op helt færdige til at sys, når det blev krævet. Jeg havde det indtryk, at mange, som jeg skulle klippe klædninger til, var uværdige. Jeg spurgte, om dette var det sidste stykke tøj, jeg skulle klippe, og fik at vide, at det var det ikke; så snart jeg var færdig med dette, var der andre, jeg skulle tage fat på. Jeg følte mig modløs over den mængde arbejde, der ventede mig, og udtalte, at jeg nu i over tyve år havde beskæftiget mig med at klippe klædninger til andre, og mit arbejde var ikke blevet påskønnet, ej heller kunne jeg indse, at mit

arbejde havde udrettet noget synderlig godt. Til den, der bragte mig tøjet, fortalte jeg særlig om en bestemt kvinde, han havde anmodet mig om at klippe en klædning til. Jeg sagde, at hun ikke ville sætte pris på tøjet, og at det ville være spild af tid og materiale at give det til hende. Hun var meget fattig, forstandsmæssig underudviklet og uproper i sine vaner og ville snart søle det til. Vedkommende svarede: „Klip klædningerne. Dette er din pligt. Det er ikke dig, som bærer tabet, men mig“. Gud ser ikke, som mennesker ser. Han fremlægger det arbejde, han ønsker skal udføres, og du ved ikke, om dette eller hint vil lykkes. Det skal vise sig, at mange af disse stakkels mennesker vil gå ind i Guds rige, medens andre, som er begunstiget med alle livets goder og har alle fortrin, vil blive ladet ude.

I timevis opøves soldaterne i at frigøre sig for deres udrustning og hurtigt at tage det på igen. De lærer at sætte deres geværer op og hurtigt at gribe dem igen. De opøves til at gøre udfald mod fjenden og får undervisning i alle slags manøvrer. Således fortsættes øksercitsen, for at man kan være forberedt for et hvert påkommende tilfælde. Og skulle de, som kæmper i striden for fyrst Immanuel, lægge mindre alvor og omhu for dagen i deres forberedelse til den åndelige kamp?

[79]

Missionsarbejde under skoleuddannelsen

[80]

Formlået med uddannelsen

Sand uddannelse gør en skikket til at udføre missionsarbejde. Enhver Guds søn og datter er kaldet til at være en missionær; vi er kaldte til at tjene Gud og vore medmennesker, og at forberede os til denne tjeneste bør vi være hensigten med vor uddannelse.

Det er for at styrke de unge over for fjendens fristelser, at vi har oprettet skoler, hvor de kan kvalificere sig til at gøre nytte her i livet og tjene Gud i evigheden.

Den, der søger at tilegne sig kundskaber for at kunne gøre noget for de uoplyste og fortabte, gør sit til at opfylde Guds store hensigt med menneskene. Gennem uegennyttig tjeneste til gavn for andre nærmer han sig idealet for en kristelig uddannelse.

Herren søger efter stærke, gudhengivne, selvopofrende unge mænd og kvinder, som vil trænge sig frem i forreste række og efter en kort tid på skolen gå ud for at forkynde budskabet for verden.

Praktiklære

[81] For at eleverne kan fuldende deres uddannelse, er det påkrævet, at de får lejlighed til at udføre missionsarbejde og gøre sig bekendt med hjemmenes åndelige behov i deres omegn. De burde ikke blive så optaget af studierne, at der ikke bliver tid til at nyttiggøre den kundskab, de har erhvervet sig. De bør opmuntres til at missionere flittigt for de vildfarne, lære dem at kende, og bringe dem sandheden. De kan gøre andre delagtige i den kundskab, som har beriget deres egen sjæl, ved at virke i al beskedenhed, søge visdom hos Kristus, og våge og bede.

Under studierne bør eleverne så vidt muligt tage del i bymissionen. De bør udføre missionsarbejde i nærliggende byer. De kan danne grupper og udføre kristeligt hjælpearbejde. Eleverne bør have et klarere syn på deres nuværende forpligtelser over for Gud. De skal ikke se frem til en tid efter skoleopholdet, hvor de kan udrette

noget stort for Gud, men bør tænke over, hvordan de nu, mens de læser, kan tage Kristi åg på sig og uselvsk tjene deres næste.

Det er ikke nok at fylde de unge med den så betydningsfulde lærdom, de skal også lære at give videre, hvad de har modtaget.

Fra vore skoler og seminarier skal der sendes missionærer ud til fjerne lande. Eleverne bør under skoleopholdet benytte enhver anledning til at forberede sig for denne gerning. På skolen skal det undersøges, om de er egnede, og om de har den rette støtte ovenfra.

Opelsk kærlighed til missionen

Lærere og elever på vore skoler trænger til den guddommelige berøring. Gud kan gøre meget mere for dem, end han har gjort, fordi han har været forhindret før i tiden. Hvis man vil opelske lysten til at drive mission, om også det skulle tage nogle timer fra den ordinære studieplan, så vil Gud meget velsigne det, når der udvises mere tro og nidkærhed og en større forståelse for, hvad Gud vil gøre.

[82]

Når skolen slutter

Når skolen slutter, er der anledning for mange til at tage ud som litteraturevangelister. Den trofaste kolportør får adgang til mange hjem, hvor han efterlader litteratur, som indeholder sandheden for vor tid. Vore elever bør oplæres til at sælge vore bøger. Der er brug for mænd med en dyb kristelig erfaring, mænd med et ligevægtigt sind, karakterfaste, veluddannede mænd, som kan gå ind i denne gren af værket. Nogle har talent, uddannelse og erfaring til at kunne oplære de unge i bogsalg, så der kan blive udrettet meget mere end der gøres nu. Disse har en særlig forpligtelse til at undervise andre.

Sangevangelister

Elever, som har lært at synge smukke evangeliske sange med følelse og klar udtale, kan udrette meget godt som sangevangelister. De vil finde rig anledning til at bruge det talent, Gud har givet dem, til at bringe sang og solskin til mange ensomme, som er knuget af sorg og prøvelser, og til at synge for sådanne, som sjældent har mulighed for at komme i kirke.

Elever, gå ud på vejene og ved gårdene! Forsøg at få kontakt med både høj og lav, Aflæg besøg hos både rig og fattig. Og når anledning byder sig, så spørg, om I må have lov til at synge en kristelig sang. Når hjerterne så er modtagelige, kan vejen være banet for at bede en kort bøn om Guds velsignelse. Kun få vil afslå det. Dette er virkeligt missionsarbejde.

Samarbejde mellem prædikanter og lægmedlemmer [83]

Gå ud i arbejdet sammen

Prædikanter og lægmedlemmer bør gå ud på høstmarkerne. De vil få en høst, hvor som helst de forkynder Bibelens glemte sandheder. De vil finde nogen, som vil tage imod sandheden og vie deres liv til at vinde mennesker for Kristus.

Det er ikke Herrens hensigt, at størstedelen af arbejdet med at så sandhedens sæd skal overlades til prædikanterne. Mænd, som ikke er kaldet til prædikegerningen, bør opmuntres til at arbejde for Mesteren efter deres evner. Hundreder af mænd og kvinder, som nu går ledige, kunne udføre et tilfredsstillende arbejde. Ved at bringe sandheden ind i hjemmene til deres venner og naboer kan de gøre et stort arbejde for Mesteren.

Gud har pålagt sine tjenere at forkynde sandhedens budskab. Dette skal menighederne tage imod og på enhver mulig måde bringe til andre. De skal opfange de første lysstråler og sprede dem.

Menigheden må tage et løft, hvor prædikanten gør det, og således støtte ham i arbejdet og hjælpe ham med at bære byrderne, så vil han ikke blive overanstrengt og tabe modet. Ingen indflydelse kan varigt påvirke en menighed, medmindre medlemmerne færdes forstandigt og efter principperne og gør alt for at fremme sagen. [84]

En overbevisende kombination

Verden bliver ikke overbevist af, hvad prædikanten forkynder, men af det liv, som menighedens medlemmer lever. Prædikanten på prædikestolen forkynder teorien om evangeliet; menighedens praktiske guds frygt beviser evangeliets kraft.

Guds værk på Jorden kan aldrig blive fuldført, før hver eneste mand og kvinde inden for vore rækker slutter sig til værket og forener sine bestræbelser med prædikanternes og menighedens embedsmænds arbejde.

Prædiken er kun en lille del af det arbejde, der skal udføres for sjæles frelse. Guds Ånd overbeviser syndere om sandheden og lægger dem i menighedens arme. Prædikanterne kan gøre deres del, men de kan aldrig udføre den gerning, som menigheden bør gøre.

Prædikanter kan holde behagelige og kraftige prædikener, og der kan gøres et stort arbejde for at opbygge menigheden og få den til at trives, men hvis ikke de enkelte medlemmer gør deres del som Jesu Kristi tjenere, så vil menigheden altid være i mørke og ikke have nogen kraft. Skønt verden er hård og mørk, vil indflydelsen fra et virkeligt eksemplarisk liv være en kraft til det gode.

En skæbnesvanger fejltagelse

[85] Det er en skæbnesvanger fejltagelse at mene, at sjælesørgerarbejdet kun påhviler prædikanterne. Den ydmyge, fromme troende, som vingårdens Herre pålægger omsorg for sjæle, bør opmuntres af dem, som Herren har skænket et større ansvar. De, der står som ledere indenfor Guds menighed, skal gøre sig klart, at Frelserens befaling gælder alle, der tror på hans navn. Gud vil udsende mange til sin vingård, skønt de måske ikke er indviet til tjenesten ved håndspålæggelse.

Den tanke, at prædikanten skal bære alle byrderne og gøre alt arbejdet, er fejlagtig. Han bliver måske lagt i graven overanstrengt og nedbrudt, mens han kunne have levet videre, hvis byrderne var blevet fordelt, som det var Herrens hensigt. For at byrderne kan blive fordelt, må menigheden undervises af sådanne, som kan lære arbejderne at følge Kristus og arbejde, som han arbejdede.

Prædikanten bør ikke anse det som sin pligt at være den eneste, der skal tale og arbejde og holde bøn; han bør oplære medhjælpere i hver menighed. Lad de forskellige efter tur lede møderne og holde bibelstudier; derved vil de gøre brug af de talenter, som Gud har givet dem, og på samme tid opnå en uddannelse som arbejdere.

Prædikanterne bør ikke gøre det arbejde, som tilkommer menigheden, og derved overanstrenges sig og hindre andre i at gøre deres pligt. De bør lære medlemmerne, hvordan de kan arbejde i menigheden og i omegnen.

Når der bliver gjort en anstrengelse for at fremholde vor tro og lære for vantro mennesker, holder menighedens medlemmer sig ofte

tilbage, som om det ikke interesserede dem, og lader hele byrden hvile på prædikanten. Af denne grund har vore dygtigste prædikanters arbejde undertiden kun båret lidt frugt.

Prædikantens pligter

Vore prædikanter yder ikke menighedens medlemmer den største hjælp ved at prædike for dem, men ved at sætte dem i arbejde. Lad alle få noget at gøre for andre. Lær dem at forstå, at de som modtagere af Kristi nåde er forpligtet til at virke for ham. Oplær alle til at virke. Især bør de, som nylig er kommet til troen, oplæres til at blive Guds medarbejdere.

[86]

Til jer prædikanter vil jeg sige: Forkynd de sandheder, som vil lede folk til at optage personligt arbejde for dem, som ikke har fundet Kristus. Opmuntre til personlige bestræbelser på enhver tænkelig måde.

Lad prædikanterne lære menighedens medlemmer, at de for at kunne vokse i åndelighed må bære den byrde, som Herren har lagt på dem — den byrde at lede sjæle til sandheden. De, der ikke opfylder deres pligt, bør besøges, og der bør holdes bøn med dem og arbejdes med dem. Oplær ikke folket til at være afhængige af jer som prædikanter; lær dem derimod, at de skal bruge deres talenter til at bringe sandheden til deres omgivelser. Når de virker således, har de himmelske engle til medarbejdere, og de vil opnå en erfaring, som vil forsøge deres tro og give dem et fast holdepunkt i Herren!

Når der virkes på steder, hvor der allerede findes nogle, som er kommet til troen, bør prædikanten til at begynde med ikke så meget søge at omvende de vantro som at oplære menighedens medlemmer til et tilfredsstillende samarbejde. Han bør virke for dem personlig og bestræbe sig for at få dem til selv at søge en dybere erfaring og til at virke for andre. Når de er rede til at støtte prædikanten med deres bønner og arbejde, vil hans bestræbelser få større fremgang.

I nogle henseender indtager sjælehyrden en lignende stilling som formanden for et hold arbejdere eller som kaptajnen om bord på et skib. Det forventes, at de sørger for, at de mænd, som de er sat til at have tilsyn med, udfører arbejdet korrekt og punktligt, og det er kun i nødstilfælde, at de skal beskæftige sig med detaljer.

[87] Ejeren af en stor mølle fandt engang sin bestyrer nede i fordybningen ved hjulet, hvor han var ved at udføre en mindre reparation, mens et halvt dusin arbejdere stod som ledige tilskuere. Efter at have sat sig ind i sagen for at forvise sig om, at der ikke blev begået uret mod nogen, kaldte ejeren denne formand op på sit kontor og afskedigede ham med fuld løn. Forbavset bad formanden om en forklaring, og den fik han med disse ord: “ Jeg ansatte Dem til at holde seks mand i arbejde. Jeg fandt de seks stående ledige, mens De udførte én mands arbejde. Det, De lavede, kunne hvem som helst af de seks have gjort lige så godt. Jeg har ikke råd til at lønne syv mand, for at De kan lære seks at stå ledige.“

Denne hændelse kan være anvendelig i nogle tilfælde, men ikke i andre. Men mange prædikanter kommer til kort i, at de ikke forstår eller ikke forsøger at få alle medlemmerne til at tage aktivt del i menighedens forskellige gøremål. Dersom hyrderne ville være mere opmærksomme til at holde deres hjord i aktivitet, ville de udrette mere godt og få mere tid til læsning og missionsbesøg, og ville også undgå mange årsager til gnidninger.

Et godt eksempel

Apostlen følte, at han i vid udstrækning havde ansvaret for deres åndelige velfærd, som var blevet omvendt ved hans medvirken. Hans ønske for dem var dette, at de måtte vokse i kundskab om den eneste sande Gud og Jesus Kristus, som han havde udsendt. Under sin gerning var han ofte sammen med smågrupper af mænd og kvinder, som elskede Jesus, og bad sammen med dem Gud om at lære dem, hvordan de bedst kunne opretholde en levende forbindelse med ham. Ofte drøftede han med dem, hvad der ville være den bedste fremgangsmåde for at bringe andre evangeliets lys. Og tit, når han var adskilt fra dem, han således havde arbejdet sammen med, bønfuldt han Gud om at hjælpe dem til at blive alvorlige, virksomme missionærer.

Organisering af arbejdsstyrken

[88]

[89]

Organisation en nødvendighed

Tiden er kort, og vore kræfter må organiseres for at kunne gøre et større arbejde.

Det er en, som ikke kan tage fejl, som har vist mig, at der bør oprettes små grupper som grundlag for kristeligt arbejde.

I hver enkelt menighed bør der være velorganiserede grupper, som arbejder på egnen omkring deres menighed.

I hver by burde der være et hold organiserede, velskolede arbejdere. Ikke blot en eller to, men mange burde sættes i gang.

I vore menigheder bør der dannes grupper, som kan gå ind i tjenesten. Forskellige grupper bør slutte sig sammen og være menneskefiskere. De bør søge at samle sjæle fra verdens fordærvelse og at få dem ind i Kristi kærligheds frelsende renhed.

Kristi menighed på Jorden blev organiseret med missionsvirksomhed for øje, og Herren ønsker at se hele menigheden optaget med at udtænke veje og midler, hvorved høje og lave, rige og fattige kan få anledning til at høre sandhedens budskab.

Hvis menigheden har mange medlemmer, bør de inddeles i små grupper. Disse skal ikke blot arbejde for menighedens medlemmer, men for ikke-troende. Selv om der kun er to eller tre, som kender sandheden på ét sted, kan de danne en arbejdsgruppe.

[90]

Dersom disciplin og orden er påkrævet for heldige krigsoperationer på valpladsen, så er de så meget mere nødvendige i den kamp, hvori vi er indviklet, som vort formål er af større værdi og mere ophøjet i sin art end det, som stridende hære kæmper for på valpladsen. I den kamp, vi deltager i, står evige ting på spil.

Gud er en ordenens Gud. Der er fuldkommen orden i alt, hvad der har forbindelse med Himmelen. Lydighed og gennemført disciplin kendetegner englehærens bevægelser. Kun ved orden og samarbejde kan der opnås et godt resultat. Gud kræver i lige så høj grad orden og system i sit værk i dag som på Israels tid. Alle de, der arbejder

for ham, skal gøre det på en forstandig måde, ikke ligegyldigt eller tilfældigt. Han ønsker, at hans værk skal udføres med troskab og nøjagtighed, så at han kan sætte sin godkendelses stempel på det.

Der må udføres et godt, organiseret arbejde i menigheden, så at medlemmerne kan lære at bringe lyset til andre og på den måde styrke deres egen tro og forøge deres kundskaber. Når de gør andre delagtige i det, som de har modtaget fra Gud, bliver de styrket i troen. En virksom menighed er en levende menighed. Vi bygges op som levende stene, og hver sten skal udsende lys. Enhver kristen bliver sammenlignet med en kostelig sten, som opsuger Guds herlighed og giver genskin af den.

Lærdom angående organisation

[91] Han (Gud) har til hensigt, at vi skal hente lærdom angående orden og organisation fra den fuldkomne orden, som på Moses' tid blev indført til gavn for Israels Børn.

Første skridt til at organisere en menighed

Det var ved indvielsen af de tolv, at det første skridt blev taget til oprettelsen af den menighed, som efter at Kristus havde forladt dem, skulle videreføre hans gerning på Jorden.

Mønster for menighedens organisation

Organisationen af menigheden i Jerusalem skulle tjene som mønster for menighedens organisation på ethvert andet sted, hvor sandhedens sendebud vandt sjæle for evangeliet. . . . Senere i den første menigheds historie, da der var dannet menigheder af mange kredse af troende i forskellige dele af verden, blev kirkens organisation yderligere fuldkommengjort, for at orden og enighed inden for tjenesten kunne opretholdes. Ethvert medlem blev formanet til at gøre sit bedste herfor. Enhver skulle benytte de talenter, som var blevet ham betroet.

Hver enkelt må passes ind

Enhver, som ved omvendelse bliver tilsluttet rækkerne, skal have sin tjeneste anvist. Enhver må være villig til at være eller gøre et eller andet i denne kamp.

Gud kræver ikke talrige anstalter, store bygninger eller det, som er stort for øjet. Han kræver harmonisk handling af et særskilt folk, som er dyrebart og udvalgt af Gud. Hver enkelt skal indtage sin plads og tænke og tale og handle i overensstemmelse med Guds Ånd. Da, men ikke før, vil værket være et fuldstændigt, symmetrisk hele.

En krigshærs styrke bestemmes for en stor del af kampdygtigheden hos de mænd, som står i gelederne. En klog hærfører pålægger sine officerer at oplære hver soldat til aktiv tjeneste. Han søger at udvikle den størst mulige dygtighed hos alle. Hvis han udelukkende var afhængig af sine officerer, ville han aldrig kunne vente at gennemføre et heldigt felttog. Han regner med loyal og utrættelig tjeneste af hver eneste mand i hæren. Ansvar hviler for en stor del på de mænd, som står i gelederne.

[92]

Mesteren kalder på evangeliske arbejdere. Hvem vil svare? Ikke alle, som træder ind i hæren, kan blive generaler, kaptajner, sergenter eller endog blot korporaler. Ikke alle har en leders bekymringer og ansvar. Der er andet hårdt arbejde at udføre. Nogle må grave skyttegrave og bygge fæstninger; nogle må stå som vagtposter, andre bringe meldinger. Medens der kun kræves få officerer, så kræves der mange soldater til at udfylde alle afdelingerne i en hær; men fremgangen afhænger af troskaben hos hver enkelt soldat. En enkelt mands fejhed eller forræderi kan påføre hele hæren ulykke.

Hemmeligheden ved fremgang

Hemmeligheden ved vor fremgang i Guds værk ligger i medlemmernes harmoniske samarbejde. Der må være en koncentreret aktion. Enhver, som er medlem af Kristi menighed, må gøre sin del i Guds værk efter de evner, Gud har givet ham. Vi må slutte os sammen over for alle hindringer og vanskeligheder og med ét sind stå skulder ved skulder.

Hvis de kristne ville optræde samlet og gå fremad alle som én under én magts ledelse for at udføre én hensigt, ville de ryste verden.

Englene arbejder harmonisk sammen. Alle deres bestræbelser bærer præg af fuldkommen orden. Jo nøjere vi efterligner engleskarens sammenhold og orden, desto mere frugtbringende vil disse himmelske sendebuds arbejde for os blive. Dersom vi ikke indser nødvendigheden af harmonisk handling og mangler orden, disciplin og organisation i vor gerning, så kan englenerne, der er grundigt organiserede og handler i fuldkommen orden, ikke virke for os med held.

[93] De vender sig bedrøvet bort; thi de er ikke bemyndiget til at velsigne forvirring, splittelse og uorden. Alle, som ønsker de himmelske sendebuds medvirken, må arbejde i harmoni med dem. De, som har salvelse fra det høje, vil i alle deres bestræbelser støtte orden, disciplin og endrægtig handling, og da vil Guds engle kunne samarbejde med dem. Men aldrig, aldrig vil disse himmelske sendebud give deres bifald til uregelmæssighed, uorden og mangel på organisation.

Betimelig advarsel

Der er et behov for systematisk arbejde, men hvor nogle af jer er så længe om at få lagt planer og blive færdige til at komme i gang, dér besætter Satan området med sine besnærende fabler, og menneskenes opmærksomhed bliver fængslet af den store bedragers vildfarelser.

Hvor ville det fryde Satan, hvis han kunne få held til at komme ind iblandt dette folk og skabe forstyrrelse i arbejdet, på en tid da en gennemført organisation er påkrævet og vil være den vigtigste faktor til at holde falske bevægelser ude og tilbagevise påstande, som Guds ord ikke bifalder! Vi må holde en fast kurs, så det organisationssystem, der er bygget op ved dygtigt, omhyggeligt arbejde, ikke bliver brudt ned. Der må ikke gives bevilling til forstyrrende elementer, som ønsker at beherske virksomheden på denne tid.

Opvækkelse

[94]

[95]

Kaldet

Evangeliets budskab bør lyde i vore menigheder og kalde dem til en verdensomfattende aktion. Medlemmerne må have en større tro og blive inspireret til større nidkærhed af deres usynlige himmelske medarbejdere, af bevidstheden om deres uudtømmelige hjælpekilder, af det vældige foretagende, de er med i, og af den magt, deres ledere er i besiddelse af. De, der giver sig ind under Guds magt for at blive ledet og styret af ham, vil erkende en stadig udvikling af de begivenheder, han har bestemt skal finde sted. Inspireret af hans Ånd, som gav sit liv, for at verden kunne få liv, vil de ikke længere stå magtesløse og blot henvise til, hvad de ikke formår. De vil iføre sig den himmelske rustning og tage kampen op, besluttede på at vove alt for Gud i forvisningen om, at han i sin almagt vil udfylde deres behov.

Vi må vågne op. Krigen er i fuld gang. Sandhed og vildfarelse nærmer sig det sidste opgør. Lad os rykke frem under prins Immanuels banner, stride troens gode strid og vinde evig berømmelse; for sandheden vil sejre, og vi skal mere end sejre ved ham, som elskede os. Nådetidens kostbare øjeblikke er ved at være forbi. Lad os forberede os grundigt for det evige liv, så vi kan ære vor himmelske Fader og være med til at frelse mennesker, som Kristus ofrede sit liv for.

[96]

Marchordren

Hertugen af Wellington var engang til stede, hvor en gruppe kristne drøftede muligheden for fremgang i et missionsforetagende blandt hedningerne. De bad hertugen udtale sig, om der efter hans mening var nogen sandsynlighed for, at et sådant foretagende kunne give et resultat, som opvejede omkostningerne. Den gamle soldat svarede: „Mine herrer! Hvordan lyder Deres marchordre? Hvis jeg forstår Deres ordre rigtigt, så lyder den sådan: Gå ud i al verden

og forkynd evangeliet for al skabningen! Mine herrer, adlyd Deres marchordre!

Tøv ikke et øjeblik

„Nær er Herrens dag, den store, den er nær og kommer hastigt“ Zef.1,14. Lad os have evangeliets sko på vore fødder, rede til at marchere med et øjeblikks varsel.

Menighedens medlemmer . . . skal altid være rede til at gå i aktion i lydighed mod Mesterens befalinger. Når som hels vi ser et arbejdet , der venter på at blive gjort, skal vi tage fat og udføre det, idet vi stadig ser hen til Jesus . . . Hvis hvert medlem i menigheden var en levende missionær, ville evangeliet hurtigt blive forkyndt i alle lande, for alle folk, nationer og tungemål.

Vi nærmer os afslutningen på denne jords historie. Vi har en stor virksomhed foran os, den afsluttende virksomhed i forkyndelsen af det sidste advarende budskab til en syndig verden. Der findes mænd, som vil blive hentet fra ploven, fra vingården og fra forskellige andre beskæftigelser for at blive sendt ud af Herren til at forkynde dette budskab for verden.

[97] Stød i basunen overalt på Jorden, gennem hele dens længde og bredde. Fortæl menneskene, at Herrens dag er nær og haster såre. Lad ingen være uden advarsel. Vi kunne have været i de arme sjæles sted, som befinder sig i vildfarelse. Vi kunne være blevet sat blandt barbarer. I betragtning af, at vi har modtaget denne sandhed frem for andre, skylder vi at bringe den ud til dem.

Brødre og søstre, I er kommet for langt hen i tiden til at vie jeres tid og kræfter på selvnydelse. Måtte I ikke stå blottet for den himmelske skat på verdens sidste nådedag. Søg af fremskynde korssets sejr, søg at oplyse sjæle, arbejd for jeres medmenneskers frelse, og jeres gerning vil bestå i den vanskelige ildprøve.

Vi må hurtigt bringe dette budskab ud, „regel på regel, bud på bud“. Menneskene vil snart blive tvunget til at træffe vigtige afgørelser, og det er vor pligt at sørge for, at de får anledning til at forstå sandheden, så de med forstand kan indtage deres standpunkt på den rigtige side. Herren opfordrer sit folk til at arbejde, arbejde med alvor og visdom, så længe nådetiden endnu varer.

Vi har ingen tid at spille. Enden er nær. Rejser fra sted til sted for at udbrede sandheden vil snart blive hæmmet af farer til højre og til venstre. Alt vil blive gjort for at stænge vejen for Herrens bud bærere, så de ikke vil være i stand til at gøre, hvad der er muligt for dem at gøre nu. Vi må se dette lige i øjnene og gå fremad så hurtigt som muligt i ivrig kamp. Efter det lys, Gud har givet mig, ved jeg, at mørkets magter virker med stor kraft fra det dybe, og med snigende skridt går Satan frem for at tage dem, der sover, ligesom en ulv griber sit bytte. Vi har en advarsel, som vi nu må give, en gerning, som vi nu må gøre; men snart vil det blive vanskeligere, end vi kan forestille os. Gud hjælpe os til at forblive i lysets bane, at virke med øjnene fæstede på Jesus vor anfører og tålmodigt og ihærdigt trænge fremad for at vinde sejren!

[98]

Udsættelse er farlig. Den sjæl, du kunne have fundet, det menneske, du kunne have opladt skrifterne for, kommer uden for din rækkevidde. Satan har sat en fælde for hans fod, og i morgen realiserer han måske Guds store fjendes planer. Hvorfor vente en dag længere? Hvorfor ikke gå i gang nu?

Af Kristi efterfølgere er der gennem alle tider blevet krævet årvågenhed og troskab; men nu, da vi står på selve grænsen til den evige verden med de sandheder, vi besidder, og har så stort lys og en så vigtig gerning, må vi fordoble vor flid. Enhver må bruge sine evner til det yderste. Min broder, du stiller din egen frelse i fare, om du holder dig tilbage nu. Gud vil kræve dig til regnskab, dersom du svigter i det arbejde, han har anvist dig.

Vigtige spørgsmål

Evigheden ligger udstrakt foran os Tæppet er ved at gå op. Hvad tænker vi på, siden vi hænger fast ved vor egenkærlige lyst til magelighed, mens sjæle overalt omkring os går fortabelsen i møde? Er vore hjerter blevet helt upåvirkelige? Kan vi ikke indse og forstå, at vi har en opgave at udføre med at hjælpe andre? Mine brødre og søstre, er I blandt dem, som har øjne og ikke ser og øren og ikke hører? Har Gud forgæves givet jer kundskab om sin vilje? Har han forgæves sendt jer advarsel på advarsel om, at enden er nær? Tror I på det, der bliver sagt i hans ord, om hvad der vil komme over

verden? Tror I, at Guds straffedomme hænger over Jordens beboere? Hvordan kan I da sidde i ro og mag, ligegyldige og ligeglade?

Vågn op

[99] Arbejdet er snart til ende, og ondskaben tager til alle vegne. Vi har kun kort tid at arbejde i. Lad os vågne op af den åndelige søvn og vie alt, hvad vi er og har, til Herren. Hans Ånd vil blive hos de sande missionærer og give dem kraft til at tjene.

Vågn op, brødre og søstre, vågn op! Sov ikke længere. „Hvorfor står I her ledige hele dagen? „Jesus kalder på jer og siger: „Gå også I hen i min vingård!“ Den, som har modtaget Helligånden, vil gøre det kendt, for alle hans evner og kræfter vil være viet til den mest aktive tjeneste. Alle, som virkelig tager imod Kristus ved tro, vil virke. De føler en byrde for sjæle. Nu kalder Gud på enhver, som har kendskab til sandheden og har fået den hellige sandhed betroet, og byder dem stå op og sende det himmelske lys videre til deres medmennesker.

Vågn op, brødre! For jeres egen skyld, vågn op! Uden Kristi nåde kan I slet intet gøre. Arbejd, mens I kan.

Kunne vore øjne oplades til at se de faldne engle arbejde med dem, der tager sagen let og mener sig trygge, ville vi ikke føle os så sikre. Onde engle er i hælene på os hvert øjeblik.

Gud formaner alle, både prædikanterne og folket, til at vågne op. Hele Himmelen er i bevægelse. Begivenhederne i Jordens historie er hurtigt ved at afsluttes. Vi befinder os i de sidste dages vanskeligheder. Større farer forestår, og dog er vi ikke vågne. Denne mangel på aktivitet og alvor i Guds sag er frygtelig. Denne dødens sløvhed kommer fra Satan.

Hvad skal jeg sige for at vække levningen af Guds folk? Jeg så, at frygtelige scener forestår os; Satan og hans engle er ved at lægge an på Guds folk med al deres kraft. Han ved, at hvis de sover lidt længere, har han sikret sig dem, for deres ødelæggelse er vis.

[100] Vi lever i de sidste timer af menneskenes prøvetid, og hvert eneste menneskes skæbne vil snart blive afgjort for evigt. I denne tid forventer Himmelens og Jordens Herre, at hans menighed arbejder som aldrig før. Herren Jesus betragter de mennesker, som er blevet frigjort i Kristus ved kendskab til den dyrebare sandhed, som sine

udvalgte; de er begunstiget frem for alle andre mennesker på Jorden. Han venter, at de skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte dem fra mørket til sit underfulde lys. De skal gøre andre delagtige i de velsignelser, som de selv har fået så rigelig del i. Frelsens gode budskab skal forkyndes for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.

Ikke en af hundrede iblandt os gør noget andet end at give sig af med almindelig, verdslig beskæftigelse. Vi er slet ikke klar over, hvad de sjæle er værd, som Kristus gav sit liv for.

Om de, der følger Kristus, ret forstod deres pligt, ville der være mange tusinder for hver en, der nu er, som forkynder evangeliet i hedenske lande. Og alle, der ikke personlig kan deltage i denne gerning, ville støtte den med deres midler, deres interesse og deres bønner, og der ville også blive udført langt mere ihærdigt arbejde, end tilfældet er, for sjæle i kristne lande.

Flere tusinde medlemmer har meget lys og dyrebare anledninger, men bruger ikke deres indflydelse eller midler til at oplyse deres medmennesker. De påtager sig ikke engang forpligtelsen til selv at blive i Guds kærlighed, så de ikke skal blive en byrde for menigheden. Disse medlemmer ville blive en byrde og en hæmsko i Himmelen. For Kristi skyld, for sandhedens og deres egen skyld burde de vågne op og omhyggeligt berede sig for evigheden.

Kristi menighed kan sammenlignes med en hær. Den enkelte soldats liv er fuldt af møje, besvær og fare. På alle sider er der årvågne fjender anført af mørkets fyrste, der aldrig sover og aldrig forlader sin post. Hver gang den kristne ikke er på vagt, foretager denne mægtige fjende et pludseligt og voldsomt angreb. Hvis menighedens medlemmer ikke er aktive og årvågne, vil de blive overvundet af hans rænker.

Hvad ville der ske, hvis halvdelen af soldaterne i en hær var dorse eller sov, når der blev blæst alarm? Resultatet ville blive nederlag, fangenskab eller død. Ville nogen af dem blive fundet værdige til belønning, hvis de undgik at falde i fjendens hænder? Nej, de ville øjeblikkelig blive dømt til døden. Når Kristi menighed er ligegyldig og utro, bliver følgerne langt alvorligere. En sovende hær af kristne soldater — hvad kunne være værre! Hvilken fremrykning ville der blive foretaget mod verden, som beherskes af mørkets fyrste? De, som på kampens dag holder sig tilbage i ligegyldighed,

som om de ingen interesse har eller føler noget ansvar for, hvordan krigen udvikler sig, bør hellere ændre deres holdning eller straks forlade hæren.

Til kamp!

Det blev vist mig, at Guds folk venter på, at en eller anden forandring skal ske — at en tvingende kraft skal gribe dem. Men de vil blive skuffet, for de tager fejl. De må handle; de må selv tage fat på arbejdet og råbe alvorligt til Gud om sandt kendskab til sig selv. De scener, der foregår omkring os, er af tilstrækkelig betydning til at få os til at vågne og fremholde sandheden for alle, der vil høre. Jordens høst er næsten moden.

Alt i universet opfordrer dem, der kender sandheden, til uforbeholdent at hellige sig selv til forkyndelsen af sandheden, som den er blevet bekendtgjort for dem i den tredje engels budskab. Det, som vi ser og hører, kalder os til vor pligt. Den virksomhed, Satans redskaber udfolder, kalder enhver kristen til at være på sin post.

[102] Budskabet om Kristi snarlige genkomst skal forkyndes for alle Jordens folkeslag. Der kræves årvågne, utrættelige bestræbelser for at overvinde fjendens styrker. Vi må ikke sidde og græde og vride hænder, men skal stå op og kæmpe for tid og evighed

„gør noget, gør det snart, af al din magt;
En engels vinge slappes uden brug,
Selv Gud er ikke lykkelig i ro.“

Ingen må tro, at han har frihed til at folde sine hænder og intet bestille. Det er umuligt, at nogen kan frelles ved magelighed og uvirksomhed. Tænk på, hvad Kristus udrettede under sin jordiske tjenestegering. Hvor alvorlige og utrættelige var ikke hans anstregelser! Han tillod intet at hindre ham i den gerning, han havde fået. Følger vi hans fodspor?

Guddommelige og menneskelige redskaber er forenede i arbejdet med at frelse mennesker. Gud har gjort sin del, og nu er det de kristnes indsats det gælder. Gud kræver det. Han forventer, at hans folk skal gøre noget for at sprede sandhedslyset til alle lande. Hvem vil gå ind i dette samarbejde med Herren Jesus Kristus?

For at være en levende menighed må den være en arbejdende menighed. Den må ikke stille sig tilfreds med blot at holde stand

over for syndens og vildfarelsens angreb, eller med at rykke frem i langsomt tempo; den skal bære Kristi åg, holde trit med anføreren og hverve nye rekrutter på vejen.

Vi har kun kort tid at kæmpe i, så kommer Kristus og oprøret får ende. Da vil vi have gjort den sidste indsats for at samarbejde med Kristus og udbrede hans rige. Nogle af dem, der har kæmpet ved fronten og uforfærdet har modstået det onde, falder på deres post. Andre ser bedrøvet på de faldne kæmper, men har ikke tid til at standse op: De må slutte op i geledet, de vrister banneret ud af den dødes hånd og forsvarer Kristi sandhed og ære med fornyet kraft. Som ingen sinde før må der gøres modstand mod synd, mod mørkets magter. Tiden kræver energisk og beslutsom aktivitet blandt dem, som tror på den nærværende sandhed. De må undervise om sandheden både ved ord og eksempel.“

[103]

Gud kalder nu syvende dags adventister alle vegne til at hellige sig til ham for under de forhåndenværende omstændigheder at gøre deres allerbedste for at fremme hans værk.

Uvirksomhed og religion kan ikke trives sammen; og grunden til den store mangelfuldhed i vort kristne liv og erfaring er uvirksomhed med hensyn til kristeligt arbejde. Dine fysiske muskler bliver slappe og ubrugelige, når de ikke holdes aktive, og det samme gælder i åndelig henseende. Hvis du gerne vil være stærk, må du bruge dine kræfter.

Vi skal være flittige, en doven mand er en ynkelig skabning. Men hvilken undskyldning har man for ikke at være beskæftiget i den store gerning, som Kristus gav sit liv for at få udført? Åndsevnerne svinder ind, hvis de ikke holdes beskæftigede og Satans hensigt er at få dem gjort ubrugelige. Hele Himmelen er aktivt engageret i at få et folk beredt for Kristi genkomst til vor jord og „Guds medarbejdere er vi“. Alle tings ende er nær. Nu har vi anledning til at arbejde.

Det er missionærer med hjerte for sagen, der behøves. Tilfældige bestræbelser nu og da udretter kun lidt. Vi må påkalde opmærksomheden. Vi må besjæles af dybt alvor.

Der findes nogle iblandt os, som, hvis de tog tid til at overveje sagen, ville komme til at se deres passivitet som en syndig forsømmelse af at bruge de talenter, Gud har givet dem.

Hvordan er vi stillet her i verden? Vi befinder os i ventetiden. Men denne tid skal ikke tilbringes i ørkesløshed. Vi skal vente,

[104] våge og virke med nidkærhed. Vort liv skal ikke være fortravlet og forjaget og optaget af denne verdens ting på bekostning af den personlige gudsfrygt og den tjeneste, Gud kræver af os. Vi skal ikke være lunkne i vor iver; vi skal være brændende i ånden og tjene Herren. Sjælens lampe må gøres i stand og vi må have nådens olie i vore kander tillige med vore lamper. Alle forholdsregler må træffes for at hindre åndeligt tilbagefald, så Herrens dag ikke overrasker os som en tyv.

Vi lever i en tid, da der ikke må være nogen åndelig uvirksomhed. Hver sjæl må være gennemstrømmet af liv fra Gud.

Fyld dette liv med så mange gode gerninger, som I på nogen mulig måde kan.

Jesus ønsker, at alle, som bekender hans navn, skal være aktive arbejdere. Det er en nødvendighed, at hvert enkelt medlem bygger på klippen Kristus Jesus. Et uvejr er i anmarch, og det vil rive og slide i vor åndelige grundvold og prøve den til det yderste. Undgå derfor sandjorden, se dig om efter klippegrund. Grav dybt ned og læg grundvolden på klippen. Byg, ja byg med evigheden for øje! Byg med tårer, med inderlige bønner. Måtte enhver fra nu af pryde sit liv med gode gerninger. Det er mænd som Kaleb, der er mest brug for i disse sidste dage.

Gud tager mål af os

Der bliver til stadighed taget mål af vor karakter. Guds engle bedømmer moralens værdi og noterer sig dit behov og fremfører din sag for Gud.

[105] Vi vil hver især komme til at aflægge regnskab for selv den mindste smule, som vi havde evner til at gøre, men dog undlod. Gud ved nøjagtig, hvor meget han kan kræve af os. Han ser lige så vel på de ubenyttede talenter som på dem, vi har gjort brug af. Gud holder os ansvarlige for alt, hvad vi kan opnå ved den rette brug af vore talenter. Vi vil blive dømt efter det, vi burde have gjort, men ikke gjorde, fordi vi ikke benyttede vore evner til Guds ære. Selv om vi ikke går fortabt, vil vi i evigheden komme til at forstå følgerne af vore ubenyttede talenter for al den kundskab og dygtighed, som vi kunne have skaffet os, men undlod at gøre, vil blive et evigt tab.

Hvordan det kunne have været

Hvis enhver Kristi stridsmand havde gjort sin pligt, og hvis enhver vægter på Zions mure havde givet basunen en tydelig lyd, ville verden allerede have hørt advarselsbudskabet. Men arbejdet er flere år bagefter. Mens mennesker har sovet, er Satan ubemærket kommet os i forkøbet.

Lad os tage fat på arbejdet, der er anvist os, og forkynde budskabet, der skal vække mænd og kvinder til at indse deres fare. Hvis hver eneste syvende dags adventist, havde gjort det arbejde, der påhvilede dem, ville de troendes antal have været meget større, end det er nu. I alle Amerikas byer ville der have været nogle, der ville være blevet ledet til at give agt på budskabet om at adlyde guds lov.

Hvis Guds folk havde gennemført hans forsæt og bragt nådens budskab ud til verden, ville Jesus allerede være kommet til Jorden, og de hellige ville være blevet budt velkommen i Guds stad.

Bogføring i Himmelen

Verden behøver missionærer, gudhengivne hjemmemissionærer, og i Himmelen vil ingen blive opført som kristen, der ikke er besjælet af missionsiver.

Hvis menighedsmedlemmerne ikke hver især tager fat på dette arbejde, beviser det blot, at de ikke har nogen levende forbindelse med Gud. Ud for deres navne står der skrevet „dovne tjenere“

I alle religiøse bevægelser er der nogle, der holder sig på afstand og afslår at hjælpe, skønt de ikke kan nægte, at det er Guds værk. Sådanne burde tænke på den bog, som føres i Himmelen. Den er fejlfri, og det er den, de vil blive dømt efter. Her noteres enhver forspildt anledning til at arbejde for Gud, men det er også her, at mindet om alt det, der er gjort i tro og kærlighed, holdes i evig erindring.

Den 23. Oktober 1879, omtrent klokken to om morgenen, hvilede Herrens Ånd over mig, og jeg så tildragelser i den tilkommende dom. . . . Ti tusind gange ti tusind var forsamlede foran en stor trone, hvorpå der sad en person af majestætisk udseende. Foran ham lå flere bøger, og på bindet af hver var der med guldbogstaver, der så ud som brændende ildflammer, skrevet: „Himmelen dagbog“ En af

disse bøger, indeholdende alle deres navne, der bekender sig til at tro sandheden, blev derpå åbnet. Øjeblikkelig tabte jeg de utallige millioner omkring tronen af syne, og kun de, der efter bekendelsen var lysets og sandhedens børn, optog min opmærksomhed . . .

En anden bog blev opladt, hvori deres *synder*, som bekender sig til sandheden, var nedskrevet. Under den almindelige overskrift „Egennytte“ var enhver anden synd opført . . . En klasse mennesker var indført som dem, der gør jorden unyttig. Idet den guddommelige dommers gennemtrængende blik hvilede på disse, blev deres undladelsessynder tydeligt åbenbaret. Med blege, skælvende læber indrømmede de, at de havde været forrædere i deres hellige tillidshverv. De havde fået advarsler og privilegier, men de havde ikke agtet på dem, ej heller benyttet sig af dem. De kunne nu indse, at de var gået for vidt i påberåbelse af Guds miskundhed. Vel havde de ikke sådanne bekendelser at aflægge som niddinger og de dybt fordærvede; men ligesom figentræet var de under forbandelse, fordi de ikke bar frugt, fordi de ikke havde gjort brug af de talenter, der blev dem betroet.

[107] Denne klasse havde gjort *selvet* til det største og kun arbejdet for egoistiske interesser. De var ikke rige i Gud, fordi de ikke havde efterkommet hans krav til dem. Skønt de bekendte sig til at være Kristi tjenere, førte de ingen sjæle til ham. Havde Guds sag været afhængig af deres bestræbelser, ville den have vansmægtet; for de holdt ikke alene de midler tilbage, som Gud havde lånt dem, men de holdt sig selv tilbage. . . De havde ladet andre udføre arbejdet i Herrens vingård og bære de tungeste ansvar, medens de egennyttigt tjente deres egne timelige interesser.

Dommeren udtalte: Alle vil blive retfærdiggjort ved deres tro og dømt efter deres gerninger. „Hvor levende fremtrådte nu ikke deres forsømmelse, og hvor viis var ikke Guds forordning, når han gav enhver en gerning at udføre for at fremme sagen og frelse sine medmennesker! Enhver skulle åbenbare en levende tro i sin familie og i sit nabolag ved at vise venlighed mod de fattige, have medfølelse med de trængende, deltage i missionsarbejde og ved at støtte Guds sag med sine midler. Men ligesom over Meroz hvilede Guds forbandelse over dem for det, de ikke havde gjort. De havde elsket det arbejde, der ville bringe den største fordel her i livet; og over for

deres navne i Himmelenes dagbog, hvor deres gode gerninger skulle have stået, var der et sørgeligt tomrum.

Større krav til os

Der skinner et større lys på os end på vore fædre. Vi kan ikke blive antaget eller hædret af Gud ved at yde den samme tjeneste eller gøre de samme gerninger, som vore fædre gjorde. For at kunne blive antaget og velsignet af Gud, ligesom de blev, må vi efterligne deres troskab og nidkærhed — udnytte vort lys, ligesom de udnyttede deres, og gøre, som de ville have gjort, om de havde levet i vor tid. Vi må vandre i det lys, der skinner på os; i modsat fald vil dette lys blive mørke. [108]

Appel til en doven menighed

Det er en mærkværdighed, at der ikke er hundreder i virksomhed, hvor der nu bare er én. De himmelske væsener forbavses over den sløvhed, kulde og ligegyldighed, som er kommet over dem, der bekender sig til at være Guds sønner og døtre.

Vi kan aldrig blive frelst i magelighed og uvirksomhed. Et virkelig omvendt menneske lever ikke et unyttigt liv og uden at hjælpe andre. Det er umuligt for os at komme sovende ind i Himmelen. Ingen doven og efterladende person kan komme der . . . De, der ikke ønsker at samarbejde med Gud her på Jorden, ville heller ikke ønske at gøre det i Himmelen. Det ville ikke være godt at tage dem til Himmelen.

Med spændt interesse betragter hele den himmelske verden menigheden for at se, hvad de enkelte medlemmer gør for at oplyse mennesker, som sidder i mørke.

Du burde tænke alvorligt på, at det er den store Gud, du har med at gøre, og huske på, at han ikke er et barn, man kan spøge med. Du kan ikke gå ind i arbejdet for ham, som det passer dig, eller lade være, hvis du synes.

Himmelske intelligensvæsener har ventet på at samarbejde med mennesker, men vi har ikke været opmærksomme på deres tilstedeværelse.

Himmelens engle har længe ventet på de menneskelige redskaber — menighedens medlemmer — for at samarbejde med dem i det store arbejde, der skal gøres. De venter på dig.

[109] Mange nærmer sig Herrens dag uden at udrette noget, men søger at undgå forpligtelser. Det er derfor, de er åndelige dværge. Med hensyn til at arbejde for Gud, så indeholder deres livshistorie desværre kun blanke sider. Der findes træer i Guds vingård, som kun tager kraften af jorden og skygger med deres ufrugtbare grene for den jord, hvor der kunne have stået træer, som bar frugt.

Der er fare for dem, der kun gør lidt eller ingenting for Kristus. Guds nåde kan ikke blive meget længere i hans hjerte, som trods store privilegier og anledninger har forholdt sig stille.

Der er ikke tid til at sove nu, ikke tid til at hengive sig til unyttige sorger. Den, der tillader sig at døse nu, vil miste dyrebare anledninger til at gøre godt. Vi har fået den herlige forret at indsamle neg i den store høst, og enhver, som bliver frelst, betyder en stjerne mere i Jesu, vor højjagede frelsers, krone. Hvem tænker på at tage rustningen af, når man ved at fortsætte kampen en stund endnu vil vinde nye sejre og hverve nye trofæer for evigheden.

De himmelske sendebud gør deres gerning, men hvad gør vi? Brødre og søstre, Gud opfordrer jer til at udnytte de gunstige øjeblik. Hold jer nær til Gud. Opflam den nådegave, som I fik. De, der har haft anledning til at blive bekendt med beviserne for det, vi tror, bør nu gøre brug af denne kundskab.

Hvordan kan I bede Fadervor og sige: „Komme dit rige; ske din vilje på Jorden, som den sker i Himmelen,“ og så sidde mageligt derhjemme uden at være med til at række sandhedens fakkelt til andre? Hvordan kan I løfte hænderne og bede Gud om at velsigne jer selv og jeres familie, når I gør så lidt for at hjælpe andre.

[110] Der findes nogle iblandt os, som, hvis de tog tid til at overveje sagen, ville komme til at se deres passivitet som en syndig forsømmelse af at bruge de talenter, Gud har givet dem. Brødre og søstre, jeres genløser og alle de hellige engle sørger over jeres hjertes hårdhed. Kristus gav sit liv for at frelse sjæle, og alligevel gør I, som har lært hans kærlighed at kende, så små anstrengelser for at bringe hans nådes velsignelser ud til dem, som han døde for. En sådan ligegyldighed og pligtforsømmelse forbavser englene. I dommen vil I komme til at møde de sjæle, som I har forsømt. På den store dag

kommer I til at føle jer strafskyldige og fordømte. Måtte Herren lede jer til omvendelse nu. Måtte han tilgive sit folk, at de har forsømt at udføre den opgave, som han havde pålagt dem at udføre i sin vingård.

Hvad kan vi sige til det dovne menighedsmedlem for at få det til at indse nødvendigheden af at grave sit talent op af jorden og overgive det til vekselnerne? Der bliver ingen lediggængere, ingen dovne personer, i Himmerigets rige. Åh, måtte Gud fremstille denne sag i hele dens betydningsfuldhed for de sovende menigheder! Måtte Zion stå op og iføre sig sin højtidsklædning! Åh, om den blot ville lyse.

Der er noget at gøre for de mennesker, der ikke kender sandheden, i lighed med det, der blev gjort for jer, da I var i mørke. Det er for sent at sove nu, for sent til at være dovne lediggængere. Husets herre har givet hver sin gerning. Lad os gå fremad og ikke tilbage. Vi må have en ny omvendelse hver dag. Jesu kærlighed må gennemstrømme vore hjerter, så vi kan være medvirkende til at frelse mange mennesker.

Herren Jesus kræver, at enhver, som bekender sig til at være et Guds barn, ikke blot skal holde sig fra uretfærdighed, men også være rig på gode gerninger, udført i kærlighed, selvfornægtelse og ydmyghed. Herren har skildret virkningen af en bestemt lov for tanke og handling, hvilket bør være en advarsel med hensyn til vor gerning. Han siger: „Den, der ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har, „De, der ikke benytter anledningerne, og ikke udnytter den nåde, Gud giver dem, får mindre lyst til at gøre det, og hvad de engang havde, mister de til sidst i en søvnagtig døs. De træffer ikke forberedelser for fremtidige behov ved at skaffe sig en rig erfaring og større kendskab til de guddommelige ting, så de kan bestå, når trængsel og fristelser overvælder dem. Når der kommer forfølgelse eller fristelser, så taber disse mennesker modet og mister troen, og grundvolden forsvinder under dem, fordi de ikke indså nødvendigheden af at lægge en solid grundvold. De klyngede sig ikke til den evige klippe.

[111]

Hvor forfærdeligt vil det ikke blive på den store dag at se de mennesker, vi har haft fortrolig omgang med, blive skilt fra os for evigt; at se vore familiemedlemmer, måske vore egne børn, ufrelste; at se dem, der har besøgt os i vort hjem og spist ved vort bord, være blandt de fortabte. Da vil vi stille os selv dette spørgsmål: Var det på

grund af min utålmodighed, min ukristelige opførsel, var det, fordi selvet ikke var under kontrol, at Kristi religion virkede utiltalende på dem?

Verden må advares om Herrens snarlige komme. Vi har kun kort tid at arbejde i. Flere år er gået over i evigheden, som kunne have været brugt til at søge Guds rige og hans retfærdighed først og udsprede lyset til andre. Guds folk har fået meget lys og er befæstet i sandheden, og der har været gjort meget for dem, men nu opfordrer Gud dem til at arbejde for sig selv og andre, som de aldrig har gjort det før. Tag hver evne i brug, udnyt alle jeres evner, ethvert betroet talent, gør andre mennesker godt med alt det lys, Gud har givet jer. Gør ikke forsøg på at være prædikanter, men vær Guds tjenere.

Slående illustrationer

[112] Guds kærlighed har ladet sig bevæge til de mest ufattelige dybder for menneskers skyld, og engle undres over kun at finde en overfladisk taknemmelighed hos dem, der modtager så stor en kærlighed. Engle undres over, at mennesket i så ringe grad påskønner Guds kærlighed. Himmelen føler sig krænket over den ligegyldighed, der udvises over for menneskesjæle. Ønsker vi at vide, hvordan Kristus ser på dette ? Hvordan ville en fader eller en moder føle det, hvis de fik at vide, at deres barn, som var faret vild i kulden og sneen, var blevet gået forbi og overladt til at omkomme af dem, der kunne have reddet det? Ville de ikke blive forfærdelig bedrøvede og frygtelig harmfulde? Ville de ikke anklage disse mordere med en harme, der var lige så brændende som deres tårer og lige så lidenskabelig som deres kærlighed? Hvert eneste menneskes lidelser er Guds barns lidelser, og de, som ikke rækker en hjælpende hånd til deres medskabninger, som er ved at gå til grunde, vækker hans retfærdige harme.

Jeg har læst om en mand, der en vinterdag arbejdede sig gennem den høje sne, men blev døsig af kulden, som næsten umærkeligt tærede hans livskraft bort. Og da han næsten var frosset ihjel af den hårde kuldes favntag og var ved at opgive kampen for livet, hørte han den anden vandringsmand klage sig, der var ved at omkomme ligesom han selv. Hans medmenneskelighed blev vakt og han følte, han måtte komme ham til hjælp. Han gned den stakkels mands

overisede lemmer, og efter at have arbejdet længe med ham fik han ham op at stå; men da han ikke kunne holde sig oprejst, tog han ham i sin medlidende favn og bar ham gennem de selv samme snedriver, som han ikke havde troet, at han selv kunne have arbejdet sig igennem. Og da han havde båret sin kammerat til et sikkert sted, gik det op for ham, at han ved at redde sin næste også havde reddet sig selv. Hans store anstrengelser for at redde den anden havde sat fart i blodet, som var ved at stivne i hans årer, og der var kommet naturligvarme i hans lemmer. Denne lærdom bør hele tiden fremholdes for de nye trossøskende, ikke blot med ord, men også i eksempel, så de i deres kristne erfaring kan opleve lignende resultater.

[113]

I må ikke lukke jer inde i jer selv og være tilfredse, fordi I er blevet velsignet ved at lære sandheden at kende. Hvem bragte jer sandheden? Hvem viste jer lyset i Guds ord? Gud har ikke givet jer sit lys, for at I skal sætte det under en skæppe. Jeg har læst om en ekspedition, der blev sendt ud for at søge efter Sir John Franklin. Modige mænd forlod deres hjem og strejfede om ved søerne oppe nordpå, hvor de led savn, sult, kulde og nød. Og hvorfor gjorde de det? Blot for at opnå den ære at have fundet de opdagelses-rejsendes døde kroppe, eller om muligt at redde nogle af deltagerne fra den frygtelige død, som visselig ville ramme dem, hvis hjælpen ikke nåede frem i tide. Kunne de blot redde en mand fra at omkomme, ville de have regnet det lidelserne værd. Dette skete ved, at de ofrede al deres behagelighed og lykke.

Tænk over det, og betænk så, hvor lidt vi er villige til at ofre for dyrebare sjæles frelse. Vi tvinges ikke bort fra vort hjem og ud på en lang og trættende rejse for at redde et menneske, som er ved at omkomme. Lige i vor nærhed, overalt omkring os, alle vegne er der sjæle at frelse, sjæle, som er ved at gå fortabt, mænd og kvinder, som dør uden håb og uden Gud og dog bekymrer det os ikke, i virkeligheden siger vi med vore handlinger, om ikke med ord: „Skal jeg vogte min broder?“ Disse mænd, som satte livet til under forsøget på at redde andre, bliver af verden lovprist som helte og martyrer. Vi, som har håb om evigt liv, hvordan burde vi ikke føle det, dersom vi undlader at bringe de små ofre, Gud kræver af os for at frelse vore medmennesker?

[114] I en landsby i New England var man ved at grave en brønd. Da arbejdet næsten var færdigt, styrtede jorden sammen og begravede en mand, som endnu befandt sig nede i brønden. Der blev øjeblikkelig sendt bud rundt, og håndværkere, bønder, købmænd og jurister skyndte sig til stedet for at hjælpe. Rebstiger, spader og skovle blev bragt til veje af ivrige, beredvillige hænder. „Red ham, åh red ham!“ blev der råbt.

Mændene arbejdede med fortvivlet energi, til sveden drev af dem og armene rystede af anstrengelse, Til sidst drev de et rør ned og derigennem råbte de til manden, at han skulle svare, hvis han var i live. Svaret kom: „Jeg lever, men skynd jer, der er frygteligt hernede.“ Med et glædesråb tog de fat igen, indtil de endelig nåede ned til ham og fik ham reddet. Og det frydeskrig, der nu lød, syntes at trænge ind i selve Himmelen. „Han er reddet!“ lød det i hver eneste gade i byen.

Var det for stor en iver og interesse, for stor en begejstring, der blev lagt for dagen for at redde et eneste menneske? Sikkert ikke. Men hvad er vel tabet af det timelige liv at regne i sammenligning med tabet af en sjæl? Dersom faren for, at et menneskeliv kan gå tabt, formår at vække så stærke følelser i hjerterne, bør så ikke tabet af en sjæl vække endnu større iver hos dem, som mener, at de forstår, hvilken fare de befinder sig i, som er borte fra Kristus? Skal Guds tjenere ikke vise lige så megen nidkærhed i arbejdet for sjæles frelse, som der blev vist for den mands liv, som lå begravet i brønden?

Bekende eller give til kende

[115] Enhver sandhed af betydning, som modtages i hjertet, må komme til udtryk i livet. Ønsket om at forkynde Jesu kærligheds magt for vor næste står i forhold til, som vi selv tager imod den, og idet vi gør den kendt for andre, får den endnu større værdi for vor egen sjæl.

Vor tro bør blive frugtbar på gode gerninger; for uden gerninger er troen død.

Alle, der modtager evangeliet i hjertet, vil længes efter at forkynde det. Kærligheden til Kristus, der er af guddommelig oprindelse, vil komme til udtryk.

Vi skal prise Gud med aktiv tjeneste, ved at gøre alt, hvad vi formår, for at fremme hans navns ære.

I denne tid må vor tro ikke indskrænke sig til at bifalde eller tro på teorien i den tredje engels budskab. Vi må have Kristi nådes olie, der vil nære lampen og få livets lys til at skinne og vise vej for dem, som er i mørke.

Meget mere kunne blive udført for Kristus, hvis alle, som har kendskab til sandheden, ville efterleve den.

Det blev vist mig, at vi som et folk er mangelfulde. Vore gerninger svarer ikke til vor tro. Vor tro vidner om, at vi lever under forkyndelsen af det alvorligste og vigtigste budskab, som nogen sinde har været betroet mennesker. Men med denne kendsgerning klart for øje svarer vore bestræbelser, vor iver og selvopofrelse alligevel ikke til værkets karakter. Vi må stå op fra de døde, og Kristus skal lyse for os.

Sandheden ejer livgivende kraft. Gå ud i tro og forkynd den på en måde, som viser, at du virkelig tror den. Lad dem, for hvem du virker, se at den er en levende virkelighed for dig.

Et liv, der ligner Kristi liv, er det stærkeste argument, der kan fremføres til fordel for kristendommen.

Der er mange, som bekender Kristi navn, der i deres inderste ikke nærer interesse for hans sag. De har blot forskanset sig i en bekendelse til gudsfrygt, og har netop derved nedkaldt en større for- [116]
dømmelse over sig og er blevet mere vildledende og fremgangsrige medhjælpere for Satan i henseende til at føre sjæle i fordærv.

De, som bier på Herren, lutrer deres sjæle i lydighed mod sandheden. De forbinder alvorligt arbejde med årvågen vagtsomhed. Fordi de ved, at Herren er nær for døren, vækkes deres iver efter at samarbejde med de guddommelige kræfter i arbejdet for sjæles frelse. Disse er de tro og kloge tjenere, som giver Herrens tyende „deres bestemte kost i rette tid“. De forkynder den sandhed, som der netop nu er brug for. Ligesom Enok, Noa, Abraham og Moses hver især forkyndte den sandhed, der var brug for på deres tid, sådan vil Kristi tjenere give deres generation den særlige advarsel, de behøver.

Vor stilling over for Gud er ikke afhængig af, hvor meget lys vi har modtaget, men af, hvordan vi har gjort brug af det. Således er selv hedningerne, der vælger det rette, så vidt som de kan skelne det, mere gunstigt stillede end de, der har fået meget lys og hævder at tjene Gud, men som ikke ænser lyset, og som gennem deres daglige liv modsiger deres bekendelse.

Det er enhver kristens forret ikke blot at forvente, men også at fremskynde Herren Jesu Kristi komme. Hvis alle, som bekender hans navn, bar frugt til hans ære, hvor hurtigt ville da ikke hele verden blive tilsået med evangeliets sæd. Den sidste store høst ville hurtigt modnes, og Kristus ville komme for at indhøste det dyrebare korn.

De kristne burde vågne op og indhente det forsømte, for deres sjæls frelse afhænger af deres personlige bestræbelser.

Den rette gudsyndelse består i at samarbejde med Kristus. Bønner, formaninger og tale er slette frugter, der ofte bliver bundet på, men frugter, der viser sig i gode gerninger, i omsorgen for de nødlidende, faderløse og enkerne, er ægte frugter, der udvikles naturligt på et godt træ.

[117] Hver af menighedens medlemmer bør udføre det arbejde, de har fået anvist, nemlig at modtage lys og give det videre. Ingen har nogen undskyldning for at gå ledig i Herrens vingård.

Handlingsprincippet er den frugt, som Kristus forlanger, at vi skal bære; gerninger som velgørenhed, venlige ord og kærlig omsorg for de fattige, de nødlidende og prøvede.

Så snart den samaritanske kvinde, som talte med Jesus ved Jakobs brønd, havde fundet Frelseren, førte hun andre til ham. Hun viste sig at være en mere virksom missionær end hans egne disciple. I Samaria så disciplene intet, der tydede på, at det var en lovende arbejdsmark. De tænkte på en stor opgave, der skulle løses i fremtiden. De så ikke, at der lige omkring dem var en høst, som skulle indsamles. Men takket være denne kvinde, som de foragtede, fik en hel by lejlighed til at høre om Jesus. Hun bragte øjeblikkelig lyset til sine landsmænd. Hun er et eksempel på, hvad en praktisk tro på Kristus kan udrette.

Syvende dags adventisterne gør fremgang, forøger deres medlemstal, opretter missioner og udfolder sandhedens banner i Jordens mørke egne, og alligevel går værket meget langsommere fremad, end Gud ønsker det. (Hvorfor?) Menighedens medlemmer er ikke personlig vakt, så de gør sig så alvorlige anstrengelser, som de kan, og hver gren af værket er svækket af mangel på inderlig gudsfrygt og gudhengivne, ydmyge, gudfrygtige arbejdere. Hvor er Kristi korsens stridsmænd? De gudfrygtige, ærlige og oprigtige, som hele tiden har Guds ære for øje, må berede sig til kamp imod vildfarelsen. Der

er for mange svage, frygtsomme hjerter i denne tid med åndelige kampe. Gid de måtte få styrke efter svaghed, blive helte i krig, og slå fjendehære på flugt!

Det gælder overalt i verden, at når som helst man nægter at bruge de evner, Gud giver en, smuldrer og forsvinder disse evner. Sandhed, som ikke viser sig i ens liv, og som ikke deles med andre, mister sin livbringende kraft, sin helbredende virkning.

[118]

Intet vil give din gudsfrygt fasthed og styrke, som når du virker for at fremme den sag, du bekender dig til at elske, i stedet for at hindre den.

De, der forsøger at vedligeholde det kristelige liv ved blot at tage imod de velsignelser, som kommer ved hjælp af nåden, og intet udretter for Kristus, søger simpelthen at leve ved at spise uden at arbejde; men dette fører altid både i den åndelige og i den timelige verden svækkelse og forfald med sig.

Farer knyttet til missionsaktivitet

Lad os ikke glemme, at når aktiviteten forøges og det lykkes for os at udføre det foreliggende arbejde på en fremgangsrig måde, så er der fare for, at vi sætter vor lid til menneskelige planer og metoder. Der vil være en tilbøjelighed til at bede mindre og have mindre tro. Vi vil stå i fare for at miste erkendelsen af vor afhængighed af Gud, som alene kan få vort arbejde til at lykkes. Men skønt denne tilbøjelighed er til stede, må ingen få den tanke, at det menneskelige redskab skal udrette mindre. Nej, han skal ikke gøre mindre, men mere, idet han modtager Himmelens gave, Helligånden.

Der vil komme tider, da menigheden vil blive påvirket af guddommelig kraft med ivrig aktivitet til følge, for Helligåndens livgivende kraft vil inspirere medlemmerne til at gå ud og føre mennesker til Kristus. Men når denne aktivitet viser sig, vil selv de ivrigste arbejdere alene være trygge, når de forlader sig på Gud gennem alvorlig bøn uden ophør. De vil have behov for at bede inderligt om, at de ved Kristi nåde må blive bevaret fra at blive stolte af deres arbejde eller at søge frelse i deres aktivitet. De må hele tiden rette deres blik mod Jesus og forstå, at det er hans magt, der udfører arbejdet, og således være i stand til at give Gud al æren. Vi vil blive kaldet til at gøre os de største anstrengelser for at udvide Guds værk og

[119]

bøn til vor himmelske Fader vil være aldeles påkrævet. Det vil blive nødvendigt at gå i bøn i enrum, i familien og i menigheden.

Efter de skriftkloges vurdering bestod religionen væsentligst i altid at være i fuld aktivitet. De var afhængige af en eller anden ydre handling for at vise deres store fromhed. Derved skilte de deres sjæle fra og opbyggede sig selv i indbildskhed. Disse farer findes stadig. Når aktiviteten forøges og det lykkes at udrette noget for Gud, så er der fare for at sætte sin lid til menneskelige planer og metoder. Der er en tilbøjelighed til at bede mindre og have mindre tro. Ligesom disciplene er vi i fare for at miste vor afhængighed af Gud af syne og søge frelse i vor aktivitet. Vi må bestandig rette vort blik mod Jesus og forstå, at det er hans magt, der udfører arbejdet. Skønt vi skal arbejde alvorligt for de fortabtes frelse, må vi også tage tid til meditation, bøn og granskning af Guds ord. Kun det arbejde, der udføres under megen bøn og helliges ved Kristi fortjeneste, vil til slut vise sig at have virket til det gode.

Opmuntring til nye i tjenesten

De mest fremgangsrige arbejdere er sådanne, som med frejdigt mod optager den gerning at tjene Gud i små ting. Ethvert menneske skal arbejde med sin livstråd, føje den ind i vævet og derved bidrage til at fuldstændiggøre mønstret.

Vi må gøre en andagt ud af vore daglige pligter og dygtiggøre os mere og mere idet vi betragter vort arbejde i lyset af evigheden.

Herren har en plads til enhver i sin store plan. Talenter, der ikke er nødvendige, er ikke blevet givet.

[120] Enhver har sin plads at udfylde i Himmels evige plan. Enhver skal samarbejde med Kristus for sjæles frelse. Lige så sikkert som der er en plads beredt for os i de himmelske boliger, har Gud en særlig plads for os her på Jorden, hvor vi skal virke for ham.

Herren har sine øjne fæstede på enhver iblandt sit folk; han har sine planer angående hver enkelt.

Alle kan gøre noget for sagen. Ingen bliver erklæret skyldfri for Gud, medmindre de har arbejdet alvorligt og uegennyttigt for menneskers frelse.

Din pligt kan ikke lægges på en anden. Ingen anden end du kan gøre dit arbejde. Holder du dit lys tilbage, må en eller anden forblive i mørke på grund af din forsømmelse.

Den ydmyge arbejder, der lydigt tager imod Guds kald, kan være sikker på at få hjælp fra Gud. Alene det at tage imod et så stort og helligt ansvar forædler karakteren. Det påvirker både vore forstandsevner og vort åndelige liv og styrker og lutrer sind og hjerte. Det er forunderligt, hvor stærkt et skrøbeligt menneske kan blive ved troen på Guds kraft, hvor afgjort frugtbringende hans bestræbelser kan blive. Den, der ydmygt og beskedent begynder med at få kundskaber og fortæller, hvad han ved, medens han flittigt søger at skaffe sig mere viden, vil opdage, at hele Himmels store forråd står til hans rådighed. Jo mere han forsøger at lade andre få del i lyset, des mere lys vil kan selv modtage. Jo mere vi i kærlighed til sjæle prøver at forklare Guds ord for andre, des klarere vil det blive for os selv. Jo mere vi bruger vore kundskaber og øver vore kræfter, des mere kundskab og kraft vil vi få.

Alle bør arbejde for Gud og for mennesker. Alle bør vise sig forstandige og ikke gå og vente på, at en eller anden skal sætte dem i gang. Denne „en eller anden“ som eventuelt kunne sætte jer i gang, har så mange pligter, så det vil være spild af tid at vente på hans anvisninger. Gud vil give jer visdom til at foretage en forandring nu, for kaldet lyder stadig: „Gå hen, min søn, og arbejd i vingården i dag!“ „I dag, når I hører hans røst, så forhærd ikke jeres hjerter.“ Hebr 3,7.8. I sin henstilling bruger Herren det kærlige ord „søn“. Hvor mildt og sympatisk, og alligevel nødende! Hans henstilling er nemlig også en befaling.

[121]

Kraften til at modstå det onde opnås bedst ved aktiv virksomhed.

Kristi Ånd er en missionerende ånd. Det omvendte hjertes første indskydelse er også at føre andre til Frelseren.

Den eneste mulighed for at vokse i nåden er med interesse at gøre netop det, som Kristus har pålagt os at gøre.

Du bør ikke vente på store anledninger eller forlange usædvanlige evner, før du begynder at arbejde for Gud.

Det menneske, som er til velsignelse for sine omgivelser og lever et lykkeligt liv, er den, som bruger alle sine evner i tjeneste for Gud og sine medmennesker, hvad enten han er læg eller lærd.

Mange, som Gud har givet evner til at udføre et udmærket arbejde, får kun gjort meget lidt, fordi de kun prøver at gøre lidt.

Hvis det mislykkes nioghalvfems gange ud af hundrede, og så lykkes dig at frelse én sjæl fra fortabelse, da har du gjort en ædel gerning i Herrens sag.

Forholdet mellem Gud og hver eneste sjæl er så klart og fuldstændigt, som om der ikke fandtes nogen anden sjæl, for hvem Gud har givet sin elskede Søn.

[122] Herren ser og forstår, og han vil bruge jer trods jeres svaghed, hvis I vil give jeres talenter som en helligt gave til Herrens tjeneste. For det er i aktiv, uegennyttig tjeneste, at den svage bliver stærk og nyder hans dyrebare velbehag. Herrens glæde er en del af jeres styrke. Hvis I er trofaste, vil den fred, der overgår al forstand, blive jeres belønning i dette liv, og i det kommende liv vil I gå ind til jeres Herres glæde.

Mindre talentfulde personer kan vinde mange mennesker for Kristus, når de trofast bliver i Guds kærlighed. Harlan Page var en fattig håndværker, almindelig begavet, og med begrænset uddannelse; han gjorde det til sit vigtigste arbejde at gøre noget for at fremme Guds sag, og det var tydeligt, at hans anstrengelser blev kronet med held. Han virkede for sine medmenneskers frelse gennem personlige samtaler og alvorlig bøn. Han startede bedemøder, organiserede søndagsskoler og uddelte traktater og anden kristelig litteratur. Og med evighedens skygge over sit ansigt kunne han sige på sit dødsleje: „Jeg ved, at det alt er af Guds nåde og ikke ved nogen fortjeneste af det, som jeg har gjort, men jeg tror nok, der er beviser for, at mere end et hundrede sjæle er blevet omvendt til Gud gennem min personlige medvirken.“

De ringeste og fattigste af Jesu disciple kan være til velsignelse for andre. De forstå måske ikke selv, at de udretter noget videre godt, men ved deres ubevidste indflydelse kan de sætte bølger af velsignelse i gang, som vil udvides og uddybes, medens de velsignede frugter deraf måske aldrig bliver åbenbarede for dem før på den sidste store regnskabsdag. De synes ikke og ved ikke, at de udretter noget stort. Det fordres ikke af dem, at de skal besvære sig med bekymring om resultaterne. De behøver kun at gå fremad i stilhed og med troskab udføre den gerning, Gud i sit forsyn giver dem, så vil deres liv ikke være forgæves. De vil vokse sjæleligt og udvikles

mere og mere efter Kristi billede. De er Guds medarbejdere i dette liv, og således beredes de til en højere gerning og en ufordunklet glæde i det tilkommende liv.

Der er mange, der har overgivet sig til Kristus, men som ikke kan finde nogen anledning til at udføre en stor gerning eller opofre sig i hans tjeneste. De vil kunne finde trøst i den tanke, at det ikke nødvendigvis er en martyrs offer som Gud finder størst behag i; det er måske ikke missionæren, der daglig har stået ansigt til ansigt med farer og død, som agtes højest i Himmelen. Den, som i sandhed er en kristen i sit daglige liv som hver dag overgiver sig helt til Gud, som er oprigtig og har rene tanker som viser ydmyghed, når han bliver udfordret, som er trofast og from, som viser troskab selv i det mindste en sådan vil i Guds øjne være mere kostbar end selv den verdensberømte missionær eller martyr.

[123]

Det, der gør vort arbejde værdifuldt, er ikke den mængde, vi har udrettet, eller de synlige resultater deraf, men det er den ånd, vi har lagt for dagen i vor gerning.

Mesteren giver ikke sit velbehag til kende på grund af det store arbejde, der er udført, eller fordi der er opnået så meget, men fordi der er vist troskab selv i de små ting. Det er ikke de store resultater, vi opnår, men motiverne, der driver os, som betyder noget hos Gud. Han værdsætter godhed og troskab højere end det store ved det, der bliver udrettet.

Gå ikke de små ting forbi for at søge efter en større gerning. Du kan måske gøre en ringe gerning med held, men komme fuldstændig til kort under forsøget på at udføre en større gerning og henfalde til modløshed. Tag fat, hvor som helst du ser, at der er et arbejde, der skal gøres. Hvad enten du er rig eller fattig, stor eller lille, kalder Gud dig til en aktiv tjeneste for ham. Det er, når du sætter hele din kraft ind på at udføre, hvad din hånd finder styrke til, at du vil udvikle talenter og anlæg for arbejdet. Det er ved at forsømme dine daglige anledninger, at du bliver ufrugtbar og visner bort. Det er grunden til, at der er så mange træer uden frugt i Herrens vingård.

[124]

Herren ønsker, at vi skal benytte alle de evner, vi har, og hvis vi gør det, vil vi få endnu flere evner. Han udfører ikke et mirakel for at give os de egenskaber, vi mangler, men når vi gør brug af dem, vi har, vil han samarbejde med os, så vi kan forøge og styrke

enhver evne. Vore evner vil blive forøget ved hver helhjertet, alvorlig opofrelse i Mesterens tjeneste.

Kristi hjerte opmuntres ved synet af dem, som i ordets fulde betydning er fattige i ånden; det opmuntres, når han ser de mishandlede, som er sagtmodige; det opmuntres af den tilsyneladende utilfredsstillede hunger efter retfærdighed og af udygtigheden hos mange til at tage fat. Det er, som om han hilser netop de forhold velkommen, som ville gøre mange prædikanter modløse.

Vi behøver ikke at rejse til hedenske lande eller at forlade hjemmets snævre kreds, hvis det er dér, pligten kalder os, for at virke for Kristus. Vi kan virke i hjemmet, i menigheden, blandt vore omgivelser og dem, vi har forretningsforbindelse med.

Hvis vi gør Jesu liv og lære til vort studium, vil enhver hændelse kunne underbygge et skriftsted til en prædiken, der vil gøre indtryk.

Livet på Jorden er begyndelsen til livet i Himmelen. Opdragelsen på Jorden er en indvielse til den himmelske tilværelse. Livets gerning her er en oplæring til livets gerning dér. Det, som vi nu er, i vor personlighed og i hellig tjeneste, er et sikkert varsel om, hvad vi skal blive.

De, som forkaster forrettigheden ved et fællesskab med Kristus gennem tjeneste, forkaster også den eneste opdragelse, der gør dem skikket til at få del i hans herlighed sammen med ham. De forkaster den opdragelse, der i dette liv styrker og højner karakteren.

[125] Ingen må mene, at de kan leve et liv i egennytte og, når de så har tjent deres egne interesser gå ind til deres herres glæde. De ville ikke kunne tage del i uegennyttig kærligheds glæder. De ville ikke være egnede til at bo i de himmelske sale. De ville ikke kunne sætte pris på den rene, kærlige omgangstone, der findes i Himmelen. De ville ikke finde tilfredsstillelse ved at lytte til englesangen og harpe musikken. Himmelen videnskaben ville være en gåde for dem.

Kristus kalder os til at arbejde med tålmodighed og udholdenhed for de tusinder, der spredt i alle lande omkommer i deres synder som vrage på en øde kyst. De, der vil have del i hans herlighed, må også have del i hans tjeneste og hjælpe de svage, de ulykkelige og de modløse.

Folk fra de almindelige samfundslag skal indtage deres pladser som arbejdere. Når de tager del i deres medmenneskers sorger,

ligesom Kristus tog del i menneskehedens sorger, så vil de i troen se ham samarbejde med dem.

Kristus venter på at se sit billede genspejlet i hver eneste discipel. Gud har forudbestemt enhver til at blive hans Søns billede lig. I hver eneste skal Kristi langmodige kærlighed og hans hellighed, sagtmødighed, barmhjertighed og sandhed åbenbares for verden.

Hvert eneste menneske møder denne opfordring til at lægge alt på tjenestens alter. Vi bliver ikke alle sammen bedt om at gøre tjeneste på samme måde som Elisa, og det er heller ikke alle, der får befaling om at sælge alt, hvad de har. Men Gud beder os om at give hans værk førstepladsen i vort liv og ikke lade en dag gå, uden at vi har gjort noget for at fremme hans værk på jorden. Han forventer ikke samme slags tjeneste af alle. Én bliver måske opfordret til at arbejde i et fremmed land, og en anden bliver anmodet om at give af sine midler for at fremme evangeliet. Gud tager imod hvert enkelt menneskes gave. Det vigtigste er, at vi indvier vort liv og alt, hvad vi har, til ham. De mennesker, der gør dette, vil høre Himmelen kald og give agt derpå.

[126]

En klog man i verdslig henseende, som spekulerer og planlægger og altid har sin forretning i tanke, burde søge at blive klog i henseende til evige interesser. Hvis han ville bruge lige så megen energi på at sikre sig den himmelske skat og livet, der kan måle sig med Guds liv, som han bruger på at skaffe sig verdslig vinding, hvad kunne han da ikke udrette?

Gud vil påvirke mænd i en bestemt stilling i samfundet til at forkynde budskabet om den nærværende sandhed. Drevet af Guds Ånd vil mange skynde sig fra sted til sted for at bringe lyset til dem, der sidder i mørke. Sandheden er som ild i deres ben og fylder dem med et brændende ønske om at oplyse dem, der sidder i mørket. Mange, endog ulærde, vil forkynde Herrens ord. Børn vil blive drevet af Helligånden til at gå ud og forkynde det himmelske budskab. Ånden bliver udgydt over dem, der giver efter for dens tilskyndelser. De vil frigøre sig for menneskelige bud, som har bundet dem, og for alt forbehold, og slutte sig til Herrens hær.

Kristenlivet som i naturen

[127] Det hjerte, der åbner sig for Guds ord, er ikke som en dam, hvis vand udtørres, eller som en sprukken cisterne, der mister sit indhold. Det er som bjergbækken, der forsynes af kilder, som aldrig løber tørre. Dens kølige, klare vand springer fra klippe til klippe og forfrisker de trætte, tørstige og bebyrdede. Det er som en flod, der altid flyder og bliver dybere og bredere i sit løb, indtil dens livgivende vand fordeles til hele jorden. Den kilde, som nynner sin vej gennem landskabet, efterlader frodighed og frugtbarhed i sit spor. Græsset langs dens bredder er friskere, træerne står frodigere, og blomsterfloret er rigere. Når den brændende sommersonne har afsvedet jorden, markeres flodens løb af et bælte af grønt.

Sådan er det også med et sandt Guds barn. Kristi religion giver sig til kende som et livgivende, altgennemtrængende princip en levende virksom, åndelig energi. Når et menneske åbner sit hjerte for sandhedens og kærlighedens himmelske indflydelse, vil disse principper strømme som floder i ørkenen og frembringe frugtbarhed, hvor der nu er tørt og goldt.

Den kristnes feltråb

For kristenlivet gælder tre paroler, man skal mærke sig, for at Satan ikke skal komme os i forkøbet, og det er: Våg, bed, arbejd.

Hver den, som har bekendt Kristus, har forpligtet sig til at være alt, hvad der er muligt for ham at være som en åndelig arbejder, at være aktiv, nidkær og dygtig i Mesterens tjeneste. Kristus venter, at hver mand gør sin pligt. Lad dette være parolen overalt i hans efterfølgeres rækker.

Åndelig lammelse

Styrke kommer ved øvelse. Alle, som gør brug af de evner, Gud har givet dem, vil opnå forøgede evner, som de kan hellige til hans tjeneste. De, som ingenting gør for Guds sag, vil ikke vokse i nåden og i kundskab om sandheden. Den, som ville lægge sig ned og nægte at bevæge arme og ben, ville snart miste al evne til at bruge dem. Således vil også en kristen, som er uvillig til at bruge de kræfter,

Gud har givet ham, ikke alene undlade at vokse op til Kristus, men han mister den styrke, han allerede havde; han bliver åndelig lam.

Et effektivt lægemiddel

Der findes et effektivt lægemiddel for de modløse. Det hedder tro, bøn, arbejde. Tro og arbejde vil skænke en tillid og en tilfredsstillelse, som vil tiltage dag for dag. Er du fristet til at give efter for bange anelser og dyb fortvivlelse ? Du skal ikke frygte, selv ikke i de mørkeste dage, når udsigterne er dårligst. Tro på Gud. Han kender dit behov. Han er almægtig. Hans uendelige kærlighed og omhu svigter aldrig. Du skal ikke frygte for, at han ikke vil opfylde sine løfter. Han er den evige sandhed. Han vil aldrig forandre den pagt, han har sluttet med dem, der elsker ham. Han vil skænke sine trofaste tjenere den hjælp, de behøver, i den givne situation.

[128]

Der er kun ét virkeligt lægemiddel mod åndelig dovenskab, og det hedder arbejde — arbejde for sjæle, som trænger til hjælp.

Dette er den recept, Kristus har foreskrevet for den forsagte, tvivlende, bævende sjæl. Lad de sorgfulde, der går i sørgeklæder for Herrens åsyn, stå op og hjælpe en eller anden, som behøver hjælp.

Kristne, som stadig bliver mere flittige, tjenstivrige, begejstrede og kærlige, sådanne kristne falder aldrig fra.

Det er de medlemmer, som ikke er engageret i dette uselviske arbejde, der har en sygelig erfaring og bliver slidt op af at kæmpe, tvivle, knurre, synde og angre, indtil de mister enhver fornemmelse af, hvad sand religion er. De synes ikke, de kan vende tilbage til verden, og derfor bliver de i udkanten af Zion, hvor de nærer deres skinsyge, misundelse, skuffelser og selvbebrejdelse. De er fulde af kritik og underholder sig med deres brødres fejl og vildfarelser. Deres kristenliv består kun af en erfaring, som er uden håb, uden tro og uden lys.

En ubegrundet undskyldning

Da Jesus forlod os, gav han enhver sin gerning, og ingen kan undskylde sig med, at de „ikke har noget at gøre“. Årsagen til prøvelser blandt brødrene er „ikke at have noget at bestille“. Satan fylder nemlig lediggængeres sind med sine planer og sætter dem i arbejde. .

[129]

. „Ikke at have noget at gøre“ sætter falsk vidnesbyrd imod brødrene i omløb og skaber splid i Kristi menighed. Jesus siger: „Den, som ikke samler med mig, spreder.

Brødre og søstre, mange af jer undskylder sig med påberåbelse af udygtighed til at virke for andre. Men gjorde Gud jer udygtige? Kommer denne udygtighed ikke af jeres egen uvirksomhed, og holdes den ikke ved lige ved jeres eget forsætlige valg? Gav Gud jer ikke i det mindste én talent til brug, ikke for jeres egen bekvemmelighed eller tilfredsstillelse, men for ham? Har du indset din forpligtelse til som hans lejede tjener at skaffe ham en indtægt ved en klog og kyndig anvendelse af denne betroede kapital? Har du ikke forsømt anledninger til at udnytte dine evner til dette formål? Det er alt for sandt, at få virkelig har følt deres ansvar over for Gud.

Der er mange, som mener, at de ikke kan gøre noget for sjæles frelse eller for at fremme Guds værk, når deres tilværelse er opfyldt af arbejde og forretning. De siger, at de ikke kan gøre det halve af, hvad de skulle, og derfor undgår de religiøse pligter og opgaver og lader sig opsluge af verden. De giver deres arbejde førstepladsen og glemmer Gud. Og det vækker hans mishag. Hvis nogen har en gerning, hvor deres åndelige liv ikke kan udvikles til fuldkommen hellighed i Guds frygt, så bør de skifte over til noget andet, hvor de kan have Jesus med sig hele tiden.

Stræb efter at vinde kronen

[130] Vi må ikke blive trætte eller forsagte. Det ville blive et frygteligt tab, om vi byttede en evig herlighed bort for magelighed, bekvemmelighed og fornøjelse eller for sanselige nydelser. Der venter sejrinderen en gave fra Guds hånd. Ingen af os fortjener den. Gud skænker den vederlagsfrit. Herlig og vidunderlig vil denne gave blive, men lad os tænke på, at stjerne er forskellig fra stjerne i glans. Og idet vi tilskyndes til at stræbe efter at opnå herredømmet, så lad os i Kristi kraft søge at vinde kronen, som er tung af stjerner. „De forstandige skal stråle som himmelhvælvingens glans, og de, der førte de mange til retfærdighed, skal lyse som stjerner evigt og altid!“

Der er betalt for enhver tjeneste

Når Herren kommer, vil han udforske hvert eneste talent. Han vil forlange renter af den kapital, han har betroet os. Ved sin ydmygelse og sjæleangst, ved sit slidsomme liv og skammelige død har Kristus betalt for enhver tjeneste fra dem, der har modtaget hans navn og bekendt sig til at være hans tjenere.

Alle er underlagt den største forpligtelse til at forøge hver evne i arbejdet for at vinde sjæle for ham. „I tilhører ikke jer selv,“ siger han, „I er jo købt og prisen betalt. „Ær derfor Gud ved et liv i tjeneste for at føre mænd og kvinder fra synd til retfærdighed. Kristi eget liv er den pris, vi er kønt for — købt, for at vi kan give Gud sit tilbage ved trofast tjeneste.

Herren har givet mig et budskab til sit folk. De må vågne op, udvide deres landområde og opslå deres telte. Mine brødre og søstre, I er blevet købt og prisen betalt, og alt, hvad I har og er, skal bruges til Guds ære og jeres medmenneskers gavn. Kristus døde på korset for at frelse verden fra at forgå i synd. Han beder jer om at samarbejde med ham i denne gerning. I skal være hans medarbejdere. Med ivrige, utrættelige bestræbelser skal I søge at frelse de fortabte. Tænk på, at det var jeres synder, der gjorde korset til en nødvendighed.

Kristi efterfølgere er blevet forløst, for at de skal tjene ham. Herren underviser os om, at den virkelige hensigt med livet er, at vi skal tjene og være til hjælp for andre. Kristus selv arbejdede, og han fremholder tjenestens lov for alle sine efterfølgere: at de skal tjene Gud og deres medmennesker. Tjenestens lov bliver forbindelsesledet, der knytter os til Gud og vore medmennesker.

[131]

Fremad

En kristens liv er ofte omgivet af farer, og pligten synes at være tung at udføre. Fantasien forestiller sig truende undergang forude og trældom og død bagude. Men Guds røst taler tydeligt: Fremad! Lad os lyde befalingen, selv om vort blik ikke kan trænge igennem mørket. De hindringer, som standser vor fremgang, vil aldrig forsvinde for en betænkelig, tvivlende ånd. De, som udsætter lydigheden, til hver uvished er fjernet og der ikke længer er nogen fare for nederlag, vil aldrig komme til at lyde. Troen ser ud over vanskelighederne og

holder fast ved den Usynlige, ved Almagten, og derfor kan den ikke blive skuffet. Troen består i, at man griber Kristi hånd i enhver kritisk situation. Vi har alt for snævre begreber. Gud kræver, at lyset skal spredes mere og mere. Der må udtænkes nye metoder til at komme i kontakt med mennesker. Med troens øre må vi høre den store fyrste over Herrens hær sige: „Fremad! „Vi må skride til handling, og Gud vil ikke svigte os. Han vil gøre sin del, når vi i tro gør vor del. Brødre og søstre, som længe har været med i sandheden, I har ikke gjort, hvad Gud har krævet, I skulle gøre. Hvor er jeres kærlighed til sjæle?

[132] Det var en glæde for Kristus at frelse sjæle. Lad det også være en opgave og en glæde for dig. Udfør alle pligter og bring ethvert offer for Kristi skyld, så vil han altid hjælpe dig. Gå frimodigt frem, når pligten kalder, og lad dig ikke hindre af tilsyneladende vanskeligheder. Tag de ansvar, Gud pålægger dig, og når byrden til tider kan være tung at bære, så spørg aldrig: „Hvi står min broder ledig og bærer ikke åg?“ Gør det, der ligger nærmest for hånden, gør det godt og grundigt og uden tanke på løn, men virk for Mesteren, fordi du hører ham til.

Guds folk skal stræbe opad og fremad, til sejren er vundet. En, som er større end Josua, fører Israels hær. En er i vor midte, vor frelses banebryder, og han har givet os denne opmuntring: „Se jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ „Vær frimodige, jeg har overvundet verden.“ Han vil føre os til fuldstændig sejr. Det, Gud har forjættet, har han også altid magt til at gøre. Og den gerning, han har pålagt sit folk, har han også magt til at gøre gennem dem.

Hvorfor lader vi os ikke begejstre af Kristi Ånd? Hvorfor lader vi os ikke bevæge af en lidende verdens jammerskrig? Forstår vi rigtig, hvilket ophøjet privilegium det er at kunne indfatte endnu en stjerne i Kristi krone, en sjæl gjort fri af de lænker, hvormed Satan holdt den bundet, en sjæl frelst ind i Guds rige? Menigheden må kende sin pligt til at forkynde evangeliet om den nærværende sandhed for al skabningen. Jeg beder jer indstændigt om at læse det tredje og fjerde kapitel hos Zakarias. Hvis disse kapitler blev forstået og man tog dem til sig, ville der blive gjort noget for dem, som hungrer og tørster efter retfærdighed, en gerning, som for menigheden ville være ensbetydende med et „Gå fremad og opad!“

Det store flertal af Jordens beboere har skænket fjenden deres troskab. Men vi er ikke ført bag lyset. Trods Djævelens tilsyneladen-

de sejr udfører Kristus sin gerning i den himmelske helligdom og på Jorden. Guds ord skildrer den ugudelighed og fordærvelse, som skulle råde i de sidste dage. Når vi ser profetiens opfyldelse, bør vor tro på Kristi riges endelige sejr styrkes, og med fornyet mod bør vi gå ud for at gøre den gerning, vi har fået tildelt.

[133]

Et syn, der gjorde indtryk

I nattens syner blev en scene fremstillet for mig, der gjorde et dybt indtryk. Jeg så en umådelig stor ildkugle falde ned mellem nogle smukke palæer og forårsage deres øjeblikkelige ødelæggelse. Jeg hørte nogen sige: „Vi vidste, at Guds straffedomme skulle falde over Jorden, men vi vidste ikke, at de ville komme så hurtigt.“ Andre forpinte stemmer sagde: „I vidste det! Hvorfor fortalte I os det så ikke? Vi vidste det ikke.“ Fra alle sider hørte jeg lignende bebrejdende ord.

Jeg vågnede i stor sjælekval. Jeg faldt i søvn igen og syntes, at jeg var i en stor forsamling. En med autoritet talte til de tilstedeværende, foran hvilke der var udbredt et stort verdenskort. Han sagde, at kortet forestillede Guds vingård, som skulle opdyrkes. Når lyset fra Himmelen skinnede på en enkelt person, skulle vedkommende reflektere lyset til andre. Der skulle tændes lys mange steder, og fra disse lys skulle stadig flere lys blive tændt.

Disse ord blev gentaget: „I er Jordens salt; men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det da saltes med? Så duer det kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker. I er verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lystage; så skinner det for alle dem, som er i huset. Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene. „Matt. 5, 13-16.

Jeg så lysstråler skinne fra byer og landsbyer og fra Jordens høje og lave steder. Guds ord blev adlydt, og som et resultat heraf kom der mindesmærker for ham i hver eneste by og landsby. Hans sandhed blev forkyndt overalt i verden.

[134]

Arbejdsmetoder

[135]

[136]

Fra hjem til hjem

[137]

Det at besøge og tale med folk i deres hjem er af lige så stor betydning som den offentlige forkyndelse af ordet. I de store byer findes der mennesker, som ikke går til offentlige møder. Disse må man opsøge, som en hyrde søger efter sit tabte får. Ihærdige, personlige anstrengelser må gøres for dem. Når man forsømmer at komme i personlig berøring med folk, går mange gyldne anledninger tabt, som ville have bidraget betydeligt til sagens fremme, hvis de var blevet benyttet.

Der trænges til medfølelse udtrykt i ord og handling. Jesus forberedte forkyndelsen af sit budskab ved at vise kærlighed og godhed. Lad disse arbejdere gå fra hjem til hjem og være til hjælp, hvor der trænges til det, og så fortælle beretningen om korset, når anledning byder sig. Kristus skal være deres tema. De behøver ikke at hæfte sig ved lærepunkter, men lad dem fortælle om Jesu mission og hans offer. De må forkynde hans retfærdighed og lade hans renhed ses i deres liv.

[138]

Der er ikke personanseelse hos Gud. Han vil bruge ydmyge, gudhengivne kristne, selv om de ikke har fået en så grundig uddannelse som visse andre. Lad sådanne tage arbejde op for ham ved at virke fra hjem til hjem. Når de sidder i hjemmene, kan de, hvis de er ydmyge, forsigtige og gudfrygtige, gøre mere for at tilfredsstille familiens virkelige behov, end en ordineret prædikant.

Vore menighedsmedlemmer burde arbejde mere med at holde bibellæsninger og udbrede vor litteratur fra hus til hus.

De, der arbejder i hjemmene, får lejlighed til at hjælpe på forskellig måde. De bør bede for de syge og gøre, hvad de kan, for at lindre deres lidelser. De bør virke for de små i samfundet, for de fattige og undertrykte. Vi bør bede for og med de hjælpeløse, som ikke har viljekraft til at beherske de begæring, som er blevet nedværdiget på grund af lidenskab. Der bør arbejdes alvorligt og

udholdende for at frelse de mennesker, i hvis hjerter en interesse er vakt. Først må deres fysiske behov stilles, og når de mærker vor uselviske kærlighed, vil de få lettere ved at tro på Kristi kærlighed.

Lad arbejderne gå fra hus til hus, oplade Bibelen for folk, uddele skrifter og fortælle, hvilken stor velsignelse lyset fra Guds ord har bragt dem.

Vor frelser gik fra hus til hus, helbredte de syge, trøstede de sørgende, bragte lindring til de lidende og talte fred til de trøstesløse. Han tog de små børn i sine arme og velsignede dem, og talte håbefulde og trøstende ord til de trætte mødre. Med en ømhed og mildhed, som aldrig svigtede, mødte han al slags menneskelig smerte og lidelse. Det var ikke for sig selv, han virkede, men for andre. Han var alles tjener. Det var hans mad og drikke at bringe håb og styrke til alle, som han kom i berøring med.

Forkyndelsen af sandheden fra hus til hus i kærlighed og enfoldighed er i harmoni med den undervisning, Kristus gav sine disciple, da han den første gang sendte dem ud på missionsfeltet. Ved kristelige sange, ved enfoldige, oprigtige bønner vil mange blive vundet. Det guddommelige sendebud vil ledsage arbejderen og skabe overbevisning i menneskenes hjerter. Han har sagt: „Jeg er med eder alle dage.“ Med forsikringen om en sådan hjælpers stadige nærværelse kan vi virke i tro og håb og med frejdigt mod. [139]

Han behøver arbejdere, som kan virke i private hjem. Herren kræver, at der bliver gjort bestemte anstrengelser på steder, hvor man ikke kender de bibelske sandheder. Der er trang til sang og bøn og bibellæsning i hjemmene. Nu, netop nu er tiden til at lyde befalingen: „Lær dem at holde alt det, jeg har befalet eder.“ De, som udfører denne gerning, må have indgående kendskab til den hellige skrift. „Der står skrevet“ må være deres forsvarsvåben.

Mine brødre og søstre, besøg dem, som bor i jeres nærmeste nabolag, og søg at vinde deres hjerter ved medfølelse og venlighed. Vær sikker på, at I virker på en måde, som vil tjene til at fjerne fordom i stedet for at vække den. Og husk, at de, som kender sandheden for denne tid og dog begrænser deres virksomhed til deres egen menighed og vægrer sig ved at virke for deres uomvendte naboer, vil blive krævet til regnskab for deres uopfyldte pligter.

På denne første rejse skulle disciplene kun drage derhen, hvor Jesus havde været før dem, og hvor han havde vundet sig venner.

[140]

Deres forberedelser til rejsen skulle være af den enkleste art. Intet måtte få lov til at aflede deres tanker fra deres store opgave eller på nogen måde vække modstand, så dørene lukkedes i for fortsat arbejde. De skulle ikke være klædt som tidens religiøse lærere og heller ikke benytte nogen dragt, der adskilte sig fra de fattige bønders. De skulle ikke gå ind i synagogerne og kalde folk sammen til offentlig gudstjeneste. Deres bestræbelser skulle kun dreje sig om husbesøg. De skulle ikke spille tiden med unødvendige høflighedsfraser eller gå fra det ene hus til det andet for at få en gæstfri modtagelse. Men hvert sted, hvor de kom, skulle de tage imod gæstfrihed af dem, som var værdige til det, dem, der ville tage imod dem med glæde, på samme måde som hvis de havde været Kristus selv. De skulle gå ind i husene med denne smukke hilsen: „Fred være med dette hus!“ Dette hjem skulle velsignes ved deres bøn, deres lovsang og ved udlæggelsen af skrifterne i familiekredsen.

Aflæg jeres naboer et venligt besøg og lær dem at kende. . . De, der ikke gør det, men viser den samme ligegyldighed, som andre har gjort, vil snart svigte deres første kærlighed og begynde at dadle, kritisere og fordømme deres brødre.

Apostlens virksomhed indskrænkede sig ikke til offentlige prædikener; der fandtes mange, som man ikke på den måde kunne komme i forbindelse med. Han brugte megen tid på husbesøg, hvor han benyttede sig af den fortrolige samtale inden for hjemmets kreds. Han besøgte de syge og sørgende, trøstede de lidende og støttede dem, som var tyngede. Og gennem alt, hvad han sagde og gjorde, ophøjede han Jesu navn. Således arbejdede han „i svaghed og frygt og megen bæven“. Han bævede for, at hans lære skulle åbenbare et indtryk af noget menneskeligt i stedet for det guddommelige.

[141]

Besøg jeres naboer en for en og gør jer fortrolige med dem, indtil jeres uselviske kærlighed og interesse for dem har varmet dem op. Vis dem forståelse, hold bøn med dem, vær opmærksom på enhver anledning til at gøre godt imod dem, og hvis I har mulighed for det, så indbyd nogle stykker og oplad Guds ord for deres formørkede sind. Våg som de, der engang skal gøre regnskab for menneskesjæle, og udnyt mest muligt de privilegier, Gud giver jer i samarbejdet med ham i hans åndelige vingård. Forsøm ikke at tale med jeres naboer og vise dem al mulig venlighed „for i alt fald at kunne frelse nogle“. Vi trænger til at blive besjælede af den ånd, der drev apostelen Paulus til

at gå ud i hjemmene og under tårer trygle og vidne „om omvendelsen til Gud og troen på vor Herre Jesus“.

Herren har vist mig det arbejde, der skal udføres i vore byer. De troende i disse byer skal arbejde for Gud i nærheden af deres hjem. De skal arbejde stille og ydmygt, medens de bringer Himmels atmosfære med sig overalt, hvor de går.

En forsamling på en enkelt sjæl

Kristi gerning bestod for en stor del af personlige samtaler. Han tog sig omhyggeligt af en forsamling bestående af én enkelt sjæl. Den undervisning, som denne ene sjæl modtog blev bragt ud til tusinder.

Han var træt og udmattet, men han forsømte ikke lejligheden til at tale med en kvinde, skønt hun var en fremmed, en udlænding i Israel, og skønt hun levede i åbenlys synd.

Frelseren ventede ikke på, at der skulle forsamle sig store skarer. Ofte begyndte han sin undervisning, medens kun få var samlede om ham, men den ene efter den anden af de forbipasserende standsede for at lytte, indtil der var en mængde mennesker, som med undren og ærefrygt lyttede til Guds ord, der lød fra den himmelsendte lærer. Kristi medarbejder burde ikke have den følelse, at han ikke kan tale til nogle få tilhørere med den samme alvor som til en større forsamling. Der er måske kun en enkelt til at høre budskabet; men hvem kan sige, hvor vidtrækkende dets indflydelse vil blive? Selv for Frelserens disciple forekom det at være en ringe sag, at han brugte sin tid til at tale med en samaritansk kvinde. Men han drøftede emnerne mere alvorligt og veltalende med hende end med konger, rådsherrer eller ypperstepræster. Det, som han lærte denne kvinde, er blevet gentaget til jordens fjerneste grænser.

[142]

Ved personlig bestræbelse

Man må komme folket nær ved personlig bestræbelse. Dersom mindre tid blev anvendt til prædiken og mere til personligt arbejde, så ville man se større resultater.

Herren ønsker, at hans nådes ord skal forkyndes for hvert eneste menneske. Dette må for en stor del udføres ved personligt arbejde. Det var den måde, Kristus arbejdede på.

De, som har gjort størst fremgang i sjælevindende arbejde, har været mænd og kvinder, som ikke pralede af deres dygtighed, men som i ydmyghed og tro søgte at hjælpe deres omgivelser. Jesus udførte netop sådant arbejde. Han kom i nær forbindelse med dem, som han ønskede at nå.“

Søg ved personlige bestræbelser at hjælpe dem, som bor i jeres omegn. Stift bekendtskab med dem. Prædiken alene kan umuligt udføre det, der bør gøres. Guds engle følger med jer til de hjem, I besøger. Denne gerning kan en anden ikke udføre for jer. Den kan heller ikke udføres, ved at man giver penge. Prædikener er heller ikke nok. Vi må besøge folk, tale og bede med dem, sympatisere med dem og på den måde vinde deres hjerte. Dette er den bedste missionsgerning, nogen kan optage. Dertil fordres der bestemthed, fast tro, en aldrig svigtende tålmodighed og en varm kærlighed til de fortabte.

[143] Med kaldelsen af Johannes, Andreas, Simon, Filip og Natanael blev grundvolden lagt til den kristne kirke. Johannes sendte to af sine disciple hen til Kristus. Derefter fandt en af disse, Andreas, sin broder og kaldte ham hen til Frelseren. Derefter blev Filip kaldet, og han gik hen for at lede efter Natanael. Disse eksempler burde lære os vigtigheden af personlige anstrengelser, af direkte at henvende os til vor slægt, vore venner og naboer. Der findes mennesker, der livet igennem har hævdet at kende Kristus, men som aldrig personligt har bestræbt sig for at føre blot en eneste sjæl til Frelseren. De overlader hele arbejdet til præsten. Han er måske meget velegnet til sit embede, men han kan ikke udrette det, som Gud har overladt til menighedens medlemmer.

Der findes mange, som har brug for kærlige kristne menneskers hjælp. Mange er gået til grunde, skønt de kunne være blevet frelst, hvis deres naboer, ganske almindelige mænd og kvinder, havde gjort sig personlige anstrengelser for deres skyld. Mange mennesker venter på en personlig henvendelse. I selve den familie, det nabolag og den by, hvor vi lever, findes der arbejde for os at gøre som Kristi missionærer. Hvis vi er kristne, vil dette arbejde være vor store glæde. Aldrig så snart er et menneske blevet omvendt, før der i det

fødes en trang til at lade andre vide, hvilken dyrebar ven det har fundet i Jesus. Den frelsende og helliggørende sandhed kan ikke forblive gemt i deres hjerte.

En af de mest virkningsfulde måder, man kan bringe lyset ud på, er ved private, personlige bestræbelser. I hjemmets kreds, i naboens hjem eller ved sygesengen kan du på en stille måde læse skriften og tale et orde om Jesus og sandheden. På denne måde kan du så en dyrebar sæd, som vil spire og bære frugt.

Saltet må blandes med det, som det tilsættes; det må gennemtrænge og gennemsyre for at kunne bevare. Således er det ved personlig berøring og omgang, man påvirker menneskene med evangeliets frelsende kraft. De frelses ikke i samlet mængde, men enkeltvis. Personlig indflydelse er en kraft. Vi må komme dem nær, som vi ønsker at gavne.

I ethvert menneske så Jesus en sjæl, der skulle have kaldet til hans rige. Han nåede ind til folks hjerter ved at vandre iblandt dem som den, der ville deres bedste. Han opsøgte dem på de offentlige gader, i deres egne hjem, på skibene, i synagogen, ved søens bred og ved bryllupsfesten. Han mødte dem i deres daglige gerning og viste interesse for deres timelige anliggender. Han bragte sin belæring ind i hjemmene og fik hele familier under deres eget tag ind under sin guddommelige nærværelses indflydelse. Hans store personlige medfølelse hjalp ham til at vinde sjæle.

[144]

Alene ved at følge den fremgangsmåde, som Kristus brugte, vil man have virkeligt held til at nå folket. Frelseren omgikkes menneskene som den, der ville deres bedste. Han viste dem sympati, hjalp dem i deres trang og vandt deres tillid. Derpå bød han dem: „Følg mig!“

Vi må gøre ligesom Kristus. Hvor han end var, i synagogen, på vejen, i båden et stykke fra land, ved farisæerens gæstebud eller ved tolderens bord, talte han til menneskene om de ting, der angår det åndelige liv. Ting i naturen og begivenheder fra dagliglivet blev brugt til at forklare sandheden. Tilhørerne følte sig draget til ham, for han havde helbredt deres syge, trøstet de sørgende og taget deres børn i sine arme og velsignet dem. Når han begyndte at tale, havde han deres fulde opmærksomhed, og hvert ord blev for en eller anden sjælen en duft af liv til liv.

[145] Det burde også være sådan med os. Hvor vi end er, burde vi også benytte enhver anledning til at tale med andre om Frelseren. Hvis vi følger Kristi eksempel i at gøre godt, vil menneskene også åbne deres hjerter for os, som de gjorde det for ham, Ikke overilet, men med taktfølelse og omtanke, ledet af Guds kærlighed, bør vi fortælle dem om ham, som er „herlig blandt titusinder“, og den, som er „idel ynde“. Dette er den mest ophøjede gerning, hvortil vi kan benytte det talent, vi har fået i talens brug. Den blev os givet, for at vi skulle tale om Kristus som Frelseren, der tilgiver os vore synder.

Hans nærværelse bragte en renere luft i samfundets forskellige bestandele. Ren og uskyldig færdedes han blandt de tankeløse, de rå og uhøflige; også blandt de uhæderlige toldere, de letsindige ødelandende, de uretfærdige samaritanere, de hedenske soldater, de grove bønder og hele den forskelligartede mængde. Hist og her sagde han et venligt ord, når han så, at mennesker var trætte, men dog blev tvunget til at bære tunge byrder. Han delte deres byrder med dem og gentog for dem, hvad han selv havde lært af naturen om Guds kærlighed, mildhed og godhed.

[146] Han lærte alle at betragte sig selv som indehavere af dyrebare talenter, som, hvis de blev anvendt på rette måde, ville kunne sikre dem evige rigdomme. Han bortryddede al forfængelighed fra livet, og gennem sit eget eksempel lærte han dem, at hvert eneste øjeblik rummer muligheder, som kan få følger helt ind i evigheden; at tiden skal vogtes som en skat og anvendes til hellige formål. Han forbigik ikke noget menneske som værdiløst, men prøvede at anvende den frelsende lægedom til hver eneste sjæl. I hvilken slags selskab han end befandt sig, forkyndte han en lære, der harmonerede med tidspunktet og omgivelserne. Han søgte at indgyde de mest rå og mindst lovende nyt håb ved at foreholde dem, at de kunne blive udadlige og skyldfri og opnå at få en karakter, som ville tilkendegive, at de var Guds børn. Mange gange traf han nogle, der var kommet under Satans herredømme, og som ikke havde kraft til at bryde ud fra hans garn. Til et sådant menneske, der havde tabt modet o: var sygt, fristet og fortabt, kunne Jesus tale inderligt medlidende ord, netop de ord, der tiltrængtes og kunne forstås. Han mødte andre, der var i nærkamp med sjælefjenden. Disse opmuntrede han til udholdenhed og forsikrede dem om, at de ville vinde sejr; thi Guds engle stod på deres side og ville give dem sejren.

Åndelig vækkelse og personligt arbejde

Når menigheder oplever en vækkelse, så sker det som en følge af, at en eller anden beder alvorligt om Guds velsignelse. Han hungrer og tørster efter Gud og beder i tro, og det sker ham, som han tror. Han begynder at arbejde alvorligt i erkendelse af sin store afhængighed af Herren, og sjæle vækkes op til at søge den samme velsignelse med det resultat, at en husvalestid kommer over menneskers hjerter. Arbejdet udadtil bliver ikke forsømt, det store program bliver lagt til tiden, men den personlige, specielle virksomhed og interesse for venner og naboer vil udrette langt mere, end nogen kan forestille sig. Fordi dette arbejde bliver forsømt, går sjæle fortabt, som Kristus ofrede livet for.

En sjæl er af uendelig stor værdi. Det vidner Golgata om, En sjæl vundet for sandheden vil blive et middel til at vinde flere, og følgen bliver, at velsignelsen og frelsen når ud til mange. Du kan opnå endnu bedre resultater end gennem større møder, som savner den personlige virksomhed. Men når disse to former for virksomhed er kom bineret, kan der med Guds velsignelse udføres et mere godt og grundigt arbejde. Men kan vi kun virke på den ene måde, så bør det være det personlige arbejde med at oplade skriften i hjemmene, rette en personlig henstilling og tale fortroligt med familiens medlemmer, ikke om uvæsentlige ting, men om forløsningens store emne. Lad mennesker mærke, at sjæles frelse ligger dig på hjerte.

Gå ud til folk

Vi skal ikke vente, til menneskene kommer til os, vi skal opsøge dem, hvor de er. Når ordet er blevet forkyndt fra prædikestolen, er gerningen kun netop lige begyndt. Der er utallige, som aldrig vil høre evangeliet, medmindre det bliver bragt til dem. [147]

Evangeliets forkyndelse er Kristi riges store missionsbefaling. Disciplene skulle arbejde alvorligt for sjælene og bringe alle nådens bud. De skulle ikke afvente, at mennesker kom til dem; de skulle gå ud til folk med deres budskab.

Indbyd til bibelstudium i jeres hjem

Indbyd naboerne til jeres hjem og læs Bibelens dyrebare ord og andre bøger, som forklarer de bibelske sandheder. Indbyd dem til at tage del med jer i sang og bøn. I sådanne små sammenkomster vil Kristus selv være til stede, således som han har lovet, og hjerter vil blive berørt af hans nåde.

Mens Apollos var i Efesus, „begyndte han at tale frimodigt i synagogen“. Blandt hans tilhørere var Akvila og Priskilla , og da de forstod, at han endnu ikke havde fået det fulde lys over evangeliet, tog de ham „med hjem og fremstillede „Guds vej“ grundigere for ham“. Ved deres undervisning fik han en klarere forståelse af skrifterne og blev en af de dygtigste talsmænd for den kristne tro.

Vær omgængelig

Til alle, som samarbejder med Kristus, ønsker jeg at sige: Benyt anledningen på ethvert sted, hvor I kan få adgang til folk i hjemmene. Tag Bibelen frem og oplad dens store sandheder for dem. Fremgangen vil ikke afhænge så meget af den kundskab og lærdom, I har, som af evnen til at finde vej til hjerterne. Ved at være omgængelige og komme menneskene nær kan I lettere vende deres tankegang i en anden retning, end I kan ved den dygtigste prædiken. At forkynde Kristus i familien, ved kaminen og under små sammenkomster i private hjem er ofte et mere virksomt middel til at vinde sjæle for Jesus end taler holdt i friluftsmøder for skarer, som kommer og går, eller endog i mødelokaler eller kirker.

[148]

Kristi eksempel ved at gøre menneskehedens interesser til sine burde efterfølges af alle, der prædiker hans ord, og af alle, der har modtaget hans nådes evangelium. Vi skal ikke give afkald på fællesskabet med andre. Vi bør ikke lukke os ude fra andre. For at kunne nå ud til alle slags mennesker må vi møde dem der, hvor de findes. De vil sjældent søge os af egen drift. Det er ikke blot fra prædikestolen, at mennesker bliver bevæget af de himmelske sandheder. Der findes en anden arbejdsmark. Den er måske mere beskeden, men fuldt så lovende. Den findes i de fattiges hjem og i de store palæer, ved det gæstfri bord og ved sammenkomster, hvor man dyrker uskyldigt selskabeligt samvær.

Kristus holdt sig ikke for sig selv, og han havde virket i særlig grad forargende på farisæerne ved i denne henseende at afvige fra deres strenge regler. Alt, hvad der angik religionen, fandt han indestængt bag høje skillevægge som en sag, der var for hellig for hverdagslivet. Disse skillevægge brød han ned. I sin omgang med mennesker spurgte han ikke: Hvilken tro bekender du dig til? Hvilken kirke tilhører du? Han udøvede sin hjælpende kraft til gavn for alle, som trængte til hjælp. I stedet for at lukke sig inde i en eneboers hule for at vise sin himmelske karakter, virkede han flittigt for mennesker. Han indskærpede den grundregel, at Bibelens religion ikke består i spægelse af legemet. Han lærte, at en ren og ubesmittet gudsdyrkelse ikke blot er noget, der gælder til bestemte tider og ved særlige lejligheder. Til alle tider og alle vegne viste han en kærlig interesse for mennesker og var omgivet af en atmosfære af glad og oplivende guds frygt.

[149]

Trods alle deres fordomme modtog han gæstfrihed hos dette foragtede folk. Han sov under tag med dem, spiste sammen med dem ved deres bord og deltog i måltider, de havde tilberedt og anrettet; han lærte på deres gader og behandlede dem med den største venlighed og høflighed.

Vis forståelse

Mennesker, som kæmper livets kamp under store vanskeligheder, kan blive forfrisket og styrket ved små opmærksomheder, som ingenting koster. Venlige ord, sagt på en ligefrem måde, og små opmærksomheder i al beskedenhed vil fordrive fristelsens og tvivlens skyer, der samler sig omkring sjælen. Den ægte hjertevarme kristne medfølelse, udvist på en jævn og ligefrem måde, har magt til at åbne døren til hjerter, som trænger til den ømme, umiddelbare berøring af Kristi Ånd.

Tusinder af hjerter kan nås på den enkleste og mest beskedne måde. De mest intelligente, de, der betragtes som verdens mest begavede mænd og kvinder, finder ofte vederkvægelser i de enfoldige ord, der udgår fra dens hjerte, som elsker Gud, og som kan tale om denne kærlighed lige så naturligt, som den verdslige taler om de ting, hans sind dvæler ved og ernærer sig af. De godt forberedte og velformede taler har ofte ringe indflydelse. Men de sanddru,

oprigtige ord, som Guds søn eller datter udtaler naturligt og ligefremt, vil kunne åbne døre til hjerter, som længe har været lukkede.

Fortæl om din egen erfaring

[150] De, der har iført sig Kristus, vil berette om deres erfaringer, idet de fortæller, hvorledes Helligånden har ledet dem skridt for skridt — hvorledes de har hungret og tørstet efter kundskab om Gud og Jesus Kristus, som han udsendte, og resultatet af deres granskning af skrifterne, deres bønner, deres sjælekamp og om Kristi ord til dem: „Dine synder er dig forladt“ Det er unaturligt at beholde disse erfaringer for sig selv, og de, der er fyldt med Kristi kærlighed, vil ikke gøre det. I samme omfang som Herren har gjort dem delagtige i den hellige sandhed, vil deres ønske være, at andre skal have del i den samme velsignelse. Og efter som de fortæller om Gluds riges skatte, vil mere og mere af Kristi nåde blive dem til del.

Sæt alle jeres åndelige kræfter i virksomhed. Sig til dem, I besøger, at alle tings ende er nær. Herre Jesus Kristus vil oplade hjertedøren og gøre varige indtryk på deres sind. Forsøg at vække både mænd og kvinder op af deres åndelige sløvhed. fortæl dem, hvorledes du fandt Jesus, og hvilken glæde du har erfaret, siden du begyndte at tjene ham. Omtal, hvor velsignet det er at sidde ved Jesu fødder og modtage dyrebar undervisning fra hans ord. Lad dem vide, at fryd og glæde ledsager den kristne gennem livet. Dine varme, inderlige ord vil overbevise dem om, at du har fundet den kostelige perle. Din frejdige tale vil vise dem, at du har fundet en bedre vej at vandre på. Dette er sandt missionsarbejde, og når det bliver udført, vil mange vågne op som af en drøm.

[151] De mennesker, Gud bruger som sine redskaber, bliver måske regnet for uduelige, men hvis de kan bede, hvis de i al enfoldighed kan fortælle om sandheden, fordi de elsker den, så kan du ved Helligåndens kraft nå ind til menneskers hjerter. Idet de på en jævn og ligefrem måde fremholder sandheden og læser fra Bibelen eller fortæller om oplevelser, de selv har haft, gør Helligånden indtryk på sind og karakter. Viljen underlægges Guds vilje, og den sandhed, de ikke har forstået før nu, virker på hjertet med overbevisende kraft og bliver en åndelig realitet.

Illustrationer har god virkning

Han varierede sine nådebudskaber, så de passede for tilhørerne. Han forstod at „styrke de trætte med ord“, for ynde var udgydt på hans læber, så han på den mest tiltalende måde kunne gøre mennesker delagtige i sandhedens skatte. Med finfølelse forstod han at komme de fordomsfulde i møde og overraske dem med illustrationer, som fangede deres opmærksomhed. Ved fantasiens hjælp nåede han ind til hjertet. Han hentede sine illustrationer fra dagliglivets begivenheder, og skønt de var ganske enkle, ejede de en forunderlig dyb betydning. Himmels fugle, liljerne på marken, sædemanden, hyrden og fårene — med disse emner skildrede Kristus udødelige sandheder. Og når det traf sig, at hans tilhørere senere mødte disse ting i naturen, mindedes de hans ord. De billeder, Kristus brugte, forkyndte bestandig hans lære.

Apostlene forsøgte at meddele disse afgudsdyrkere kundskab om Gud som Skaberen og om hans Søn, menneskehedens frelser. Først viste de hen til Guds underfulde værk: Solen, Månen og stjernerne, de skiftende årstiders skønne rækkefølge, De mægtige snedækkede bjerge, de høje træer og andre af naturens forskellige vidundere, som bar præg af noget, der langt overgik menneskelig dygtighed. Ved dette skaberværk af den Almægtige henlede apostlene hedingernes tanker til beskuelse af universets store behersker.

Praktisk vejledning

Paulus havde veltalenhedens gave. Før sin omvendelse havde han ofte søgt at gøre indtryk på sine tilhørere ved sin strålende talekunst. Men nu lagde han alt dette til side! I stedet for at hengive sig til poetiske beskrivelser og en fantasifuld fremstilling, som kunne behage sanserne og nære indbildningskraften, men som ikke havde berøring med det daglige, søgte Paulus ved brugen af et jævnt sprog at bibringe hjertet de sandheder, som har afgørende betydning. En overspændt fremstilling af sandheden kan bevirke en ekstatiske følelse; men kun alt for ofte giver sandheder, der forkyndes på denne måde, ikke den næring, der behøves for at styrke og befæste den kristne til livets strid. De kæmpende sjæles øjeblikkelige trang og

[152]

nuværende prøvelser må afhjælpes ved sund, praktisk vejledning i kristendommens fundamentale grundsætninger.

Hold jer til det positive

Når I søger at fremholde sandheden, vil der ofte komme modstand. Men når I forsøger at imødegå modstanden med argumenter, vil I blot gøre den værre, og det kan I ikke tillade jer. Hold jer til det positive. Guds engle våger over jer, og de forstår at gøre indtryk på dem, hvis modstand I nægter at imødegå med argumenter. Ophold jer ikke ved det negative i de ting, der kommer frem, men tilegn jer positive sandheder og fæst dem i hukommelsen gennem megen inderlig bøn og helligelse.

Repræsentanter på befærdede alfarveje

[153] De, som har adlydt kaldet for denne tid og optaget den store mesters gerning, vil gøre vel i at sætte sig ind i hans arbejdsmetoder. I sin virksomhed blandt mennesker benyttede Frelseren sig altid af de anledninger, han fik på de store befærdede alfarveje. Det var i Kapernaum, han opholdt sig, når han ikke var ude på rejser, og denne by blev derfor kendt som hans „egen by“. Kapernaum egnede sig også ypperligt som midtpunkt for Frelserens virksomhed. Beliggende ved den store landevej mellem Damaskus, Jerusalem, Ægypten og Middelhavet var færdselen dér overordentlig stor. Rejsende fra mange lande drog igennem denne by, og her hvilede de på deres rejser frem og tilbage. Her kunne Jesus komme i kontakt med alle folkeslag og folk af enhver stand, rige og fornemme såvel som fattige og ringe, og de ville føre hans undervisning med til andre lande og ind i mange hjem. Derved ville folk blive tilskyndet til at granske profetierne, opmærksomheden ville blive henledt på Frelseren og hans mission ville blive kendt i verden.

Ved de verdensberømte kuranstalter og de store centre for turisttrafikken, hvortil tusinder af syge og fornøjelseslystne kommer, burde der stationeres prædikanter og kolportører med evne til at fængsle de store skareres opmærksomhed. Disse arbejdere bør benytte de gyldne anledninger til at forkynde budskabet for denne tid og samle folk til møder, så ofte det lader sig gøre. De må være hurtige til at

gribe anledningen til at tale med folk. I Åndens kraft bør de søge at påvirke mennesker med det budskab, der forud lød gennem Johannes Døber: „Omvend Jer, thi Himmeriget er kommet nær.“ Matt. 3.2. Guds ord skal forkyndes med klarhed og kraft, så de, der vil høre, kan forstå sandheden. På denne måde vil den nærværende sandheds evige evangelium blive fremholdt for dem, som ikke kender det, og mange vil komme til troen og derefter tage kundskaben om Guds ord med til deres egne hjem her og der i alle verdensdele.

„I den store læges fodspor“ (forkoret udgave: sundhed og livslykke) og „Lys over hverdagen“ er særlig egnet til udbredelse i turistcentre og der burde gøres ethvert forsøg på at sælge disse bøger til sådanne, som har tid og lyst til at læse.

Der bør oprettes helserestauranter og klinikker. Vor indsats på disse områder bør indbefatte de store badesteder. Ligesom Johannes Døbers røst lød i ørkenen: „Ban Herrens vej!“ således må Herrens udsendinge lade deres røst høre på de store turistcentre og badesteder. [154]

Udsendt to og to

Nu kaldte Jesus de tolv til sig og bød dem gå ud to og to gennem byerne og landsbyerne. Ingen blev udsendt alene, men broder fulgtes med broder og ven med ven. På denne måde kunne de hjælpe og opmuntre hinanden, tale og bede sammen, og den enes styrke kunne komme den andens svaghed til hjælp. På samme måde udsendte Jesus siden hen de halvfjerdsindstyve. Det var Frelserens hensigt, at evangeliets sendebud skulle være knyttede til hinanden på denne måde. Nutildags ville forkyndelsen af evangeliet blive til langt større gavn, hvis man rettede sig mere nøjagtigt efter dette eksempel.

Rundrejser

Fra den undervisning, Herren har givet mig fra tid til anden, ved jeg, at der bør være arbejdere, der foretager rundrejser mellem byer og landsbyer i evangeliets og sundhedssagens interesse. De, som udfører dette arbejde, vil samle en rig høst af sjæle fra både højere og lavere klasser i samfundet. Vejen for dette arbejde bliver bedst forberedt ved den trofaste kolportørs bestræbelser.

Kristne lægemissionsarbejdere

Tiden gør grav på kristne lægemissionsarbejdere. I har ikke råd til at anvende mange år på jeres forberedelse. Snart vil døre, som står åbne for sandhedens indgang, være lukket for stedse. Forkynd budskabet nu. Vent ikke med det, for så vil Satan få anledning til at befæste sig på steder, hvor I nu har adgang. Lad små grupper rejse ud på feltet og udføre den gerning, hvortil Jesus kaldte sine disciple. Lad dem arbejde som evangelister, udbrede vore skrifter og [155] samtale med dem, de træffer, om sandheden. Lad dem bede for de syge og lindre deres smerter, ikke med skadelige medikamenter, men med naturlige lægemidler, og lære dem, hvorledes de kan genvidne helbredet og forebygge sygdom.

Mine brødre og søstre, indvi jer til at gøre et arbejde for Gud. Lad aldrig nogen anledning gå ubenyttet hen. Besøg de syge og lidende, og lad dem mærke, at I har interesse for dem. Og er det muligt, så gør deres livsvilkår mere sorgfri. På denne måde kan I røre deres hjerte og få anledning til at tale et ord om Kristus. Evigheden alene vil åbenbare, hvilken vidtrækkende indflydelse et sådant arbejde kan have. De, der er villige til at optage den gerning, der ligger dem nærmest, vil finde flere måder at gøre godt på.

Industriel, og sanitær oplysning

Der er en mængde fattige familier, for hvilke man ikke kunne gøre noget bedre missionsarbejde end ved at hjælpe dem til at ned-sætte sig på landet og lære, hvorledes de der kunne skaffe sig et levebrød af jordens frembringelser. Trangen til netop sådan hjælp og sådant oplysningsarbejde indskrænker sig ikke til byerne alene. Selv på landet med alle dets muligheder for et bedre liv findes der en mængde fattige, som er i stor trang. Der gives hele distrikter, som er blottede for oplysning i industriel og sanitær henseende. Der er familier, som lever i usle hytter, tarveligt forsyndede med møbler og klæder, uden redskaber, uden bøger, blottede for livets bekvemmeligheder og uden midler til udvikling. Mennesker, fordærvede i [156] sjælen og svage, vanskabte på legemet, åbenbarer følgerne af en slet fædrene arv og fejlagtige livsvaner. Disse mennesker må oplyses

lige fra begyndelsesgrundene. De har ført et hjælpeløst, dovent og fordærvet liv, og de behøver at oplæres i rigtige vaner.

Opmærksomheden bør henledes på industrielle foretagender af forskellig slags, hvor fattige familier kan få beskæftigelse. Snedkere, tømre, smede, ja enhver, som har lært et eller andet nyttigt håndværk, bør føle det som sin pligt at undervise og hjælpe de uvidende og arbejdsløse.

Kristne landmænd kan gøre virkeligt missionsarbejde ved at hjælpe de fattige til at oprette hjem på landet og lære dem at dyrke jorden og gøre den frugtbar. Lær dem at anvende jordbrugsredskaber, at dyrke forskellige produkter og at anlægge og passe en frugthave.

I arbejdet med at hjælpe de fattige er der et stort virkefelt for kvinder såvel som for mænd. Der er behov for alles hjælp, som har en grundig forståelse af et arbejde, f.eks. madlavning, husgerning, syning eller sygepleje. Lad medlemmerne i de fattige hjem få undervisning i madlavning, i at sy og istandsætte deres eget tøj, pleje de syge og holde hjemmene i tilbørlig orden. Lad drenge og piger få grundig undervisning i et eller andet nyttigt håndværk eller arbejde.

Indbyd til evangeliske møder

Der er mange ting, der kan gøres, hvis man ellers har i sinde at arbejde. Mange mennesker vil ikke gå i kirke for at høre sandheden blive forkyndt. Disse mennesker kan ved et forstandigt personligt arbejde i al enfoldighed overtales til at styre deres fod til Guds hus. En overbevisning kan fæstne sig i deres sind, første gang de hører en prædiken om den nærværende sandhed. Bliv ikke mismodige, om også jeres indbydelse bliver afslået. Gentag den, indtil jeres bestræbelser krones med held.

Inviter med i sabbatsskole

Noget andet, som alle kan være med til, er at invitere børn og unge med i sabbatsskole. På denne måde kan de unge virke med godt resultat for den kære frelser. De kan forme menneskers skæbne. De kan gøre en gerning for menigheden og for verden, og først på den store regnskabsdag, når der lyder et „vel du gode og tro tjener“ vil det blive åbenbaret, hvor stor og omfattende denne gerning var.

I skrift og tale

Forkynd i skrift og tale, at Jesus lever, så han kan gå i fobøn for os. Slut jer til den store mester, følg den selvornægtende forløser på hans kærlighedsfærd på Jorden.

Nogle vil arbejde på én måde og andre på en anden, efter som Herren vil kalde og lede dem. Men de må alle kæmpe sammen, idet de søger at gøre værket til et fuldkomment hele. I skrift og tale skal de arbejde for ham.

Kristus som korsfæstet — tal om det, bed om det, syng om det, og det vil knuse og vinde hjerterne.

Pennen er en magt i hånden på mænd, som føler sandheden brænde på hjertets alter og er nidkære for Gud med forståelse og sund dømmekraft. En pen, som er dyppet i den klare sandhedskilde, kan sende lysstrålerne ud til Jordens mørke afkroge, og refleksen vil øge lysstyrken, så det trænger ind alle vegne.

Vore prædikanter bør ikke bruge alle deres kræfter på forkyndelsen og lade det være gjort med det. De bør vejlede menighedsmedlemmerne i, hvordan de kan sætte dette arbejde (skrive missionsbreve) i gang og holde det gående, så det for vores traktat- og missionsforening kan være som et hjul inden i et andet hjul. Dette inderste hjuls bevægelser holder det udvendige hjul i en kraftig og god gænge. Stands det inderste hjul, og resultatet vil vise sig i mindre liv og aktivitet i traktat- og missionsforeningen.

I må ikke blive trætte af at udføre missionsarbejde på en betænksom måde. Det er en gerning, som I alle kan få held til at udføre, hvis I blot vil forene jer med Gud. Inden I skriver jeres missionsbreve, så opløft altid jeres hjerter i bøn til Gud om, at det må lykkes jer at finde nogle vilde kviste, som kan indpodes i det sande vintræ og bære frugt til Guds ære. Alle, som i ydmyghed tager denne gerning op, vil dygtiggøre sig mere og mere som arbejdere i Herrens vingård.

Lægmissionsarbejde

[158]

[159]

Et arbejde af største betydning

[160]

I sin virksomhed anvendte Jesus mere tid til at helbrede de syge end til at prædike.

For den sande reformator vil lægmissionsarbejdet åbne mange døre.

Et virkeligt lægmissionsarbejde er evangeliet omsat i praksis.

Lægmissionsvirksomheden er den evangeliske virksomheds forberedelsesarbejde. I ordets forkyndelse og i lægmissionen skal evangeliet fremholdes og efterleves.

Verdens frelser anvendte mere tid og arbejde på at helbrede de lidende for deres sygdomme end på at prædike. Hans sidste formaning til apostlene, som var hans repræsentanter på Jorden, lød på, at de skulle lægge hænder på syge, og de skulle blive raske. Når Mesteren kommer igen, vil han rose dem, der har set til de syge og stillet de lidendes behov.

Udfyld først de nødlidendes tarv og trang og afhjælp deres fysiske behov og lindre deres lidelser, så vil I få uhindret adgang til hjertet, hvor I kan så den gode sæd, som bærer frugt i et retskaffent, gudfrygtigt liv.

Intet vil bringe større åndelig styrke og en større forøgelse af alvoren og dybden i vore følelser end dette at besøge og hjælpe de syge og de modløse, hjælpe dem til at se lyset og til at fæste deres tro på Jesus.

[161]

Det guddommelige eksempel

Kristus, den store lægmissionær, er vort eksempel ... Han helbredte de syge og prædikede evangeliet. I hans tjeneste var helbredelse og undervisning knyttet tæt sammen. I vor tid skal de ikke skilles ad.

Kristi tjenere skal følge hans eksempel. Som han gik fra sted til sted, trøstede han de lidende og helbredte de syge. Derefter frem-

stillede han de store sandheder om sit rige for dem. Sådan skal hans efterfølgere også arbejde.

Kristi eksempel må efterfølges af dem, der hævder at være hans børn. Afhjælp jeres medmenneskers fysiske behov, og deres taknemmelighed vil nedbryde barriererne og sætte jer i stand til at nå deres hjerter. Overvej alvorligt dette emne.

Specielt bør de, der virker som lægemissionærer vise i tanke, tale og karakter, at de følger Kristus Jesus, som er det guddommelige eksempel på lægemissionsarbejde.

Sammen med evangelisk arbejde

Evangelisk virksomhed og lægemissionsarbejde bør følges ad. Evangeliet bør være knyttet til principperne for en fornuftig sundhedsreform. Kristendommen skal omsættes i det praktiske liv. En ærlig og grundig reform bør gennemføres . . . Vi skal fremholde sundhedsreformens principper for folket og gøre alt for at få vore medmennesker til at indse betimeligheden af disse principper og rette sig efter dem.

Det er Guds plan, at vi skal arbejde på samme måde som disciplene. Legemlig helbredelse er knyttet til den evangeliske virksomhed. I det evangeliske arbejde må undervisning og helbredelse ikke adskilles.

[162] Lægemissionsarbejde og evangelisk virksomhed er de midler, hvorigennem Gud søger at tilføre en konstant forsyning af sin godhed. De skal være som en livets flod, der vander hans menighed.

Lad vore prædikanter, der har fået erfaring i at prædike ordet, lære at give enkle behandlinger og derefter udføre et forstandigt arbejde som evangelister i lægemissionsarbejdet.

Idet kolportøren går fra sted til sted, vil han træffe mange syge mennesker. Han bør have praktisk kendskab til sygdommes årsag og vide, hvordan man giver enkle behandlinger, så han kan hjælpe de syge. Ja, han bør i tro og barnligt bede for de syge og henvise dem til den store læge. Når han går og samarbejder med Gud på denne måde, vil tjenende engle ledsage ham og give ham adgang til hjerterne. Hvilke store muligheder for missionsarbejde ligger ikke åbne for den trofaste, gudhengivne kolportør, og hvilken velsignelse vil han ikke blive genstand for under sin omhyggeligt udførte gerning.

Enhver missionsarbejder bør føle, at det at give undervisning om grundsætningerne for en sundhedsmæssig levevis er en del af hans beskikkede hverv. Der er stor trang til et sådant arbejde, og verden venter på, at det skal blive udført.

Budskabets højre hånd

Igen og igen er jeg blevet undervist om, at sundhedsvirksomheden skal stå i det samme forhold til den tredje engels budskab som armen og hånden til legemet. Under ledelse af ham, som er det guddommelige hovede, skal de arbejde i forening for at berede vejen for Kristi komme. Den højre hånd på sandhedens legeme skal stadig være aktiv, stadig være i virksomhed, så vil Gud styrke den. Men man må ikke gøre den til legemet. På samme tid må legemet ikke sige til armen: „Dig har jeg ikke brug for.“ Legemet har brug for armen for at kunne udføre aktivt, fremgangsrigt arbejde. Begge har deres bestemte gerning, og hver af dem vil lide stort tab ved at blive anvendt uafhængigt af den anden.

[163]

Der skal udføres lægemissionsarbejde . . . I forholdet til Guds værk skal det være som hånden til legemet.

Guddommeligt samarbejde

Kristus føler enhver lidendes smerter. Når onde ånder slider i et menneskelegeme, føler Kristus forbandelsen. Når feberen er ved at brænde livskraften bort, føler han dødsqualen. Og han er lige så villig til nu at helbrede de syge, som dengang han i menneskeskikkelse var på jorden. Kristi tjenere er hans stedfortrædere, og han benytter dem til at udføre sin gerning. Det er hans ønske gennem dem at udøve sin helbredende kraft.

Gennem sine tjenere ønsker Gud, at de syge, ulykkelige og de, som er besatte af onde ånder, skal høre hans røst. Gennem sine menneskelige redskaber ønsker han at være en trøstermand, sådan som verden ikke kender.

Kristus samarbejder med dem, der udfører lægemissionsarbejde.

Herren arbejdede gennem dem. Hvor de kom hen, blev de syge helbredt og evangeliet blev prædikeret for de fattige.

Kristus er ikke længere personligt til stede her i verden, så han kan gå gennem storbyer, købstæder og landsbyer og helbrede de syge; men han har pålagt os at videreføre det lægemissionsarbejde, som han begyndte.

Arbejdet i hver menighed

[164] Budskabet om sundhedsreformen må forkyndes i alle vore menigheder.

Sundhedsvirkningen bør udgøre en del af arbejdet i hver menighed i vort land.

Vi er kommet til en tid, hvor hvert medlem af menigheden bør tage fat på lægemissionsarbejde.

Sundhedsreformen er et middel i Herrens hånd, hvorved han vil formindske menneskenes lidelser og rense sin menighed. Oplær folk til at forstå, at de kan være Guds medhjælpere ved at samarbejde med ham til fornyelse af legemlig og åndelig sundhed. Denne gerning bærer Herrens stempel, og den vil tjene til at åbne adgangen for andre dyrebare sandheder. Der er et virkefelt på dette område for alle, som vil tage fat på sagen med forstand og omhu.

Urolige tider er i vente, men lad os ikke give det mindste udtryk for vantro eller mismod. Vi må tænke på, at vi bringer et budskab om lægedom til en verden, som er fyldt med syndbetyngede sjæle.

Ledet på den rette måde vil dette arbejde redde mangen arm synder, som menighederne har forsømt. Mange, der ikke tilhører vor tro, længes netop efter den hjælp, som det påhviler kristne som en menighed at yde. Dersom Guds folk ville vise sand interesse for deres naboer, ville man kunne nå mange med de specielle sandheder for denne tid. Intet kan eller vil nogen sinde sætte et sådant præg på værket som dette at hjælpe folk, netop hvor de er. Tusinder kunne i dag glæde sig i budskabet, hvis de, der bekender sig til at elske Gud og holde hans bud, ville virke, som Kristus virkede. Når arbejdet i sundhedsmissionen således leder mænd og kvinder til en frelsende kundskab om Kristus og hans sandhed, kan man trygt lægge penge og alvorligt arbejde deri, for det er et arbejde, som vil bestå.

Vort folk bør vise, at de har en levende interesse for lægemissionsarbejdet. Lad dem forberede sig til at gøre nytte ved at studere de bøger, som er skrevet til undervisning for os på dette område.

Disse bøger fortjener langt større opmærksomhed og påskønnelse, end de har fået. Der er skrevet meget i den bestemte hensigt at give oplysninger om sundhedsprincipper, og dette er noget, som alle har gavn af at forstå. De, som studerer og følger disse principper, vil høste stor velsignelse, både i timelig og åndelig henseende. Forståelse af sundhedens love vil være et værn imod mange af de onder, som stadig tager til. [165]

Jeg er blevet undervist om, at i arbejdet i sundhedsmissionen vil man på de laveste trin af nedværdigelse, opdage mænd, som til trods for, at de har hengivet sig til uafholdenhed og tøjlesløse vaner, dog vil lade sig påvirke, når der virkes for dem på den rette måde. Men de trænger til at blive påagtet og opmuntret. Det vil kræve bestemt, tålmodig og alvorlig anstrengelse at løfte dem op. De kan ikke bringe sig selv på fode igen. Måske hører de Kristi kald, men deres øren er for sløve til at opfatte dets betydning; deres øjne er for blinde til at kunne se, at der er noget godt i vente for dem. De er døde i overtrædelse og synder. Men selv disse er ikke udelukkede fra evangeliets gæstebud. De skal høre indbydelsen: „Kom!“ Skønt de måske føler sig uværdige, siger Herren: „Nød dem til at komme ind!“ Hør ikke på nogen undskyldning. Grib dem fat med kærlighed og venlighed.

De, der optager denne arbejdsgren (at udbrede litteratur), bør være forberedte til at gøre et lægmissionsarbejde. De syge og lidende bør hjælpes. Mange af dem, dette barmhjertighedsarbejde gøres for, vil høre og modtage livets ord.

Hvem forbereder sig til at påbegynde lægmissionsarbejdet på en forstandig måde? . . . Enhver arbejder bør udføre et dygtigt og forstandigt arbejde. Da kan han på en ophøjet måde fremholde sandheden, som den er i Jesus.

Lad Herrens værk gå fremad. Lad lægmissionen og det uddannelsesmæssige arbejde få fremad. Jeg er overbevist om, at vor store mangel er alvorlige, gudhengivne, intelligente og dygtige arbejdere. [166]

Lad dem forkynde sundhedsreformens grundsætninger på de steder, hvor folk i større eller mindre grad er uvidende om disse sandheder.

Det er blevet mig pålagt at sige til sundhedsreformens talsmænd: „Gå fremad! Verden behøver al den indflydelse, I kan udøve for at

holde bølgen af umoral tilbage. De, som forkynder den tredje engels budskab, må være tro mod deres banner.“

Sundhedsarbejdet bør udvides

Herren vil give de allerede etablerede sanatorier anledning til at samarbejde med ham i at være til hjælp for nyoprettede institutioner. Hver ny institution skal betragtes som en medhjælp i det store arbejde med at forkynde den tredje engels budskab. Gud har givet vore sanatorier anledning til at sætte et arbejde i gang, der vil blive som en levende sten, der rulles af en usynlig hånd og bliver større og større. Lad denne magiske sten blive sat i gang!

Institutionsvirksomhed

Der bør oprettes helserestauranter og klinikker. Vor indsats på disse områder bør indbefatte de store badesteder. Ligesom Johannes Døbers røst lød i ørkenen: „Ban Herrens vej!“ således må Herrens udsendinge lade deres røst høre på de store turistcentre og badesteder.

[167] Jeg har fået oplysning om, at det i mange byer vil være tilrådeligt med en restaurant i tilknytning til klinikken. Disse kan samarbejde i at fremholde rette principper. I forbindelse dermed kan det undertiden være formålstjentligt at have værelser, hvor patienterne kan tage ophold. Disse institutioner vil medvirke til at skaffe kurgæster til sanatorierne ude på landet.

Herren har et budskab til de store byer, og dette budskab skal vi forkynde ved vore lejr møder og ved anden offentlig virksomhed og gennem vor litteratur. I samme forbindelse bør der oprettes vegetariske restauranter i byerne, og ved hjælp af disse restauranter skal afholdsbudskabet forkyndes. Der bør arrangeres møder i forbindelse med restauranterne. Så vidt muligt bør der indrettes et lokale, hvor gæsterne kan indbydes til foredrag om sundhedslære og kristelig afholdenhed og få undervisning i sund madlavning og andre vigtige emner.

Personer, som besøger vore restauranter, bør forsynes med læsestof. Deres opmærksomhed bør henledes på vor litteratur om afholdenhed og kostreform, og de må også have småskrifter om Jesus og

hans lære. Alle vore medlemmer bør være med til at skaffe denne litteratur til veje. Hver besøgende bør have noget at læse i. Mange vil måske lade skriftet ligge urørt, men nogle af dem, I giver det til, søger måske oplysning. De vil læse og studere det, de får, og give det videre til andre.

Jeg er blevet undervist om, at en af hovedgrundene til, at der skal oprettes vegetariske restauranter og klinikker i de store byer, er, at de skal tjene til at henlede ledende personligheders opmærksomhed på den tredje engels budskab. Når de ser, at disse institutioner bliver drevet på en måde, som er helt forskellig fra den, som almindelige restauranter bliver drevet på, vil tænkende mennesker begynde at spørge om grundene til, at der er forskel på forretningsmetoderne, og undersøge, hvorfor vi serverer bedre mad. På denne måde vil de få kendskab til budskabet for vor tid.

[168]

Kogekursus

Det er blevet pålagt mig at opmuntre til afholdelse af kogekursus alle steder, hvor der udføres evangelisk sundhedsarbejde. Alt, hvad der kan bevæge mennesker til at indføre reformer, må fremholdes for dem. Lad lyset skinne mest muligt for dem. Lær dem at indføre alle de forbedringer i madlavningen, som de kan, og anspore dem til at bringe videre til andre, hvad de lærer.

Vi må holde kogekurser. Folk må lære at lave sund mad. De må lære at forstå nødvendigheden af at holde sig fra al usund mad. Men vi må aldrig anbefale sultekost. Det er muligt at have en sund og nærende kost uden at bruge te, kaffe og kød. Det er af den allerstørste betydning at undervise folk om, hvordan de kan lave mad, som er både sund og velsmagende.

Et betimeligt budskab

Jeg kan ikke stærkt nok opfordre alle menighedsmedlemmer, alle, som er sande missionærer, alle, som tror på den tredje engels budskab, enhver, som varer sin fod på sabbaten, til at betragte budskabet i det 58. kapitel hos Esajas. Det velfærdsarbejde, der påbydes i dette kapitel, er den gerning, Gud kræver, at hans folk skal udføre i denne tid. Det er en gerning efter hans egen anvisning. Vi lades ikke

i tvivl om, hvor budskabet har sin anvendelse, og om tiden for dets tydelige opfyldelse, for vi læser: „Da bygges på ældgamel tomter, du rejser længst faldne mure; da kaldes du ‘murbrudsbøder’, genskaber af farbare veje“. Guds mindesmærke, den syvende dag, sabbaten, tegnet på hans gerning, da han skabte verden, er blevet fjernet af syndens menneske. Guds folk har et særskilt arbejde at udføre med at udbedre det brud, der er gjort i Guds lov; og jo mere vi nærmer os enden, desto mere påtrængende nødvendigt bliver dette arbejde. Alle, som elsker Gud, vil vise, at de bærer hans tegn, ved at holde hans befalinger. De er genskabere af farbare veje . . . Således er sandt sundhedsmissionsarbejde uadskilleligt knyttet til overholdelsen af Guds befalinger, hvoraf sabbaten specielt omtales, fordi den er det særskilte minde om Guds skabermagt. Dens helligholdelse hører sammen med den gerning at genoprette Guds moralske billede i mennesket. Dette er den tjeneste, Guds folk skal udrette i denne tid. Udført på den rette måde vil denne tjeneste bringe menigheden rige velsignelser.

Bibelarbejde

[169]

[170]

En himmelfødt tanke

[171]

Planen om at holde bibellæsninger var en himmel-født tanke. Der er mange, både mænd og kvinder, som kan udføre en sådan missionsgerning. Derved kan der udvikles arbejdere, som vil blive mægtige Guds mænd. Ved dette middel er Guds ord kommet til tusinder, og arbejderne bringes i berøring med mennesker af alle folkeslag og tungemål. Bibelen bliver bragt ind i hjemmene, og dens hellige sandheder påvirker samvittigheden. Menneskene ledes til at læse, undersøge og dømme for sig selv, og de må tage ansvaret for, hvorvidt de tager imod det guddommelige lys eller forkaster det. Gud vil ikke tillade, at dette værdifulde arbejde for ham bliver ubelønnet. Hver beskeden bestræbelse, udført i hans navn, vil han krone med held.

Vor himmelske Fader har anvist os vor gerning. Vi skal tage vor bibel og gå ud at advare verden. Vi skal være Guds medarbejdere i at frelse mennesker, redskaber, hvorigennem hans kærlighed hver dag kan strømme ud til de fortabte.

Det afgørende kald

Mange vil blive kaldet til at arbejde fra hjem til hjem med at give bibelstudier og bede med dem, der er interesserede.

[172]

Der må ansættes mange arbejdere, som kan gå fra hus til hus og læse Bibelen med familierne i hjemmene.

Gudhengivne kvinder bør virke med Bibelen fra hjem til hjem.

Dersom vi følger i Kristi fodspor, så må vi komme dem nær, som behøver vor tjeneste. Vi må oplade Bibelen, så den kan blive forstået, fremholde Guds krav i loven, læse løfterne for de vaklende, vække de ligegyldige og styrke de svage.

Den oplevelse, som Filip og ætioperen havde, er et eksempel på, hvordan Herren ønsker, hans folk skal arbejde. Ætioperen repræsenterer en stor klasse mennesker, der har behov for missionærer

som Filip, missionærer, der vil lytte til Guds stemme og gå, hvor han sender dem hen. I verden findes mennesker, som læser i Bibelen, men ikke forstår betydningen. Der er brug for mænd og kvinder, som kender Gud, til at forklare ordet for disse sjæle.

Vore menighedsmedlemmer burde arbejde mere med at holde bibellæsninger og udbrede vor litteratur fra hus til hus.

Lad arbejderne gå fra hus til hus og oplade Bibelen for folket.

I mange stater er der kolonier med flittige, velhavende bønder, der aldrig har hørt sandheden for denne tid. Sådanne steder burde gennemarbejdes. Vore lægmedlemmer bør optage denne tjenestegren. Ved at udlåne eller sælge bøger, udbrede blade og holde bibellæsninger kan vore lægmedlemmer gøre meget i deres eget nabolag. Fyldt med kærlighed til sjæle vil de kunne forkynde budskabet med en sådan kraft, at mange vil blive omvendt.

Gribende scener

[173] Hundreder og tusinder besøgte familier og åbnede Guds ord for dem. Hjerter blev overbeviste ved Helligåndens kraft, og en ægte omvendelsens ånd blev synlig.

To bibelarbejdere sad i en familie. Med den åbne bibel foran sig fremstillede de Herren Jesus Kristus som den syndtilgivende frelser. Alvorlig bøn blev opsendt til Gud, og hjerter blev milde og stilfærdige ved Guds Ånds indflydelse. Deres bønner blev fremsagt med friskhed og kraft. Medens Guds ord blev forklaret, så jeg, at et mildt, strålende skær oplyste skrifterne, og jeg sagde blidt: „Gå ud på vejene og ved gærderne og nød dem til at gå ind, så mit hus kan blive fuldt.“

Der findes mange, som læser skrifterne, men ikke kan forstå deres sande betydning. Ud over hele verden findes der mænd og kvinder, der længselsfulde ser op mod Himmelen. Der opstiger bønner og tårer og spørgsmål fra sjæle, der længes efter lyset, efter nåden og efter Helligånden. Mange er lige ved rigets grænser og venter kun på at blive lukket ind.

Forberedelsen til arbejdet

Jesu efterfølgere opfylder ikke Guds hensigt og vilje, når de føler sig tilfredse med at være uvidende om hans ord. Enhver bør granske sin bibel. Kristus opfordrede sine tilhængere til at ransage skrifterne, for „det er dem, som vidner om mig“ Peter giver os denne formaning: „Herren Kristus skal I hellige i jeres hjerter. Vær altid rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer, dog med sagtnodighed og frygt.

De, som har gennemgået en sand omvendelse, bør stadig få en klarere forståelse af skriften, så de kan være i stand til at tale lysets og frelsens ord til dem, som sidder i mørke og omkommer i deres synder.

Vi skal forkynde guds sidste advarsel til menneskene, og med hvilken alvor bør vi ikke læse Bibelen, med hvilken nidkærhed bør vi ikke udbrede lyset! Lad hver eneste sjæl, som har taget imod det guddommelige lys, søge at bringe det videre til andre. Lad arbejderne gå fra hus til hus, oplade Bibelen for folket, ud brede skrifter og fortælle andre om det lys, som har bragt velsignelse til deres egen sjæl.

[174]

Et velafbalanceret arbejde kan bedst udføres, når et missionskursus for bibelarbejdere er i gang. Mens der holdes offentlige møder, bør der i forbindelse med dette missionskursus være erfarne arbejdere med en dyb åndelig indsigt, som kan give bibelarbejderne daglig undervisning, og som med et udelt hjerte tillige kan tage del i den almindelige offentlige virksomhed.

Hemmeligheden ved fremgang

Dine bønner må være alvorlige og inderlige, ligeledes din bibelundervisning og forkyndelse, så man får en fornemmelse af, at de hellige sandheder, du fremholder for andre, er en levende virkelighed for dig selv. Alt, hvad du gør for Jesus, bør du gøre af hele dit hjerte og i fuldt alvor. Du må aldrig nære den tanke, at nu har du nået tinden og kan ikke komme højere op. koncentrer dig om arbejdet, så du kan fremholde sandheden, så den fanger deres interesse. Udvalg noget af det mest interessante i skriften at fremholde for

dem, gå lige til sagen og søg at fastholde deres opmærksomhed, idet du underviser dem om Herrens vej.

[175] Et stort arbejde kan udføres, ved at man læser Bibelen for folk, netop som den lyder. Bring Guds ord til hvermands dør, træng ind på hvert menneskes samvittighed med dens tydelige udtalelser og gør alle opmærksomme på Frelserens påbud om, at vi skal ransage skrifterne. Forman dem til at tage Bibelen sådan som den er, og til at bede om guddommelig oplysning, og så, når lyset skinner, med glæde tage imod hver dyrebar stråle og uden frygt afvente følgerne.

Et opmuntrende arbejde

Det er et opmuntrende arbejde at oplade skrifterne for andre mennesker.

Oplad skrifterne for en og anden, som sidder i mørke, og du vil ikke klage over træthed eller mangel på interesse for sandhedens sag. Dit hjerte vil blive vækket til bekymring for sjæle, du vil frydes over at se tegn på tro, og du vil opleve, at „hvo andre kvæger, kvæges og selv.

Litteraturarbejdet

[176]

Det vigtigste arbejde

Hvis et arbejde er mere vigtigt end noget andet, så er det at få vor litteratur ud til offentligheden, så den får dem til at ransage skrifterne. Det er et godt arbejde, et missionsarbejde, at bringe vor litteratur ind i hjemmene, at samtale med mennesker og bede for og med dem.

Enhver syvende dags adventist bør stille sig selv det spørgsmål: „Hvad kan jeg gøre for at forkynde den tredje engels budskab?“ Kristus kom ned til denne jord for at give sin tjener dette budskab at sende til menighederne. Det skal forkyndes for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. Hvordan skal vi forkynde det? Budskabet skal forkyndes ved udbredelse af vor litteratur. Hver troende bør udsprede småskrifter, traktater og bøger, som indeholder budskabet for vor tid. Der er brug for kolportører til at gå ud og udbrede vor litteratur alle vegne.

Blade og bøger er de redskaber, Gud benytter til stadig at bringe budskabet for denne tid til menneskene. Ved at oplyse og befæste sjæle i sandheden vil skrifter gøre en langt større gerning end den, der kan udrettes ved ordets forkyndelse alene. De tavse budbærere, som ved kolportørens arbejde anbringes i hjemmene, vil i enhver henseende styrke den evangeliske forkyndelse, for Helligånden vil gøre indtryk på menneskers sind, når de læser bøgerne, ligesom den gør indtryk på deres sind, der lytter til ordets prædiken. Den samme tjeneste, som engle udfører gennem prædikantens gerning, ledsager de bøger, der indeholder sandheden.

[177]

Tillad ikke kolportagen at gå trægt. Lad bøgerne, som indeholder lyset om den nærværende sandhed, blive lagt på mange steder som muligt. Vore konferensformænd og andre i ansvarsfulde stillinger har her noget at gøre.

Verden skal modtage lyset fra sandheden gennem den evangeliserende tjeneste, ordet i vore bøger og blade udfører. Vore skrifter skal vise, at alle tings ende er nær.

Gud opfordrer sit folk til at handle som levende mennesker og ikke være lade, langsomme og ligeglade. Vi må bringe vor litteratur ud til folk og få dem til at tage imod den.

Vor litteratur udbreder nu evangeliet og fører lige så mange sjæle til Kristus som det talte ord. Hele menigheder er opstået som følge heraf. Enhver Jesu discipel kan tage del i dette arbejde.

Et sendebud fra Himmelen stod midt iblandt os og talte advarende og belærende ord. Han fik os til klart at forstå, at evangeliet om riget, som verden må have for ikke at forgå, samt det budskab, der findes i vore allerede udgivne skrifter og i dem, der vil følge, bør udbredes blandt folk nær og fjern.

Bogvirksomheden bør være det middel, hvorved den nærværende sandheds hellige lys hurtigt kan sendes ud til verden.

[178] Inden for denne afdeling af sin virksomhed har Satan travlt med at udsprede litteratur, som nedbryder de unges moral og forgifter deres sind. Ateistisk litteratur spredes over hele landet. Hvorfor skulle ikke hvert eneste menighedsmedlem være lige så stærkt interesseret i at udbrede litteratur, som højner menneskers karakter og bringer sandheden direkte til dem? Disse blade og traktater tjener til oplysning for verden og har ofte været medvirkende til menneskers omvendelse.

Vi har så at sige sovet med hensyn til en forståelse af, hvad der kan udrettes ved udbredelsen af en godt skrevet litteratur. Lad os nu ved en fornuftig brug af blade og bøger prædike ordet med ny kraft, så menneskene må komme til en forståelse af det budskab, Kristus gav Johannes på øen Patmos.

Menighedsmedlemmer, I må vågne op til forståelse af, hvor vigtigt det er at få vor litteratur sendt ud, og bruge mere tid på dette arbejde. Blade, traktater og bøger, som fremholder evangeliet på forskellig måde, skal bringes ud i hjemmene. Der er ingen tid at spille. Mange burde beredvilligt uselvsk hellige sig kolportagen og på den måde være med til at forkynde en advarsel, som der trænges hårdt til. Når menigheden tager den gerning op, den har fået anvist, vil den gå frem „fager som Månen, skær som Solen, frygtelig som hære under banner.

Ved missionsbestræbelser sender sandhedens lys sine klare stråler ud over verden. Bogtrykkerkunsten har gjort det muligt at nå

mange, som det ellers ville være umuligt at nå ved prædikanternes anstrengelser.

Trængselens nat er snart til ende. Satan opbyder nu sine bedste kræfter, fordi han ved, at hans tid er kort. Herren lader tugtens ris fare hen over Jorden for at mane alle, som kender sandheden, til at skjule sig i klippens kløft, hvor de kan skue Guds herlighed. Sandheden må ikke skjules nu. Den må forkyndes, og disse skrifter må spredes som løvet om efteråret.

Der er behov for, at kolportører påtager sig arbejdet med at bringe disse tavse sandhedsvidner ud til folk, kolportører, som har en byrde for sjæle og kan tale et ord i rette tid til mennesker, som søger efter lyset. Nogle vil måske sige: „Jeg er ikke prædikant. Jeg kan ikke tale med folk.“ Nej, måske kan du ikke prædike, men du kan være en evangelist, der hjælper mennesker, du møder; du kan være Guds medarbejder og virke på samme måde som disciplene; du kan spørge dem, du træffer, om de elsker Herren Jesus.

[179]

Vore forlag er virksomme redskaber

Syvende dags adventisterne er blevet udvalgt af Gud som et særskilt folk, skilt ud fra verden. Med sandhedens store mejsel har han hugget dem ud af verdens stenbrud og bragt dem i forbindelse med ham. Han har gjort dem til sine repræsentanter og kaldet dem til at være sendebud for ham i frelsesplanens afslutning. Den rigeste sandhed, som nogen sinde er betroet dødelige mennesker, de højtideligste og frygteligste advarsler, som Gud nogen sinde har sendt til Jorden, er blevet overladt til dem, for at de skal bringe dem videre til verden. Vore forlag skal være nogle af de mest virksomme redskaber til at fuldføre dette arbejde.

Vor forlagsvirksomhed blev grundlagt på Guds anvisning og under hans særskilte tilsyn.

Den gerning, som udføres af den anden engel, der kommer ned fra Himmelen og har stor magt og som oplyser Jorden med sin herlighed, vil for en stor del ske gennem fore forlag.

Det er blevet mig pålagt at sige til vore forlag: „Løft banneret! Løft det højere op! Forkynd den tredje engels budskab, så det kan blive hørt overalt i verden. Det må kunne ses, at her er ‘de hellige,

[180]

der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus'. Åb. 14, 12. Lad vor litteratur bringe budskabet som et vidnesbyrd for hele verden."

Udvidelse af forlagsvirksomheden

Vågn op, I der tror på sandheden for denne tid! Det er jeres pligt nu med alle til rådighed stående midler at hjælpe dem, der forstår sandheden, til at forkynde den. Nogle af de penge, der kommer ind ved salget af vore skrifter, bør bruges til at forøge vore muligheder for at fremstille mere litteratur, der kan åbne blindes øjne og bryde hjertets nyjord.

For nogle år siden gav Herren mig speciel underretning om, at der skulle opføres bygninger forskellige steder i Amerika, Europa og andre lande til brug for udgivelse af litteratur, som indeholder lyset om den nærværende sandhed. Han gav befaling om, at der skulle gøres alt for at sende budskaber med indbydelse og advarsel ud fra vore forlag til verden. Mennesker, som ikke vil kunne kontaktes på anden måde, vil vi få forbindelse med ved hjælp af litteraturen. Fra vore bøger og blade skal klare lysstråler skinne ud og oplyse verden om den nærværende sandhed.

Det er blevet vist mig, at der bør fremstilles litteratur på forskellige sprog og sendes til alle civiliserede lande, uanset hvad det skal koste. Hvad er penge værd i denne tid i sammenligning med sjæles værdi? Hver dollar, vi har, bør betragtes som tilhørende Herren og ikke os selv, og som noget værdifuldt, Gud har betroet os, ikke for at blive ødslet bort i unødigt nydelse, men brugt med omtanke i Guds værk, i arbejdet med at redde mennesker fra at gå til grunde.

Sandheden, der findes på tryk, må oversættes til forskellige sprog og bringes ud til Jordens ende.

Disse skrifter skal oversættes til alle sprog, for evangeliet skal forkyndes over hele Jorden. Kristus lover at give hver arbejder den evne, som vil gøre hans gerning frugtbringende.

[181] Vore skrifter burde udbredes alle vegne. De bør udgives på mange sprog. Den tredje engels budskab skal kundgøres ved bøger og blade og ved ordets forkyndere. Vågn op, du som tror på den nærværende sandhed.

Mange af Guds folk skal gå ud med vor litteratur på steder, hvor den tredje engels budskab aldrig har været forkyndt. Vore bøger skal

udgives på mange forskellige sprog. Ydmyge, trofaste mænd skal som kolportørevangelister gå ud med disse bøger og således bringe sandheden til mennesker, som ellers ikke ville blive oplyst

Fra by til by og fra land til land skal de gå med skrifter, som fremhæver løftet om Frelserens snarlige genkomst.

Det er blevet vist mig, at litteraturen allerede har virket på menneskers sind i andre lande og nedbrudt barrierer af fordom og overtro. Jeg har set mænd og kvinder studere nogle blade og mindre traktater om den nærværende sandhed med stor interesse. De læste om beviserne, som var noget forunderligt og helt nyt for dem, og de åbnede nu deres bibles med ny og større interesse, fordi sandheder, som havde været uklare for dem, nu blev tydelige, specidelt lyset angående sabbaten i det fjerde bud. Idet de granskede skrifterne, om dette forholdt sig således, gik der et nyt lys op for dem, for engle svævede over dem og indprentede i deres sind de sandheder, der stod i den litteratur, de havde læst.

Jeg så dem holde blade og traktater i den ene hånd og Bibelen i den anden, medens deres kinder var vædede af tårer; jeg så dem bøje sig for Gud i alvorlig, ydmyg bøn om at blive ledet til hele sandheden netop hvad han havde gjort for dem, inden de påkaldte ham. Og da sandheden fik indpas i deres hjerter og de så sandhedens harmoniske kæde, blev Bibelen en ny bog for dem; de trykkede den ind til deres hjerter med taknemmelig glæde, medens deres ansigter strålede af lykke og hellig fryd.

Men det var ikke tilfredsstillende nok for dem, at de nu selv glædede sig over lyset, så de begyndte at virke for andre. Nogle af dem bragte store ofre for sandhedens skyld og for at hjælpe de brødre, som var i mørke. Vejen bliver således banet for det store arbejde med at udbrede traktater og blade på fremmede sprog.

[182]

Mulighed for uhindret distribution

Lad der på en forstandig måde blive udspredd litteratur i jernbanetog, på gaderne, på de store skibe, som pløjer havets bølger, og gennem posten.

I denne færdselens tidsalder er anledningerne til at komme i forbindelse med mennesker af alle samfundslag og af mange nationaliteter langt større end de var på Israels tid. Antallet af færdselsårer

er blevet forøget tusindfold. Gud har på en vidunderlig måde beredt vejen. Bogtrykkerkunsten med dens mangfoldige muligheder står til vor rådighed. Bibelen og skrifter, som i mange sprog fremholder sandheden for denne tid, er tilgængelige og kan hurtigt bringes ud til alle dele af verden.

Lad småskrifter, traktater, blade og bøger blive spredt i alle retninger. Hav altid et bundt udsøgte traktater med dig, hvor du færdes, som du så kan dele ud af, når lejlighed byder sig. Sælg det, du kan, eller lån dem ud eller giv dem bort, som situationen nu tilskynder til. Det vil give gode resultater.

[183] Det er blevet vist mig, at vi ikke har gjort vor pligt med hensyn til gratis uddeling af småskrifter. Mange ærlige sjæle kunne ledes til at tage imod sandheden alene ved denne fremgangsmåde . . . Disse små traktater på fire, otte eller seksten sider, kan fremstilles for en slik og bekostes af en fond af gaver fra søskende, som har hjerte for sagen. Når du skriver til en bekendt, kan du vedlægge en eller flere for den samme porto. Når du træffer mennesker i toget, på ski eller stationen, som ser ud til at ville høre, så giv dem en traktat.

Tegne abonnementer

Søstrene kan med held samle abonnenter på vore blade og på denne måde bringe lyset til mange.

Vi har nu rig anledning til at udbrede sandheden, men som et folk udnytter vi ikke de privilegier, der tilbydes os. Ikke alle i menighederne føler nødvendigheden af at bruge deres evner til at frelse sjæle. De indser ikke deres pligt til at samle abonnenter på vore tidsskrifter, Sundhedsbladet indbefattet, og at udbrede vore bøger og brochurer.

Sælge bøger

Mange er bedrøvede og modløse, svage i tro og tillid. Hvis de prøvede på at gøre noget for at hjælpe en eller anden, som er mere trængende, end de selv er, ville de blive stærke i Guds kraft. Lad dem tage fat på det gode arbejde at sælge vore bøger. Derved vil de hjælpe andre og den erfaring, de opnår, vil give dem forvisning om, at de er Guds medhjælpere. Når de beder Herren om hjælp, vil han

lede dem til mennesker, som søger efter lyset. Kristus vil være dem nær og lære dem, hvad de skal sige og gøre. Ved at trøste andre vil de selv blive trøstet.

Arbejdet i byerne

Vi lever på en tid, da der skal gøres et stort arbejde. Der er hunger i landet efter det rene evangelium, og livets brød skal rækkes til sultne sjæle. Dette kan ikke gøres på nogen bedre måde end gennem det arbejde, som den gudhengivne kolportør har fået anvist. Tusindvis af bøger, som indeholder det dyrebare lys om den nærværende sandhed, bør bringes ind i hjemmene hos de mennesker, der bor i storbyerne.

Vore blade indeholder velsignede sjælevindende bibelske sandheder. Der er mange, der kan hjælpe til med at sælge vore tidsskrifter. Herren kalder os alle til at søge at frelse fortabte sjæle. Satan arbejder på at føre endog de udvalgte vild, og nu er tiden kommet for os til at virke med årvågenhed. Folk må gøres opmærksomme på vore bøger og blade. Evangeliets nærværende sandhed skal uden tøven bringes til vore byer. Skal vi ikke stå op og udføre vore pligter.

[184]

Sundhedslitteratur

Kolportørerne bør henlede de menneskers opmærksomhed, de besøger, til vor sundhedslitteratur og fortælle dem om den værdifulde vejledning, disse skrifter indeholder angående sygepleje og behandlingen af sygdomme. Fortæl dem, at når de læser og praktiserer denne undervisning, vil familien få et bedre helbred. Forklar dem, hvor vigtigt det er for en familie at have en viden om livet. Led deres tanker hen på ham, som har skabt vort legemes forunderlige maskineri og holder det i gang. Sig til dem, at vi skal samarbejde med Gud og på en forstandig måde drage omsorg for vore organer og åndsevner.

God legemspleje medfører et stort ansvar og kræver en intelligent viden om de enkelte detaljer. Fortæl dem, at Gud bliver vanæret, når man ved eftergivenhed for appetit og lidenskab misbruger sit legemes maskineri, så det fungerer dårligt og med besvær. Fortæl dem, at de bøger, du tilbyder dem at købe, indeholder megen værdifuld oplysning om sundhed og helse, og at man ved at praktisere disse

ting kan blive skånet for megen lidelse, ligesom der kan spares mange penge, som ellers går til lægeregninger. Fortæl dem, at disse bøger giver råd og vejledning, som almindeligvis ikke fås hos lægen under de korte besøg, han aflægger.

[185] Når unge mennesker går ind i kolportagen med en inderlig længsel efter at frelse mennesker, vil de se sjæle blive omvendt. Som et resultat af deres arbejde vil Herren få en høst. Lad dem derfor gå ud som missionærer, der udbreder den nærværende sandhed under stadig bøn om mere lys og kundskab, så de kan „vide at styrke de trætte med ord“. De skal benytte enhver anledning til at gøre godt i erkendelse af, at de derved går bud for Herren. De bør altid have nogle sundhedsbøger med i arbejdet, for sundhedsreformen er budskabets højre hånd.

Udbred forskellig litteratur

Mange steder kan man ikke høre prædikantens forkyndelse, disse steder kan kun kontaktes ved hjælp af litteraturen, bøger, blade og traktater, som indeholder den bibelske sandhed, som folk behøver. Vor litteratur skal udsprede alle vegne. Sandheden skal sås ved alle vande, for vi ved ikke, „om dette eller hint vil lykkes, eller begge dele er lige gode“. Vi kan dømmes forkert og mene, at det er uklogt at give litteratur netop til den, der med glæde ville have taget imod sandheden. Vi ved ikke, hvilke gode resultater det kan føre til ved at forære et lille skrift bort, som indeholder nærværende sandhed.

Værn om hvert stykke

Ved Jesu mirakel, hvor skaren bliver bispist med nogle få brød og fisk, blev maden mangfoldiggjort under uddelingen. Det samme vil ske ved udbredelsen af vor litteratur. Når Guds sandhed spredes ud, vil den blive meget mangfoldiggjort. Og ligesom disciplene på Jesu befaling samlede de tiloversblevne stykker sammen, at intet skulle gå til spilde, således skal vi værne om hvert stykke litteratur, som indeholder sandheden for vor tid. Ingen kan vurdere den indflydelse, som selv et iturevet blad, der indeholder den tredje engels sandhedsbudskab, kan have på den, der søger efter sandhed.

Religionsfrihed

[186]

[187]

En betimelig bøn

David bad: „Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov. „Denne bøn er ikke mindre betimelig på vor tid. Verden har forladt Gud, og dens lovløse tilstand burde slå hjertet med forfærdelse og få alle, som er den store konge tro, til at arbejde for en reform. Pavemagten har sat sig for at ændre Guds lov ved at indføre en falsk sabbat i stedet for Jehovas sabbat, og denne falske sabbat bliver æret i hele den religiøse verden, medens den sande sabbat bliver trådt under vanhellige fødder . . .

Den sidste store kamp i striden mellem Kristus og hans engle og Satan og hans engle vil dreje sig om Guds lov, og denne kamp vil blive afgørende for hele verden. Mænd i ansvarsfulde stillinger vil ikke blot selv ignorere og lade hånt om sabbatten, men fra prædikestolen vil man opfordre befolkningen til at helligholde den første dag i ugen og påberåbe sig tradition og sædvane til støtte for denne menneskelige indstiftelse. Man vil henvise til ulykker på land og hav, til storme, oversvømmelser, jordskælv, ildebrande, som hjemløshed, der viser Guds mishag, fordi søndagen ikke bliver holdt hellig. Disse ulykker vil blive mere og mere hyppige, og den ene ulykke vil følge lige i hælene på den anden; og de, der krænker Guds lov, vil udpege de få, der holder sabbatten ifølge det fjerde bud, som dem, der nedkalder vrede over verden. Denne usandhed er Satans påfund for at kunne besnære de ubesindige.

[188]

Kommende begivenheder

Vort folk har været betragtet som for ubetydeligt til at være nogen opmærksomhed værd, men det vil ændre sig. Den kristne verden foretager nu bevægelser, som nødvendigvis vil bringe det folk i forgrunden, som holder Guds bud. Guds sandhed bliver hele tiden erstattet med teorier og falsk lære af menneskelig oprindelse. Bevægelser sættes i gang for at trælbinde samvittigheden hos dem,

der ønsker at være tro mod Gud. De lovgivende myndigheder vil være mod Guds folk. Hver eneste sjæl vil blive prøvet.

Mennesker vil ophøje og med strength gennemtvunge love, som direkte strider imod Guds lov. Selv om de er nøjeregnende med at håndhæve deres egne love, vil de vende sig bort fra det klare „Så siger Herren!“ Idet de ophøjer en falsk hviledag, vil de søge at tvinge mennesker til at vanære Guds lov, som er et udtryk for hans karakter. Skønt de intet forkert har gjort, vil Guds tjenere lide ydmygelser og mishandlinger af sådanne, som af Satan er blevet fyldt med misundelse og religiøs forblindelse.

Religiøse kræfter, som bekender sig til at have forbindelse med Himmelen og som hævder, at de har Lammets karakter, vil med deres handlinger vise, at de har Dragens hjerte, og at de er tilskyndet og kontrolleret af Satan. Den tid kommer, hvor Guds folk vil være udsat for forfølgelse, fordi de helligholder den syvende dag . . . Men Guds folk står fast, og Gud vil virke for dem, så det tydeligt ses, at han er gudernes Gud.

[189] Enhver skændighed, enhver skam og grusomhed, som Satan har kunnet tilskynde menneskelige hjerter til at finde på, er Jesu efterfølgere blevet hjemsøgt med. Og den vil atter blive opfyldt på tydelig vis, for det kødelige hjerte er stadig en fjende af Guds lov og vil ikke underkaste sig dens bud. Verden i dag stemmer ikke mere overens med Kristi lære, end den gjorde det på apostlenes tid. Det samme had, som fremkaldte råbet: „Korsfæst ham! korsfæst ham!“ det samme had, som førte til forfølgelsen af disciplene, er stadig virksomt i ulydighedens børn. Den samme ånd, som i middelalderen dømte mænd og kvinder til fængsel, til landflygtighed og til døden, som opfandt inkquisitionens udsøgte pinsler, som planlagde og udførte Bartolomæusnattens myrderier og som antændte bålene i Smithfield, den arbejder stadig med ondskabens styrke i uigenfødte hjerter. Sandhedens historie har altid været en beretning om kamp mellem det gode og det onde. Evangeliets forkyndelse er i denne verden altid foregået lige overfor modstand, farer, tab og lidelse.

Guds folk på det sidste kommer til at gennemgå store trængsler og lidelser. De, som holder Guds bud og har Jesu tro, vil blive udsat for Dragens og hans medhjælperes vrede. Satan betragter Jordens beboere som sine undersåtter; han har vundet herredømme over de faldne kirkesamfund; men der findes en lille skare, som ikke aner-

kender hans overhøjhed. Kunne han udrydde disse, ville hans sejr være fuldstændig. Ligesom han påvirkede hedenske folkeslag til at føre udryddelseskrige mod Israel, således vil han i en nær fremtid ophidse Jordens onde magter til kamp mod Guds børn for at ødelægge dem. Alle vil blive pålagt at vise lydighed mod menneskelove, der strider imod Guds lov. De, som vil være tro mod Gud og deres kald, „skal endog forrådes af forældre og brødre og slægtninge og venner“.

Den tid er ikke fjern, da hver eneste sjæl vil blive stillet på prøve. Helligholdelsen af den falske sabbat vil blive os påtvunget. Kampen vil komme til at stå imellem Guds bud og menneskers bud. De, der gradvis har givet efter for verdens krav og føjet sig efter verdens skik og brug, vil da bøje sig for myndighederne, hellere end at blive genstand for spot, krænkelser og trussel om fængsling og død. På den tid vil slagteren blive skilt fra guldets . . . Mangen en stjerne, som vi har beundret for dens glans, vil da gå ud i mørket. De, som har smykket sig med helligdommens prydelser, men ikke er ikklædt Kristi retfærdighed, deres nøgenheds skam skal blive åbenbar.

[190]

Forsvaret af Guds lov, som gøres ugyldig ved menneskers love, stiller os i udsigt en fortsat kamp med fare for fængsel og tab af ejendom eller endog livet.

Tiden nærmer sig hurtigt, da de, der forsvarer sandheden, af egen erfaring vil få at mærke, hvad det vil sige at få el i Kristus lidelser. Den store undertrykker ved, at hans tid til at arbejde i er kort, og at han snart vil miste sit tag i mennesket og magten bliver taget fra ham, derfor virker han med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der fortabes, Overtro og vildfarelse nedtramper sandhed, ret og retfærdighed. Enhver magtfaktor, som er modstander af sandhed, vil blive styrket.

Det arbejde, menigheden har forsømt at udføre i en tid med fredelige og gode forhold, vil den komme til at udføre i en frygtelig krise og under de mest nedslående og ubehagelige omstændigheder. De advarsler, som en verdslig indstilling har bragt til at forstumme eller holdt tilbage, må lyde under den bitreste modstand fra troens fjender. Og på den tid vil den overfladiske, konservative klasse mennesker, hvis indflydelse stadig har forhalet værkets fremgang, opgive troen og tage standpunkt sammen med dens erklærede fjender, som de længe har næret sympati for. Disse frafaldne vil da lægge det bitreste

[191]

fjendskab for dagen og gøre alt, hvad der står i deres magt, for at besvære og bagtale deres tidligere brødre og ophidse til forbitrelse imod dem. Denne tid er umiddelbart forestående.

Alle medlemmer i menigheden vil hver især blive sat på prøve. De vil blive stillet under forhold, hvor de nødes til at vidne for sandheden. Mange vil blive opfordret til at tale i rådsforsamlinger og for domstole, måske enkeltvis og alene. Den erfaring, der ville have været dem til hjælp i denne kritiske situation, har de forsømt at tilegne sig, og de føler sig betyngede i sjælen af anger over forspildte anledninger og forsømte privilegier.

I den lille flok, der holder sabbaten, ser den protestantiske verden en Mordokai i porten. Hans karakter og færd, der udtrykker ærbødighed for Guds lov, er en stadig irttesættelse for dem, som har forkastet Herrens frygt og træder hans sabbat under fode; den uvelkomne gæst må ved et eller andet middel skaffes af vejen.

Satan vil vække forbitrelse imod det uanselige fåtal, som af samvittighedsgrunde nægter at følge populære overleveringer og skikke. Ansete mænd i høje stillinger vil slutte sig sammen med lovløse og slette personer for at lægge råd op imod Guds folk. Rigdom, begavelse og lærdom vil virke i forening for at overøse dem med foragt. Herskere, prædikanter og menighedsmedlemmer, der er besjælede af forfølgelsens ånd, vil sammensværges sig imod dem. I tale og skrift, ved pral, trusler og spot vil de søge at kuldkaste deres tro. Ved falske fremstillinger og bitre opråb vil de ophidse folkets lidenskaber. Da de ikke har et „Så siger skriften“ at fremlægge imod dem, der forfægter den bibelske sabbat, vil de ty til trykkende lovbestemmelser for at opveje denne mangel. For at sikre sig popularitet og støtte vil lovgivere give efter for kravet om en søndagslov På denne slagmark kommer den sidste heftige kamp i striden mellem sandhed og vildfarelse til at stå.

[192]

Forfølgelse ikke uden betydning

Da de blev adspredt ved forfølgelsen, drog de ud opfyldt af missionsiver. De var klare over, hvor ansvarsfuld deres opgave var. De vidste, at de medbragte livets brød til en hungrende verden, og Kristi kærlighed tvang dem til at dele dette brød med alle, som var i nød.

Det er Guds hensigt, at sandheden skal komme i forgrunden og blive genstand for undersøgelse og diskussion, selv om det sker ved hjælp af den foragt, som den bliver udsat for. Menneskenes sind må sættes i bevægelse. Enhver strid, enhver forsmædelse, enhver bagtalelse vil være et Guds middel til at anspore til undersøgelse og til at vække dem, der ellers ville slumre.

Hvorfor er forfølgelserne indstillet

Apostelen Paulus siger, at „alle, de, som vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus, skal blive forfulgt“. Hvordan kan det være, at forfølgelserne for størstedelen synes at være indstillet? Den eneste grund er, at kirken har tilpasset sig verdens normer og derfor ikke vækker nogen modstand. Vore dages religion er ikke af samme rene og hellige beskaffenhed, som kendetegnede den kristne tro på Kristi og apostlenes tid. Det er kun, fordi man har forliget sig med synden, fordi man ser med ligegyldighed på de store sandheder i Guds ord, og fordi der er så lidt levende gudsfrygt i kirken, at kristendommen synes at være på populær i verden. Lad os få den første menigheds tro og kraft genoplivet, så skal forfølgelserne nok live op igen og bålene blive tændt på ny.

Forfølgelsens tredobbelte forbund

Ved hjælp af de to store vildfarelser — sjælens udødelighed og helligholdelse af søndagen — bedrager Satan menneskene. Den første danner grundlag for spiritismen, mens den anden skaber sympati for Rom. Protestanterne i De forenede Stater vil være de første til at række hånden frem over afgrunden mod spiritismen; de vil række ud over det dybe svælg for at trykke den romerske magt i hånden, og dette land vil følge i Roms fodspor under påvirkning af det tredobbelte forbund og træde samvittighedens rettighed under fode.

[193]

Sidste akt i dramaet

Den sidste akt i dramaet består i, at der indføres menneskelove i stedet for Guds lov, at søndagen bliver ophøjet i stedet for den bibelske sabbat udelukkende i kraft af menneskelig myndighed. Når

denne forandring bliver verdensomfattende, vil Gud åbenbare sig. Han vil rejse sig i sin majestæt og ryste Jorden frygteligt. Han vil gå ud fra sin bolig for at straffe jordboernes brøde; sit blod bringer jorden for lyset og dølger ej mer sine dræbte.

Når vort land (USA) engang således afsværges sin forfatningsgrundsætninger, at der udstedes en søndagslov, vil protestantismen ved denne handling række pavevældet sin hånd; det vil være at give liv til det tyranni, som længe har spejdet efter en anledning til på ny at stå frem i aktiv despotisme.

[194] Ved det påbud, der påtvinger den pavelige institution i strid med Guds lov, vil vort land fuldstændigt tage afstand fra retfærdighed. Når protestantismen engang rækker sin hånd over svælget for at gribe romermagtens hånd, når den strækker sig ud over afgrunden for at gribe spiritismens hånd, og når vort land under indflydelsen af dette trefoldige forbund fornægter ethvert princip i sin grundlov som en protestantisk og republikansk stat og træffer forholdsregler for at fremme pavelige vildfarelser og forfølgelser, da kan vi vide, at tiden er inde for Satans underfulde virken, og at enden er nær.

Den tid er ikke fjern, da vi ligesom de første disciple vil blive nødsaget til at søge tilflugt på øde og ensomme steder. Ligesom de romerske hæres belejring af Jerusalem var signalet til flugt for de kristne i Judæa, således vil det være et varsel for os, når vor nation tiltager sig ret til at udstede den befaling, der gennemtvinger den pavelige sabbat. Da vil tiden være kommet til at forlade de store byer, som en forberedelse til at forlade de mindre for at søge afsidsliggende hjem på ensomme steder i bjergene.

Mange er blinde

Endog blandt dem, der deltager i denne bevægelse for søndagens indskærpelse, er der mange, som er blinde for de følger, dette forehavende vil bringe. De indser ikke, at de retter et direkte slag mod religionsfriheden. Der er mange, som aldrig har forstået den bibelske sabbats berettigelse og det falske grundlag for søndagsheligholdelse.

Guds folks ansvar og pligt

Sandhedens og religionsfrihedens fane, som blev løftet højt af grundlæggerne af evangeliets menighed og af Guds vidner gennem de århundreder, der siden da er forløbet, er i denne sidste strid givet over i vore hænder. Ansvar for denne store gave ligger hos dem, Gud har velsignet med kendskab til sit ord. Dette ord skal vi modtage som den højeste autoritet. Vi skal anerkende menneskelige myndigheder som noget, der er forordnet os efter guddommelig bestemmelse og lære andre, at det er en hellig pligt at adlyde dem indenfor deres lovlige områder. Men når de kommer i strid med Guds krav, så må vi adlyde Gud mere end mennesker. Guds ord må anerkendes som stående over alle menneskelige love. Et „Sådan siger Herren“ kan ikke tilsidesættes for et „Sådan siger kirken“ eller et „Sådan siger staten.“ Kristi krone bør være hævet over jordiske herskere. [195]

Som et folk har vi ikke fuldbyrdet den gerning, Gud har betroet os. Vi er ikke forberedte på det problem, som en håndhævelse af søndagsloven vil påføre os. Når vi ser tegnene på den tilstundende fare, er det vor pligt at gribe til handling. Lad ingen blive siddende i rolig forventning af det onde og trøste sig med den tanke, at dette værk vil gå sin gang, fordi profetien har forudsagt det, og at Herren vil beskytte sit folk. Vi gør ikke Guds vilje, hvis vi sidder stille og intet udretter for at bevare samvittighedsfrihed. Inderlig, virkningsfuld bøn bør opstige til Himmelen om, at denne ulykke må blive udsat, indtil vi kan fuldføre det arbejde, som så længe har været forsømt. Lad de alvorligste bønner blive opsendt, og lad os så arbejde i overensstemmelse med vore bønner.

Det er vor pligt at gøre alt, hvad der står i vor magt for at afvende den truende fare. Vi bør søge at nedbryde fordom ved at stille os i det rigtige lys over for folket. Vi bør vise dem, hvad spørgsmålet virkelig gælder, og således nedlægge den mest virkningsfulde protest imod forholdsregler, der indskrænker samvittighedsfriheden.

Når Gud har givet os lys og vist de farer, der er i vente, hvordan kan vi så stå uden skyld i hans øjne, hvis vi undlader at gøre enhver anstrengelse, som vi magter, for at fremholde det for folket? Kan vi nøjes med at overlade det til dem at møde dette betydningsfulde spørgsmål uden at advare dem.

[196]

Da den nationale Reformbevægelse begyndte at tilskynde til forholdsregler for indskrænkning af religionsfrihed, skulle vore ledende mænd have forstået situationen og gjort et alvorligt arbejde for at modvirke disse bestræbelser. Det er ikke efter Guds forordning, at lyset er blevet forholdt vort folk — netop den nærværende sandhed, som de behøvede i denne tid. Ikke alle vore prædikanter, som forkynder den tredje engels budskab, har en virkelig forståelse af, hvad der udgør dette budskab. Den nationale Reformbevægelse er af nogle blevet anset for at være af så ringe betydning, at de ikke har ment, det var påkrævet at skænke den ret megen opmærksomhed. De har endog syntes, at de ved at gøre det brugte tiden til anliggender, som lå under for den tredje engels budskab. Måtte Herren tilgive vore brødre for en sådan tolkning af selve budskabet for denne tid.

Vi har i mange år ventet, at en søndagslov ville blive indført i vort land, og da nu denne bevægelse er lige forestående, spørger vi: Vil vort folk gøre sin pligt i denne sag? Kan vi ikke hjælpe til med at løfte banneret og med at kalde sådanne frem til fronten, som har agtelse for deres religiøse rettigheder og privilegier? Tiden nærmer sig hurtigt, da de, som vælger at lyde Gud mere end mennesker, kommer til at føle undertrykkelsens hånd. Skal vi da vanære Gud ved at holde os tavse, mens hans hellige bud bliver trådt under fode?

Mens den protestantiske verden ved sit standpunkt gør indrømmelser over for Rom, må vi vågne op og indse stillingen og se den forestående strid i dens rette sammenhæng. Vægterne må nu opløfte deres røst og forkynde det budskab, som er nærværende sandhed for denne tid. Lad os vise menneskene, hvor vi befinder os i den profetiske historie, og lad os søge at opildne den sande protestantismes ånd og vække verden op til forståelse af det værdifulde ved religionsfrihedens principper, som vi så længe har haft i eje.

Befolkningen her må vækkes op til modstand mod denne så farlige fjende af borgerlig og religiøs frihed.

[197]

Skal vi sidde med foldede hænder og intet foretage os i denne krise? . . . Gud hjælpe os til at vågne op af den døsiges tilstand, vi har været i flere år.

En god fremgangsmåde

At trodse søndagslovene vil blot medføre en stærkere forfølgelse fra de ivrige religiøse ledere, som søger at gennemtvinge dem. Giv dem ingen mulighed for at kalde jer lovbrudere. Hvis de ikke har andre at gå i rette med end mennesker, som hverken frygter Gud eller mennesker, vil det snart miste nyhedens interesse for dem, og de vil se, at det hverken er konsekvent eller tiltalende for dem at være så nøjeregnende med hensyn til søndagshelligholdelse. Bliv bare ved med jeres missionsarbejde med Bibelen i hånden, og fjenden vil forstå, at han kun har forværret sin egen sag. Man får ikke dyrets mærke, fordi man viser, at man forstår, at det er klogt at bevare freden ved at afholde sig fra arbejde, som virker provokerende, når man på samme tid udfører et arbejde af allerstørste betydning.

Når vi bruger søndagen til missionsarbejde, tager vi svøben ud af hånden på de impulsive og nidkære mennesker, som ville glæde sig over at kunne ydmyge syvende dags adventisterne. Når de finder ud af, at vi bruger søndagen til at besøge mennesker og åbne skrifterne for dem, vil de indse, at det er nytteløst for dem at prøve på at hindre vort arbejde ved at indføre søndagslove.

Søndagen kan bruges til at udføre forskelligt arbejde, som fremmer Guds sag. Der kan holdes friluftsmøder og møder i hjemmene. Man kan arbejde fra hjem til hjem. De, som skriver, kan anvende denne dag til at skrive deres artikler. Så ofte, som det er muligt, bør der holdes religiøse møder om søndagen. Gør disse møder virkelig interessante. Syng ægte vækkelsessange og tal med kraft og forvisning om Frelserens kærlighed. Tal om afholdenhed og om virkelige religiøse erfaringer.

Lad lærerne ved vore skoler anvende søndagen til missionsarbejde. Det blev sagt mig, at de på den måde kunne hindre fjendens hensigter. Lad lærerne tage eleverne med sig for at holde møder for dem, som ikke kender sandheden. De vil da opnå meget mere, end de kunne på nogen anden måde.

[198]

Sandheden vil sejre

Mennesker kan være skeptiske og latterliggøre Guds lovs krav. Verdslighedens ånd kan besmitte de mange og beherske de få. Guds

sag kæmper måske for sin eksistens og klarer sig kun ved store anstrengelser og stadige ofre, men trods alt vil sandheden dog opleve en herlig sejr til sidst.

Når Guds værk skal afsluttes på jorden, vil Guds lov atter blive ophøjet. Falske religioner kan dominere, lovløsheden kan være stor, kærligheden kan blive kold hos de mange, menneskene kan glemme Golgatas kors, og hele verden kan blive skjult af et mørke så sort som et sørgeflor, ja, hele verden kan gå til angreb på sandheden, og der kan dannes den ene sammensværgelse efter den anden for at gøre det af med Guds folk, men i den største krisetime vil Elias Gud lade menneskelige redskaber stå frem og forkynde et budskab, som ikke kan bringes til tavshed. Deres irettesættende røst vil blive hørt i de store byer og på steder, hvor menneskene har talt kraftigst imod den Allerhøjeste. Mænd, som er udvalgt af Gud, vil modigt fordømme kirkens forening med verden. De vil indtrængende anmode mænd og kvinder om ikke at vise ærbødighed for en forordning, som er indført af mennesker, men holde den sande hviledag.

[199] I alle jordens lande findes der mennesker, som ikke har bøjet knæ for Baal. Når mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene, vil disse trofaste sjæle skinne som himmelens stjerner, der kun er synlige om natten. I det hedenske Afrika, i de katolske lande i Europa og Sydamerika, i Kina, Indien, på øerne i havet og i alle de mørke afkroge af jorden har Gud en funklende hær af udvalgte, som vil skinne midt i mørket og over for en falden verden klart åbenbare den forvandlende kraft, som findes i lydighed imod hans lov. Ja, allerede nu kan man se dem i alle lande og blandt alle tungemål og folk, og når frafaldet er størst og Satan gør sin største anstrengelse for at få „alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle“ til under trussel om dødsstraf at give sig selv et mærke som tegn på, at de holder en falsk hviledag, vil disse trofaste, „Guds dadelfrie børn“ som er „ulastelige og uden svig“, skinne „som himmellys i verden“. Åb. 13,16; Fil. 2,15. Jo mørkere natten er, jo klarere vil de skinne.

Når forfølgelsens storm virkelig bryder ind over os, vil de sande får høre den sande hyrdes røst. Der vil blive udfoldet selvfornægtende bestræbelser for at frelse de fortabte, og mange, som var kommet bort fra folden, vil vende tilbage for at følge den store hyrde.

Guddommelig beskyttelse

Skønt der ingen våbenhvile er i denne kamp, er ingen henvist til at kæmpe alene. Himmelske engle hjælper og beskytter dem, der vandrer ydmygt med Gud. Herren vil aldrig svigte en eneste af dem, der stoler på ham. Når hans børn søger ly hos ham imod det onde, løfter han i sin barmhjertighed og kærlighed et banner imod fjenden. „Rør dem ikke,“ siger han, „for de tilhører mig. Jeg har tegnet dem i mine hænder.“

Himmelen er ikke langt fra de mennesker, der lider for retfærdigheds skyld. Kristus gør fælles sag med sit trofaste folk. Han lider med sine hellige, og den, der rører ved hans udvalgte, rører ved ham. Den magt, som er rede til at befri fra fysisk fortræd eller smerte, er også rede til at frelse fra det, der er værre. Den vil gøre det muligt for Guds tjener at bevare sin retskaffenhed under alle forhold. [200]

Til tider kan det se ud, som om Herren har glemt de farer, som hans menighed er udsat for, og den fortræd, som dens fjender har gjort den. Men Gud glemmer ikke. Intet i denne verden står Guds hjerte nærmere end hans menighed. Han ønsker ikke, at dens historie skal skæmmes af verdslighed. Han tillader heller ikke, at hans folk bliver overvundet af Satans fristelser. Han vil straffe alle dem, der ikke repræsenterer ham på rette måde, men vil være nådig imod alle dem, der angrrer af hele deres hjerte.

Hjælpeaktionen

Det brændende spørgsmål

I årevis har vi søgt at finde løsningen på spørgsmålet om, hvorledes vi skal tilvejebringe midler nok til at underholde missionsstationer, som Herren har hjulpet os at grundlægge. Vi har evangeliets tydelige ord for os; og missionerne både hjemme og i udlandet trænger hjælp. Udsigterne såvel som forsynets åbenbarelsen maner os indstændigt til at fuldføre det arbejde, som foreligger, og det snart.

En god plan

En af de nye planer til at opnå kontakt med ikke troende er hjælpeaktionen til fordel for missionerne. Den har i de sidste par år vist sig at være en succes flere steder, den har været til velsignelse for mange og har øget tilgangen af midler til missionskassen. Idet mennesker, som ikke tilhører vort samfund, er blevet bekendt med den tredje engels budskabs udbredelse blandt hedningerne, er deres sympati blevet vakt og nogle har ønsket at høre mere om den sandhed, der har en sådan magt til at forvandle hjerter og liv. Mænd og kvinder i alle samfundslag har været kontaktet og Guds navn er blevet forherliget.

Nogle sætter måske spørgsmålstegn ved det forsvarlige i at modtage gaver fra ikke-troende. Men lad disse spørge sig selv: Hvem har egentlig ejendomsretten til vor jord? Hvem tilhører husene og markerne og guld og sølvet på denne jord? „Gud har en overflod af alt i denne verden, og han har betroet sin ejendom til alle mennesker, både lydige og ulydige. Han er rede til at påvirke verdslige mennesker, også afgudsdyrkere, til at give af deres overflod til støtte for hans sag; og det vil han gøre, når hans folk har lært at henvende sig til disse mennesker på en forstandig måde og lede deres opmærksomhed hen til det privilegium, de hermed har. Hvis de behov, der gør sig gældende inden for Guds værk, blev fremstillet i det rigtige lys for mennesker, som har midler og indflydelse, så ville disse

mennesker kunne gøre meget for at fremme sandhedens sag. Guds folk er gået glip af mange privilegier, de kunne have draget nytte af, om de ikke havde valgt at være uafhængige af verden.

Herren påvirker endnu kongers og herskeres hjerter for sit folks skyld. Enhver, som arbejder for Gud, bør benytte sig af, at han påvirker mennesker til at give en gave til Guds værks fremme. De medlemmer, som er med til at samle disse gaver ind, kan dermed skabe mulighed for, at sandhedslyset kan nå ud til mange uoplyste lande. Disse mennesker sympatiserer måske ikke med denne sag og tror ikke på Jesus eller kender Guds ord, men derfor bør man ikke afslå at modtage deres gaver.

Herren har betroet sin ejendom til både vantro og troende, og alle må give ham det tilbage til brug i den gerning, der skal udføres for en falden verden. Så længe vi er i denne verden, og så længe Guds Ånd strides med menneskenes børn, så længe skal vi modtage gaver og lade dem gå videre. Vi skal give verden lyset om sandheden som den er åbenbaret i skrifterne, og vi skal modtage af verden, hvad Gud tilskynder dem til at give til støtte for hans sag.

Skønt hele verden med dens skatte og rigdomme nu næsten er helt i ugudelige menneskers besiddelse, så hører den dog Gud til. „Herrens er Jorden og dens fylde.“ „Mit er sølvet, og mit er guldet, lyder det fra hærskarers Herre.“ „Mig tilhører alt skovens vildt, dyrene på de tusinde bjerge; jeg kender alle bjergenes fugle, har rede på markens vrimmel. Om jeg hungred, jeg sagde det ikke til dig, thi mit er jorderig og dets fylde“. Måtte dog de kristne få en stadig dybere forståelse af, at det er deres ret og pligt at benytte enhver anledning. Gud giver til at fremme hans rige på Jorden, samtidig med at de hylder rette principper.

[203]

En henstilling til arbejderne

Jeg vil gerne sige til alle, som tænker på at gøre et særligt stykke missionsarbejde med bladet, der er fremstillet til brug i hjælpeaktionen. Vær flittige i arbejdet, og lad jer lede af Helligånden. Søg at opnå en rigere kristelig erfaring. De, der har særlig evne til det, bør arbejde blandt såvel højtstående som lavtstående i den vantro verden. Søg ivrigt efter fortabte sjæle, O, tænk på den inderlige længsel, Jesus har efter at bringe de bortkomne tilbage til folden

[204]

igen. Våg over sjæle som de, der engang skal gøre regnskab, Hvad angår jeres menighed og missionsarbejdet i nabolaget, så lad lyset skinne så klart og tydeligt, at ingen skal stå frem på dommens dag og sige: „Hvorfor fortalte I mig ikke om denne sandhed? Hvorfor bekymrede I jer ikke for min sjæl?“ Lad os derfor være flinke til at udbrede den litteratur, som er specielt fremstillet til brug blandt mennesker, der ikke har samme tro som vi. Lad os benytte enhver anledning bedst muligt til at vække de vantros interesse. Lad os give litteraturen til alle, som vil tage imod den. Lad os koncentrere os om at forkynde budskabet: „Ban Herrens vej, jævn i det øde land en højvej (hovedvej) for vor Gud!“

Betingelse for fremgang

Idet vi ønsker at følge en plan om at gøre vore medmennesker bekendt med den nærværende sandhed og Guds forunderlige ledelse i forbindelse med værkets fremgang, så lad os allerførst overgive os helt til ham, hvis navn vi ønsker at ophøje. Lad os også bede alvorligt for de mennesker, vi regner med at kunne besøge, og i levende tro lægge hver enkelt frem for Gud. Herren kender menneskets tanker og hensigter, og hvor let kan han ikke bevæge os! Hvor let kan ikke hans Ånd som en ild kue det hårde hjerte! Hvor let har han ikke ved at fylde sjælen med kærlighed og ømhed! Hvor let kan han ikke give os Helligåndens dyder og berede os til at arbejde for sjæle.

Guds sag kunne være meget mere populær, end den er nu, hvis vi på en forstandig måde ville søge at komme i forbindelse med mennesker og gøre dem bekendt med vort arbejde og give dem en anledning til at gøre, hvad det er vort privilegium at tilskynde dem til at gøre til støtte for sagen. Hvis vi som Guds medarbejdere vil følge en klog og god fremgangsmåde, så vil hans nådige hånd velsigne os i vore bestræbelser.

Dersom alle, der arbejder i Guds værk, kunne indse, hvor meget der afhænger af deres troskab og forstandige planlægning, så ville arbejdet lykkes meget bedre for dem. Som følge af usikkerhed og tilbageholdenhed sker det tit, at vi ikke opnår det hos myndighederne, som vi har ret til. Gud vil arbejde for os, når vi for vort vedkommende er rede til at gøre, hvad vi kan og bør gøre.

Hjemmmission i forhold til fremmedmission

Hjemmmissionsarbejdet vil i enhver henseende gøre bedre fremgang, når en mere rundhåndet, selvornægtende og selvopofrende ånd lægges for dagen over for værket på fremmede missionsmarker; thi hjemmmissionsarbejdets fremgang beror, næst efter Guds hjælp, for en stor del på den tilbagevirkende indflydelse af den evangeliske virksomhed, som bliver udført i fjerne lande. Når vi på en aktiv måde forsyner Guds sag med de nødvendige midler, bringer vi derved vore sjæle i berøring med ham, som er kilden til al kraft.

[205]

En amerikansk forretningsmand, en ivrig kristen, ytrede i en samtale med en medarbejder, at han virkede for Kristus fireogtyve timer i døgnet. „I alle mine forretningsanliggender,“ udtalte han, „søger jeg at repræsentere min mester. Når anledning gives, søger jeg at vinde andre for ham, Hele dagen arbejder jeg for Kristus; og om natten, når jeg sover, har jeg en mand, som virker for ham i Kina.“

Som forklaring tilføjede han: „I min ungdom besluttede jeg at rejse ud som missionær iblandt hedningerne; men efter min faders død måtte jeg overtage hans forretning for at forsørge familien. I stedet for selv at rejse underholder jeg derfor nu en missionær. I den og den by i den og den provins i Kina opholder min arbejder sig. Og således arbejder jeg for Kristus ved min repræsentant, selv når jeg sover.“

Findes der ikke syvende dags adventister, som vil gøre ligeså? I stedet for at holde prædikanterne optaget med arbejde for menighederne, som allerede kender sandheden, burde menighedsmedlemmerne sige til disse arbejdere: „Gå og virk for sjæle, som er ved at omkomme i mørket. Vi vil selv tage os af menighedens anliggender. Vi vil holde møderne i gang, og ved at blive i Kristus vil vi vedligeholde det åndelige liv. Vi vil arbejde for sjæle rundt omkring os, og vi vil med vore bønner og gaver støtte arbejderne på de mere trængende virkefelter.“

[206]

Et godt eksempel

Den fattig enke, som gav sine to småmønter til Herrens skatkammer, vidste næppe, hvad hun gjorde. Hendes eksempel på selvopofrelse har virket igen og igen på tusinder af hjerter i ethvert land og

til alle tider. Det har tillført Guds skatkammer gaver fra høj og lav, fra rig og fattig. Det har bidraget til at underholde missioner, oprette hospitaler, mætte de sultne, klæde de nøgne, helbrede de syge, og forkynde evangeliet for de fattige. Mange, mange mennesker er blevet velsignet som følge af hendes uselviske handling.

Lærdomme fra Nehemias' liv

I årene, som nu er gået, har jeg talt til fordel for planen om at gøre vore venner og naboer bekendt med vort missionsarbejde og dets udbredelse, og har da henvist til Nehemias. Og nu vil jeg gerne opfordre trosøsskende til igen at studere denne mands erfaring. Nehemias var en troens og bønnens mand og havde en god dømmekraft. Han var så frimodig at anmode sin ven, kong Artaxerxes, om hjælp til at fremskynde Guds sags interesser.“

Indsamlede midler blandt velhavere — En bønnens mand må være en handlingens mand. De, der holder sig rede og gerne vil arbejde, vil også finde udveje for at få noget gjort. Nehemias lod det ikke blive i det uvisse. De midler, han manglede, indsamlede han blandt dem, der var i stand til at yde et bidrag.

[207] *Gud gav ham mod* — Nehemias og Artaxerxes stod over for hinanden — den ene var træl fra et undertrykt folkeslag, den anden var konge over verdens største rige. Men uendeligt større end rangsforskellen var den moralske afstand imellem dem. Nehemias havde reageret på indbydelsen fra kongernes Konge om at ty til hans værn og slutte fred med ham. Den tavse bøn, han sendte op til Himmelen, var den samme, som han havde bedt i flere uger, om at Gud ville lade hans anmodning blive imødekommet. Og i bevidstheden om, at han havde en alvidende, almægtig ven, som arbejdede for ham, tog denne Guds mand mod til sig og fremsatte sit ønske for kongen om for en tid at blive fritaget for tjenesten ved hoffet, og om myndighed til at genopbygge det ødelagte Jerusalem og gøre den til en stærk og befæstet by igen. Resultatet af denne anmodning ville blive af stor betydning for den jødiske by og nation. Nehemias fortæller, at „det gav kongen mig, eftersom min Guds gode hånd var over mig“.

Sikret officiel støtte — Da hans anmodning hos kongen var blevet så nådigt imødekommet, følte han sig opmuntret til at bede om sådan hjælp, som var nødvendig for gennemførelsen af hans planer. Han

sikrede sig således militæreskorte for at give sin mission værdighed og autoritet, og for at opnå beskyttelse på rejsen. Han opnåede at få udstedt breve fra kongen til statholderne i provinserne hinsides Eufrates, som han skulle igennem på sin rejse til Judæa. Og han fik også et brev med til opsynsmanden over den kongelige skov på Libanons bjerge, hvilket indeholdt ordre til at skaffe det træ, der var nødvendigt til Jerusalems mur og de bygninger, Nehemias havde til hensigt at opføre. Og for at der ikke skulle blive anledning til at klage over, at han havde overskredet det tilladelige, var Nehemias nøje med at få klart defineret den autoritet og de privilegier, der blev tilstået ham.

Kongens breve til statholderne langs ruten sikrede Nehemias en respektabel modtagelse og beredvillig assistance. Og ingen fjende vovede at forulempe den embedsmand, der blev beskyttet af den persiske konges militær og behandlet med så udsøgt hensynsfuldhed af hans statholdere. Nehemias fik en tryk og god rejse.

[208]

Møder modstand. — Hans ankomst til Jerusalem under ledsagelse af militæret, hvilket lod forstå, at han var kommet i et vigtigt ærinde, vakte imidlertid skinsyge og had hos Israels fjender. De hedenske stammer, som havde bosat sig i nærheden af Jerusalem, havde tidligere givet luft for deres fjendskab over for jøderne og overøst dem med enhver tænkelig hån og spot, de kunne tilføje dem. De mest fremtrædende i disse ondsindede udfald var visse stammefyrster, nemlig horoniten Sanballat, ammoniten Tobija og araberer Gesjem, og fra nu af vågede disse anførere med nidkærhed over Nehemias' bevægelser og søgte med alle midler at krydse hans planer og hindre hans arbejde.

De forsøgte at skabe splid blandt arbejderne ved at så tvivl og vantrø, om det nu også ville lykkes dem. De gjorde også nar af folket, som byggede, og kaldte det et umuligt foretagende, som ville blive en skammelig fiasko. De, der byggede på muren, blev snart udsat for en mere aktiv modstand. De blev tvunget til at være på vagt ustandselig over for deres altid årvågne modstanderes onde handlinger. Fjendens udsendinge søgte at gøre dem modløse ved at udbrede falske efterretninger; der blev dannet sammensværgelser under forskellige påskud for at drage Nehemias ind i deres stridigheder; og svigefulde jøder var parate til at støtte det forræderiske forehavende. Fjendens udsendinge, der foregav at være venner,

blandede sig med dem, der byggede, og foreslog ændringer i planen og søgte på forskellig måde at aflede folkets opmærksomhed, skabe forvirring og rådvildhed, og vække mistillid og mistanke.

[209] *Lederne møder samme modstand i dag.* — Nehemias' erfaring gentager sig i Guds folks historie på vor tid. De, der arbejder for sandhedens sag, vil opdage, at det ikke lader sig gøre uden at vække vrede blandt sandhedens fjender. Selv om de er kaldede af Gud til det arbejde, de udfører, og han anerkender deres fremgangs-måde, så slipper de ikke for spot og spe. De vil blive forkættet som fantaster, upålidelige, rænkefulde, hyklere, kort sagt alt, hvad der svarer til fjendernes hensigt. De helligste ting vil blive fremstillet i et latterligt lys til morskab for de ugudelige. En ganske lille antydning af spydighed og dårlig vittighed parret med misundelse, skinsyge, respektløshed og had er tilstrækkeligt til at vække munterhed hos den ugudelige spotter. Og disse formastelige spøgefugle ægger hinandens opfindsomhed og opflammer til yderligere gudsbespottelse. Hån og foragt er vel smertefuldt for den menneskelige natur, men det vil enhver, som er tro mod Gud, komme ud for. Satans hensigt med det er at få sjæle bort fra at udføre det arbejde, som Herren har pålagt dem.

Vækker de modløse op. — I hemmelighed og tavshed sluttede Nehemias sin inspektion af murene. Han siger: „Forstanderne vidste ikke, hvor jeg var gået hen, eller hvad jeg foretog mig; og hverken jøderne, præsterne, stormændene, forstanderne eller de andre, der skulle have med arbejdet at gøre, havde jeg endnu sagt noget. „Under denne smertelige inspektion ønskede han ikke at vække opmærksomhed hverken blandt venner eller fjender, for at der ikke skulle opstå uro og rygter komme i omløb, som kunne standse eller blot hindre hans arbejde. Resten af natten tilbragte Nehemias i bøn; om morgenen skulle der gøres et alvorligt forsøg på at vække og samle hans modløse og splittede landsmænd.

[210] Skønt Nehemias havde kongens tilladelse til at kræve, at indbyggerne skulle samarbejde med ham i genopførelsen af bymurene, så valgte han dog ikke at lade det bero på udøvelse af denne myndighed. Han søgte derimod at vinde folkets tillid og forståelse, for han vidste, at en forening af hjerter og hænder var nødvendig, om det skulle lykkes at udføre det store arbejde, han havde påtaget sig.

Da han kaldte folket sammen om morgenen, benyttede han argumenter, der var lagt an på at vække deres slumrende kræfter og samle de adspredte. Og efter at have fremstillet sagen tydeligt for dem og påvist, at han havde autoritet både fra den persiske konge og Israels Gud, spurgte Nehemias folket direkte, om de ville benytte denne gyldne anledning og gøre sig rede til at hjælpe ham med at opbygge muren. Denne appel nåede ind til deres hjerter; åbenbarelsen af Guds nåde imod dem gjorde deres frygt til skamme, og med fornyet mod råbte de som med én røst: „Lad os gøre os rede og bygge!“

Nehemias' hellige handlekraft og store håb var overført til folket. De følte sig inspireret og hævdede sig for en tid op til deres leders åndelige plan. Enhver var på sit område som en Nehemias, og enhver styrkede og støttede sin broder under arbejdet.

Præsterne i Israel blandt de første, som reagerede.- Præsterne var blandt de første, som blev inspireret af Nehemias' nidkærhed og begejstring. Som følge af den indflydelsesrige stilling, de indtog, kunne disse mænd gøre meget til at hindre eller fremme arbejdet. Deres beredvillige samarbejde lige fra begyndelsen bidrog ikke uvæsentligt til et godt udfald. Sådan burde det være i ethvert helligt foretagende. De, der indtager indflydelsesrige og ansvarsfulde stillinger i menigheden, bør føre an i Guds værk. Hvis de går modstræbende, vil andre ikke engang røre på sig. Men „nidkærhed har ægget såre mange“. Når deres lys brænder klart, vil tusinde blus blive tændt derved.

Nehemias som organisator. — Folket i almindelighed blev med sjæl og sind tilskyndet til patriotisme og livlig aktivitet. Dygtige og indflydelsesrige mænd organiserede de forskellige klasser af borgere i grupper, hvor hver leder tog ansvaret for at opføre et bestemt stykke af muren. Hvor det behagede Gud og englene at se de travlt beskæftigede hold arbejde harmonisk på Jerusalems nedbrudte mure, og det var en dejlig lyd at høre støjen fra værktøjet fra tidlig morgen „til stjernernes opgang.“

En demonstration af effektiv ledelse.- Nehemias' nidkærhed og energi formindskedes ikke, da arbejdet nu virkelig var kommet i gang. Han foldede ikke sine hænder med en følelse af, at nu kunne han lade byrden falde. Med utrættelig årvågenhed førte han hele tiden opsyn med arbejdet. vejledede arbejderne, bemærkede enhver

hindring og imødegik enhver krise. Hans indflydelse kunne hele tiden mærkes på den fem kilometer lange mur. Med ord i rette tid opmuntrede han de frygtsomme, roste de flittige og skyndede på efternølerne. Og igen vågede han med argusøjne over fjendernes bevægelser, når de til tider samledes et stykke derfra i ivrig diskussion, som om de planlagde ulykker, hvorefter de nærmede sig arbejderne i forsøg på at lede deres opmærksomhed bort fra arbejdet og hindre det.

Mens alles øjne ofte er rettet mod Nehemias, parate til at følge det mindste vink, er hans øjne og hjerte opløftede til Gud, som er arbejdets store opsynsmand og den, der tilskyndede sin tjener til at bygge. Og efterhånden som troen og modet voksede i hans hjerte, udbryder Nehemias: „Himmelens Gud vil lade det lykkes for os!“ Og disse ord, som bliver gentaget atter og atter, fylder arbejderne med begejstring hele rækken igennem.

[212] Nehemias og hans medarbejdere veg ikke tilbage for genvordigheder eller gik uden om prøvelser. Hverken nat eller dag, ikke engang den korte tid de sov, afførte de sig deres klæder eller lagde våbnene fra sig. „Hverken jeg eller mine brødre eller mine folk eller vagten, der fulgte mig, afførte os vore klæder, og enhver, der blev sendt efter vand, havde spydet med.“

Modarbejdende kræfter i enhver religiøs bevægelse. — De fleste af stormændene og forstanderne i Israel gjorde også ædelmodigt deres pligt; men der var nogle af folkene fra Tekoa „de store iblandt dem bøjede ikke deres nakke under deres Herres arbejde“. Medens de trofaste arbejdere får en værdig omtale i Guds bog, så er mindet om disse dovne tjenere mærket af vanære og efterladt som en advarsel til alle senere slægter.

I enhver religiøs bevægelse er der sådanne, som nok ikke benægter, at det er Guds værk, men de holder sig på afstand og vil ikke gøre noget for at fremme sagen. Når det derimod gælder foretagender, som fremmer deres egne interesser, er disse mennesker ofte de mest aktive og energiske arbejdere. Det ville være godt at tænke på det regnskab, der føres i det høje, nemlig Guds bog, hvor der ikke er udeladt noget, bogen, som der ingen fejl er i, og som vi skal dømmes efter. Der bliver enhver forsømt anledning til at gøre en gerning for Gud omhyggeligt nedskrevet, og enhver handling, som er udført i

tro og kærlighed, vil, hvor ubetydelig den end er, blive bevaret i evig erindring.

Behov for mænd som Nehemias

Der er et behov for mænd som Nehemias i menigheden i dag — ikke mænd, der blot kan bede og prædike, men sådanne, hvis bønner og prædikener bliver understøttet af en beslutsom og oprigtig målsætning. Den fremgangsmåde, som denne hebraiske patriot fulgte i virkeliggørelsen af sine planer, burde prædikanter og ledere også benytte nu. Når de har lagt deres planer, skal de fremlægge dem for menigheden, sådan at de vinder deres interesse og samarbejde. Medlemmerne må forstå planerne og tage del i arbejdet, så vil de være personligt interesserede i et godt resultat. Den succes, Nehemias fik med sine bestræbelser, er et bevis på, hvad der kan opnås ved bøn, tro og en forstandig og energisk indsats. Levende tro tilskynder til energisk aktivitet. Den ånd, som lederen lægger for dagen, vil for en stor del også besjæle medarbejderne. Hvis ledere, som bekender sig til at tro på de alvorlige, livsvigtige sandheder, som skal være en prøve for verden i dag, ikke viser en brændende nidkærhed for at gøre et folk rede til at bestå på Herrens dag, så kan vi kun forvente, at menigheden bliver efterladende, doven og nydelsessyg.

[213]

Stiftelse af nye menigheder

[214]

Guds plan

Det er ikke Guds hensigt, at hans folk skal samles i kolonier eller bosætte sig i store grupper. Kristi disciple er hans repræsentanter på Jorden, og Guds plan er, at de skal spredes over hele landet som lys i byer og landsbyer midt i verdens mørke.

Dersom Kristi menighed fuldbyrdede vor Herres forsæt, ville lyset skinne på alle, der sidder i mørket og i dødens land og skygge. I stedet for at slutte sig sammen i klynger og undvige ansvar og kors ville menighedens medlemmer sprede sig ud over alle lande og lade Kristi lys skinne videre ud fra dem, medens de virkede for sjæles frelse, ligesom han gjorde. Da ville „dette evangelium om Riget“ i hast blive bragt ud til hele verden.

Kære trossøskende, hvorfor kredser I omkring menighederne? Læs lignelsen om det mistede får og gå ud som sande hyrder, der søger efter fåret, som er mistet derude i syndens ørken. Frels de fortabte!

[215]

Lægemedlemmerne i vore menigheder kan udføre et arbejde, som de endnu næppe er begyndt på. Ingen bør flytte til nye steder blot for verdslig vindings skyld. Men hvor der åbnes mulighed for at tjene til livets ophold, lad da en eller to familier, som er grundfæstede i sandheden, flytte dertil for at arbejde som missionærer. De bør have kærlighed til sjæle og en byrde for at arbejde for dem, og de bør gøre det til et studium, hvorledes de kan føre dem til sandheden. De kan udbrede vore skrifter, holde møder i deres hjem, lære naboerne at kende og invitere dem til at komme til disse møder. Således kan de lade deres lys skinne ved gode gerninger.

Brødre, som ønsker at skifte opholdssted, og som har Guds ære for øje og føler et personligt ansvar for at gøre vel mod andre, hjælpe og frelse sjæle, for hvem Kristus ikke sparede sit dyrebare liv, bør flytte til byer og landsbyer, hvor der kun er lidt eller intet lys, og hvor de virkelig kan være til nytte og velsignelse for andre med deres

indsats og erfaring. Der er brug for missionærer til at tage til byer og landsbyer og plante sandhedens banner der, så Gud kan få sine vidner spredt over hele landet, så sandhedslyset kan trænge ind, hvor det endnu ikke har skinnet, og sandhedens banner blive rejst, hvor det endnu aldrig har været sat.

Intet vil således vække en selvopofrende nidkærhed og højne og styrke karakteren som det at virke for andre. Mange såkaldte Kristne, som vil forene sig med menigheden, tænker kun på sig selv; de ønsker at nyde de fordele, som samkvemmet med menigheden og prædikantens arbejde vil give dem. De bliver medlemmer af store, frodige menigheder og nøjes med kun at gøre ubetydeligt for andre. På denne måde berøver de sig selv de dyrebareste velsignelser. Mange ville gavnes i høj grad ved at opofre deres behagelige omgangskreds, der kun avler til magelighed. De trænger til at komme derhen, hvor deres evner og kræfter kan komme til anvendelse i kristelig virksomhed, og hvor de kan lære at bære ansvar.

Der er i Amerika tusindvis af steder at erobre, hvor sandhedens banner aldrig har været hejst og hvor forkyndelsen af sandheden aldrig har været hørt. Og der er tusinder, som kunne tage ud på høstmarken, men som nu ikke er beskæftigede med kristligt arbejde, og som følge deraf hinker de af sted på vej til Himmelen i tvivl om, hvorvidt de overhovedet er kristne. De behøver at blive levende forenet med Jesus Kristus. Da kan det siges om dem: „I er Guds medarbejdere.“ Der er mange, til hvem jeg gerne vil sige, at I venter på, at en eller anden skal føre jer hen til vingården og sætte jer i arbejde, eller som vil bringe vingården hen til jer, så I undgår ubehaget ved arbejdet. Men I vil vente forgæves. Hvis I opløfter jeres øjne, vil I se markerne hvide til høsten, hvor I så vender blikket hen; der er arbejde at få både nærved og langt borte. Men hvor mange er der, til hvem Jesus vil sige på dommens dag: „Du gode og tro tjener“? Jeg tænker på, hvordan englens må føle det, når de ser enden nærme sig, og de, der bekender sig til at kende Gud og den, han har sendt, Jesus Kristus, klumpe sig sammen, danne kolonier og gå til møder og være utilfredse, når ikke der er megen prædiken til gavn for deres sjæle og til styrke for menigheden, medens de bogstavelig talt ingenting foretager sig. . . Hvis deres timelige og finansielle udsigter ikke bliver lige så gode ved at flytte hen, hvor sandheden aldrig har været forkyndt, eller hvor lyset kun har skinnet

svagt, mon de så vil gøre det samme, som Jesus gjorde for at frelse dem?

Vi erkender det store behov for at drive missionsarbejde og bringe sandheden ud ikke blot til fremmede lande, men også til vore nærmeste omgivelser. Der er større og mindre byer, hvor der ikke er gjort noget forsøg på at frelse mennesker. Burde ikke familier, som kender den nærværende sandhed, bosætte sig i disse byer og landsbyer og der plante Kristi banner og arbejde i al beskedenhed, ikke på deres egen måde, men efter Guds anvisning for at bringe lyset til mennesker, som ikke har kendskab til det?

[217] Når menigheden virkelig bliver besjælet af budskabets ånd, vil den sætte alle kræfter ind på at frelse mennesker, for hvem Kristus gav sit liv. De vil trænge ind på nye områder. Medlemmer, som ikke er ordinerede som prædikanter, vil være Guds medarbejdere og besøge menighederne og forsøge at styrke det, der er tilbage, og som er ved at dø. Lægbrødre vil flytte til mindre og større byer og tilsyneladende afsidesliggende steder for at lade lyset, Gud har givet dem, skinne for andre. Nogle af de mennesker, de møder, vil måske ikke være de mest lovende emner, men det eneste, man skal spørge om, bør være, om de kan komme i harmoni med Kristus. Vil de få del i hans Ånd, så deres indflydelse i ord og gerning kan forkynde hans dyder, i hvem sandhed og retfærdighed har sin oprindelse?

På steder, hvor man ikke kender sandheden, kan brødre, som egner sig til dette arbejde, leje en sal eller et andet passende lokale og samle alle, som vil komme derhen. Derefter bør de undervise tilhørerne i sandheden. De skal ikke prædike, men tage Bibelen og lade Gud tale direkte gennem sit ord. Hvis der ikke er ret mange til stede, kan de læse et „så siger Herren“ uden større anstalter; læs og forklar blot det ligefremme evangelium og syng og bed med dem.

Abrahamet værdigt eksempel

Det var ingen let prøve, Abraham blev sat på, og ikke noget lille offer, der blev krævet af ham, Der var stærke bånd, der bandt ham til hans land, slægt og hjem. Men han tøvede ikke med at adlyde kaldet. Han stillede ingen spørgsmål med hensyn til det forjættede land — om jorden var frugtbar og klimaet sundt, om der var gode omgivelser og mulighed for at samle sig rigdom. Gud havde talt, og

hans tjener måtte adlyde. Det bedste sted på Jorden for ham var der, hvor Gud ville have, han skulle være.

Der er stadig mange, der stilles på prøve ligesom Abraham. De hører ikke Guds stemme tale til dem direkte fra Himmelen, men han kalder dem gennem sit ords undervisning og sit forsyns styrelse. Der forlanges måske af dem, at de skal opgive en karriere med udsigt til rigdom og ære; at de skal afbryde behagelige og indbringende forbindelser med andre mennesker og skilles fra slægtninge for at begive sig ud på, hvad der ser ud til blot at være en selvfornektelses, prøvelsens og opofrelsens vej. Gud har en gerning, de skal gøre; men et liv i magelighed og under venners og slægtninges indflydelse ville hindre udviklingen af netop de karaktertræk, der er af betydning for gerningens udførelse. Gud kalder dem bort fra menneskelig indflydelse og hjælp og lader dem føle behovet for sin hjælp og for at stole udelukkende på ham, så han kan åbenbare sig for dem.

[218]

Hvem er rede, når Gud kalder, til at give afkald på længe nærede planer og kendte omgivelser? Hvem vil påtage sig nye forpligtelser, træde ukendte områder og gøre Guds gerning med et beslutsomt og villigt hjerte og for Kristi skyld regne sine tab for vinding? Den, der vil gøre det, har Abrahams tro og vil med ham dele „uden mål og måde en evig vægt af herlighed,“ så at „det, vi lider her i tiden, ikke er værd at regne i sammenligning med den herlighed, som skal åbenbares på os“.

Hvad er du her efter?

Mangt og meget afhænger af pålidelige og loyale menneskers utrættelige indsats. Det er derfor, at Satan gør sig enhver tænkelig anstrengelse for at forhindre, at Guds vilje fuldbyrdes ved lydige menneskers hjælp. Han får nogle til at tabe deres høje og hellige hverv af syne, så de lader sig nøje med denne verdens glæder. Han tilskynder dem til at leve i magelighed eller flytte fra egne, hvor de kunne gøre meget godt, til steder, hvor de kan opnå større verdslige fordele. Atter andre gør han modløse, så de svigter deres pligt på grund af modstand og forfølgelse. Men Himmelen omfatter alle disse med den ømmeste omhu. Spørgsmålet: „Hvad, er du her efter?“ bliver stillet hvert eneste af Guds børn, som sjælefjenden har fået til at tie. — Jeg har befalet dig at drage ud i al verden og forkynde

[219]

evangeliet for at gøre et folk rede til Guds store dag. Hvorfor er du her? Hvem har sendt dig herhen?

Spørgsmålet: „Hvad er de her efter?“ stilles både familier og enkeltpersoner. I mange menigheder findes der familier, som er grundfæstede i Guds ords sandheder. Disse kunne øve en langt større indflydelse ved at flytte til steder, hvor der er brug for et arbejde af den art, som netop de kan udføre.

Gud kalder kristne familier

Der er behov for familier, som vil slå sig ned og gøre missionsarbejde på forsømte steder. Lad landmænd, forretningsmænd, bygmestre og sådanne, som har opnået færdighed i forskellig slags håndværk og beskæftigelser, rejse til forsømte missionsmarker for at dyrke jorden, oprette industrielle foretagender, bygge sig et tarveligt hjem og virke for at højne deres omgivelser.

[220] Gud kalder kristne familier til at tage til områder, der ligger i mørke og vildfarelse, og arbejde med visdom og udholdenhed for Mesteren. Det kræver selvfornektelse at besvare dette kalde. Medens mange venter på, at enhver hindring bliver fjernet, dør sjæle uden håb og uden Gud i verden. Mange, overordentlig mange, vil vove sig ind på fordærvede steder og tåle vanskeligheder og modgang blot for at vinde timelige fordele eller opnå videnskabelig kundskab. Hvor er de, der er villige til at gøre dette for at kunne fortælle andre om Frelseren? Hvor er de mænd og kvinder, der vil tage til steder, hvor der er behov for evangeliet, for at de kan vise dem, der er i mørket, hen til Genløseren?

Der er hele familier, hvis samtlige medlemmer kunne blive missionærer. De kunne optage personligt arbejde, virke for Mesteren med flittige hænder og virksomme hjerner, og finde på nye måder at virke på til fremme af hans sag.

Hvis familier ville bosætte sig på landets mørke steder, hvor befolkningen er indhyllet i åndeligt mørke, og dér lade lyset fra Kristi liv skinne igennem dem, så kunne der gøres et stort arbejde. De kan begynde at virke på en stille og rolig måde og ikke trække på konferensens midler, før interessen bliver så stor, at de ikke kan klare det længere uden hjælp fra en prædikant.

Omplantning kræver dygtige gartnere

Oplær arbejdere til at gå ud „på vejene og ved gårdene“. Vi behøver dygtige gartnere, som vil omplante træerne og finde en jordbund til dem, der vil give dem gunstige betingelser for vækst. Det er Guds børns udtrykkelige pligt at rejse til de fjerne missionsmarker. Sæt folk i arbejde, lad dem bryde nyland og grundlægge nye centre for evangeliets udbredelse, hvor det lader sig gøre. Saml de arbejdere, som har den sande missionsånd, og lad dem rejse ud for at sprede lys og kundskab overalt.

Mange af medlemmerne i vore store menigheder gør næsten ingenting. De kunne udføre et godt arbejde, hvis de i stedet for at klumpe sig sammen ville sprede sig til steder, hvor sandheden endnu ikke er trængt ind. Træer, der er plantet for tæt, trives ikke. De bliver plantet ud af gartneren, for at de kan få plads til at vokse, så de ikke bliver forkrøblede og syge. Den samme fremgangsmåde ville have god virkning på vor store menigheder. Mange af medlemmerne er ved at dø åndeligt af mangel på dette arbejde. De bliver syge og ineffektive. Hvis de blev plantet ud, ville de have plads til at vokse sig stærke og kraftige.

[221]

Forsikring om gode resultater

Hvis menighedens lægmedlemmer ville stå op og udføre det arbejde, som de kan gøre ved at gå i krig på egen regning, idet enhver prøver, hvor meget han kan udføre for at vinde sjæle for Jesus, ville vi se mange forlade Satans rækker for at stille sig under Kristi banner. Hvis vort folk vil handle efter det lys, der gives i disse få belærende ord, vil vi med sikkerhed få Guds frelse at se. Vidunderlige vækkelser vil følge efter. Syndere vil blive omvendt, og mange sjæle vil blive føjet til menigheden.

Vore menighedsmedlemmer burde være levende interesseret i missionen hjemme og ude. De, som ved selvopofrende bestræbelser er med til at hejse sandhedens fane på nye steder, vil høste store velsignelser. Midler, som investeres i sådan en gerning, vil give stort udbytte. Nye troende, som kommer til at glæde sig i lyset fra Guds ord, vil så igen yde af deres midler til forkyndelsen af sandheden blandt endnu flere.

[222]

På steder, hvor forholdene er så utiltalende og nedslående, at mange arbejdere kvier sig ved at rejse derhen, kan der foregå de mest bemærkelsesværdige forandringer til det bedre ved de anstrengelser, som bliver gjort af selvopofrende medlemmer. Disse beskedenne arbejdere vil udføre meget, fordi de gør sig tålmodige, ihærdige anstrengelser og ikke stoler på menneskelig kraft, men på Gud, som viser dem sit velbehag. Det vil aldrig blive kendt her i verden, hvor meget godt disse arbejdere udretter.

Kan lære af det gamle Israels fejltagelse

Da israelitterne var draget ind i Kana'aen, opfyldte de ikke Guds hensigt og tog hele landet i besiddelse. Efter at have erobret en del af landet slog de sig ned for at nyde resultatet af deres sejr. I deres vantro og lyst til magelighed samledes de i de distrikter, som nu var erobret, i stedet for at trænge fremad og indtage nyt land. Sådan begyndte de at skille sig fra Gud. Ved at begå den fejl ikke at opfylde Guds hensigt gjorde de det umuligt for ham at opfylde sit løfte om at velsigne dem. Gør menigheden på vor tid ikke det samme? Med hele verden i behov af evangeliet foran dem samles bekendende kristne for selv at nyde evangeliets privilegier. De føler ikke nødvendigheden af at indtage nye territorier og bringe frelsesbudskabet til hinsidesliggende egne. De afviser at opfylde Kristi befaling: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!“ Er de mindre skyldige, end den jødiske menighed var?

Træde i de guddommelige fodspor

Mange føler, at det ville være et stort privilegium, hvis de kunne besøge de steder, hvor Kristus har levet på jorden, at vandre dér, hvor hans fod har trådt, at betragte søen, på hvis bred han elskede at lære folket, og bjergene og dalene, som hans blik så tit hvilede på. Men vi behøver ikke at rejse til Nazaret, til Kapernaum eller til Betania for at kunne vandre i Jesu fodspor. Dem kan vi finde ved siden af sygesengen, i de fattige hytter, i de overbefolkede gyder i den store by og alle vegne, hvor der findes menneskehjerner, som trænger til hjælp og trøst. Ved at handle, som Jesus gjorde, da han var her på jorden, kan vi gå i hans fodspor.

Jesus gjorde alt for at lindre enhver form for lidelse, han så. Han havde kun få penge at give, men tit nægtede han sig selv føden for at kunne hjælpe dem, der så ud til at trænge mere til den end han selv. Hans brødre følte, at hans indflydelse i højeste grad modvirkede deres egen. Han var i besiddelse af en taktfølelse, som ingen af dem ejede og heller ikke brød sig om at eje. Når de talte hårde ord til stakkels, fornedrede skabninger, var det netop dem, Jesus opsøgte og talte opmuntrende til. Han gav gerne de nødlidende et bæger koldt vand og overgav ganske stille sit eget måltid til dem. Medens han lindrede deres nød, satte de hans barmhjertige gerninger i forbindelse med de sandheder, han lærte, og derfor fæstnede disse sig i erindringen.

Støtte og vise forståelse

Kristi disciple bør arbejde på samme måde som han. Vi skal give de sultne mad og de nøgne klæder, og vi skal trøste de lidende og bedrøvede. Vi skal hjælpe de ulykkelige og give de modløse nyt håb. Og også for os vil denne forjættelse gå i opfyldelse: „Foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget.“

Personer, som har været engageret i dette kristelige hjælpearbejde, har gjort, hvad Herren ønskede skulle gøres, og han har anerkendt deres arbejde. Hvad der er blevet udrettet i den henseende, er noget, som enhver syvende dags adventist af ganske hjerte skulle støtte og vise forståelse for og tage op med begejstring. Menigheden går glip af meget ved at forsømme dette arbejde, som ligger inden for dens eget område, og ved ikke at ville bære disse byrder. Hvis menigheden havde påtaget sig dette arbejde, hvad den burde have gjort, så ville den have været medvirkende til at frelse mange mennesker.

[225] Alle hans gaver skal bruges til velsignelse for menneskeheden, til at hjælpe de syge og nødlidende. Vi skal give de sultne at spise, beklæde de nøgne, drage omsorg for de faderløse og enkerne og række en hjælpende hånd til dem, der er nødstedte og undertrykte. Det har aldrig været Guds hensigt, at der skulle være så megen nød og elendighed i verden. Det har aldrig været hans mening, at en skal have i overflod af livets goder, medens andres børn må græde af sult. Det, som mennesker ejer ud over det nødvendigste til livets ophold, er blevet betroet dem, for at det skal benyttes i det godes tjeneste til velsignelse for andre. Herren siger: „Sælg, hvad I har og giv almisse! „Byd dem gerne give og dele med andre.“ „Men når du gør et gilde, så indbyd fattige, vanføre, lamme og blinde!“ „Faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg, at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser og mætter en vansmægtende sjæl.“ „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!“ Alt dette er, hvad Herren befaler. Udfører de fleste af den store kristenhed denne gerning?

Gode gerninger er den frugt, Kristus forlanger, at vi skal bære, og dermed menes venlige ord, velgørenhed, kærlig omsorg for de fattige, nødlidende og besværede. Når hjerter viser medfølelse med hjerter, som er nedbøjet af modløshed og sorg, når hånden deler ud til de trængende, når de nøgne bliver klædt og den fremmede bydes en plads i din stue og i dit hjerte, vil engle drage meget nær, og den streng, der bliver anslået, vil vække genklang i Himmelen. Enhver retfærdig, barmhjertig og godgørende handling skaber glæde i Himmelen. Faderen på tronen lægger mærke til dem, der udfører disse barmhjertighedsgerninger, og regner dem for noget af sine dyrebareste juveler. „Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som

mit eje, siger Hærskarers Herre.“ Hver barmhjertig handling mod trængende, lidende mennesker bliver betragtet, som var den gjort imod Jesus. Når du trøster den elendige, viser medfølelse med den hårdt prøvede og nedtrykte og venligt hjælper den forældreløse, så bringer du dig selv i et inderligere forhold til Jesus.

Arbejdet med at hjælpe de trængende, de lidende, de fattige, er netop den gerning, enhver menighed, der tror på sandheden for denne tid, for længe siden burde have beskæftiget sig med. Vi bør vise samaritanerens medfølelse ved at skaffe de trængende legemlige [226] fornødenheder, give de sultne mad, tage de udstødte fattige ind i vore hjem og hver dag søge Gud om nåde og styrke, der vil sætte os i stand til at række ned til selve dybet af menneskelig elendighed og hjælpe dem, der umuligt kan hjælpe sig selv. Under udøvelsen af denne gerning har vi en gunstig anledning til at fremholde Kristus, den korsfæstede.

Mange undrer sig over, hvorfor deres bønner er så blottede for liv, deres tro så svag og vaklende, deres kristelige erfaring så mørk og uvis. „Har vi ikke fastet,“ siger de, „og gået sørgeklædte for Hærskarers Herres åsyn?“ I det 58. kapitel hos Esajas har Kristus vist, hvorledes dette forhold kan ændres. Han siger: „Nej, faste efter mit sind, er at løse gudløsheds lænker, at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg, at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd.“ Dette er den recept, Kristus har foreskrevet for den forsagte, tvivlende, bævende sjæl. Lad de sorgfulde, der går i sørgeklæder for Herrens åsyn, stå op og hjælpe en eller anden, som behøver hjælp.

Vi ærer Gud ved at løfte de faldne og trøste de sørgende, og hvor Kristus bor i menneskehjertet, vil han blive åbenbaret på samme måde. Hvor som helst Kristi religion får lov at virke, vil den være til velsignelse. Hvor som helst den kommer vil den sprede lys.

Enken i Zarepta delte sin mad med Elias, og til gengæld blev hendes eget og hendes søns liv sparet. Gud har lovet at velsigne de mennesker rigt, som i vanskelige og trange tider er sympatiske og hjælpsomme over for personer, som er i større trang end de selv. Han er ikke blevet en anden. Hans magt er ikke mindre i dag end i Elias' tid.

[227] Kristi kærlighed, åbenbaret i uegennyttig virken, vil kunne gøre mere til at omvende synderen, end sværd og domstole formår. Disse er nødvendige til skræk og advarsel for forbryderen; men den kærlige missionsarbejder kan opnå mere end dette. Det hjerte, som forhærdes ved irettesættelse, kan ofte blødgøres ved Kristi kærlighed.

Bør huskes

Når vi omgås mennesker, bør vi huske på, at det i andres erfaringer kan være afsnit, som er skjult for dødelige menneskers blik. På erindringens blade findes optegnet triste beretninger, som holdes omhyggeligt skjult for nysgerrige blikke. På disse blade findes beretninger om lange, hårde kampe under prøvende omstændigheder — måske besværligheder i familielivet, som dag efter dag svækker vedkommendes mod, tillid og tro. De, som udkæmper livets kampe under meget ugunstige forhold, kan styrkes og opmuntres ved små opmærksomheder, som ikke koster andet end en kærlig bestræbelse. For sådanne er en trofast vens kraftige, velvillige håndtryk mere værk end guld eller sølv. Venlige ord er lige så kærkomne som engles smil.

Der er skarer af mennesker, som må kæmpe med fattigdom, og som er tvunget til at arbejde for en ringe løn, og som kun kan tilvejebringe det allernødvendigste til livets ophold. Slid og savn og uden håb om noget bedre gør deres byrde meget svær. Når så hertil kommer smerte og sygdom, bliver byrden næsten uudholdelig. Undertrykte og udslidte som de er, ved de ikke, hvor de skal vende sig hen for at få hjælp. Vis dem sympati i deres prøver, sorger og skuffelser. Dette vil gøre det muligt for dig at hjælpe dem. Tal til dem om Guds forjættelser, bed for dem og med dem og søg at indgyde dem nyt håb.

[228] Der er mange, for hvem livet er en smertelig kamp; de indser deres mangler, er ulykkelige og fattes tro; de mener, at de ikke har noget at være taknemmelige for. På mange, der kæmper og er ensomme, ville venlige ord, medlidende blikke og udtryk, der viser, at man værdsætter dem, virke som et bæger koldt vand på en tørstig sjæl. Et deltagende ord eller en kærlig handling ville løfte byrder, som trykker tungt på trætte skuldre; og hvert ord og hver handling,

der udtales eller udføres i uegennyttig godhed, er et udtryk for Kristi kærlighed til fortabte mennesker.

Udræk en hjælpende hånd

Synden er det største af alle onder, og det er vor pligt at ynkes over og hjælpe syndere. Men vi kan ikke nå alle på samme måde. Der er mange, der skjuler sjælens længsel. Disse kan man hjælpe ved at tale et venligt ord eller sende dem en lille hilsen. Der er andre, som er i den største nød uden at vide det. De forstår ikke deres sjæls frygtelige fattigdom og nød. Der er mange, der er sunket så dybt i synd, at de har mistet al forståelse af det, der varer evigt, ja, mistet deres lighed med Gud, og de er næppe klar over, at de ejer en sjæl, der kan frelses eller fortabes. De har hverken tro på Gud eller tillid til menneskene. Mange af disse kan man kun nå ved at vise uegennyttig venlighed og opofrelse. Man må først førge for deres timelige fornødenheder. Man må give dem mad, sørge for, at de bliver vasket, skaffe dem ordentlige klæder. Når de ser beviserne på din uegennyttige kærlighed, vil det være lettere for dem at tro på Kristi kærlighed.

Der er mange, som begår fejl, og som føler deres skam og dårskab. De ser på deres fejlgreb og vildfarelser, til de er nær ved at fortvivle. Vi må ikke forsømme disse mennesker. Når man må svømme mod strømmen, har man hele strømmens mægtige kraft imod sig. Vi skal derfor udrække en hjælpende hånd, ligesom vor ældre broder gjorde, da Peter var ved at synke. Tal trøstens og håbets ord til dem, ord, der vil skabe tillid og vække kærlighed.

[229]

Når I ser en, som er træt af et liv i synd, men ikke ved, hvor han skal finde lindring, så fremhold for ham den medlidende frelser. Tag ham ved hånden, løft ham op og tal sådanne ord, som vil vække mod og håb. Hjælp ham at gribe Frelserens hånd.

Gæstfrihed en kristenpligt

Vor mission her i verden er at leve for andres bedste, at gøre godt mod andre, og at være gæstfri. Og ofte kan det kun ske med nogen ulejlighed, at vi viser gæstfrihed mod sådanne, som virkelig trænger til vor omsorg og den fordel, som samfundet og vore hjem kan

tilbyde. Nogle går uden om disse nødvendige byrder. Men nogen skal jo bære dem, og fordi brødrene i almindelighed ikke ynder gæstfrihed og ikke tager ligeligt del i disse kristenpligter, bliver de få, som har et villigt sind og gladelig gør de nødlidendes sag til deres egen, overanstrengte.

„Glem ikke gæstfriheden; thi ved den har nogle, uden at vide det, haft engle til gæster.“ Disse ord har ikke mistet deres kraft, siden de blev skrevet. Vor himmelske Fader sender stadig forklædte velsignelser på sine børns vej, og de, der benytter disse anledninger, vil finde megen glæde.

Prøvelsens proces

[230] Gud prøver og forsøger os ved livets almindelige tildragelser. Det er de små ting, som åbenbarer hjertets indhold. Det er de små opmærksomheder, de talrige små hændelser og den ligefremme, enkle høflighed, der tilsammen udgør livets lykke; og det er forsømmelsen af venlige, opmuntrende, kærlige ord og af de små høfligheder i livet, der bidrager til at danne summen af livets elendighed. Det vil til sidst vise sig, at fornægtelsen af selvet af hensyn til vore omgivers ve og vel udgør en stor del af livsregnskabet i Himmelen.

Jeg så, at det er ifølge Guds forsyn, når enker og faderløse, blinde, døve, lamme, og personer, som lider på forskellig måde, har en kristelig tilknytning til hans menighed, for det tjener som en prøve for hans folk og til at udvikle deres sande karakter. Guds engle ser efter med, hvordan vi behandler disse mennesker, som behøver medfølelse, kærlighed og uselvsk godgørenhed. Dermed sætter Gud vor karakter på prøve. Hvis Bibelens sande religion er vor religion, så vil vi føle os i gæld til Kristus og skyldige til at vise kærlighed, venlighed og forståelse for hans brødre; vi kan ikke gøre noget mindre end at give udtryk for vor taknemmelighed for hans grænseløse kærlighed til os, medens vi endnu var syndere og uværdige til hans nåde, og det kan vi ved at vise virkelig interesse og uselvsk kærlighed over for dem, som er vore brødre og er ringere stillet end vi.

En lignelse anskueliggjort

De to store principper i Guds lov er en uforbeholden kærlighed til Gud og en uselvsk kærlighed til vor næste. De første fire og de sidste seks bud bygger på eller udspringer af disse to principper. Jesus forklarede den lovkyndige, hvem hans næste var, ved at fortælle lignelsen om manden, der rejste fra Jerusalem til Jeriko, og som faldt i hænderne på røvere og blev udplyndret, slået og efterladt halvdød. Præsten og levitten så manden lide, men de reagerede ikke på hans behov for hjælp. De undgik ham ved at gå forbi på den modsatte side af vejen. Samaritanen kom samme vej, og da han så, at den fremmede trængte til hjælp, spurgte han ikke, om han var af hans egen familie eller hans landsmand eller af samme tro, men han gav sig straks til at hjælpe den lidende, fordi der var noget, der skulle gøres nu. Han lindrede hans smerter, så godt han kunne, løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge, hvor han betalte for at få ham passet.

[231]

Denne samaritaner, sagde Jesus, havde manden, der faldt i hænderne på røvere, som sin næste. Levitten og præsten symboliserer en klasse i menigheden, som viser ligegyldighed for dem, der netop behøver deres medlidenhed og hjælp. Uanset deres stilling i menigheden er denne klasse mennesker lovbrudere. Samaritanen symboliserer en klasse, som er Kristi sande medhjælpere og efterligner hans eksempel i at gøre vel.

De, der har medlidenhed med de ulykkelige, blinde, lamme, hårdt prøvede, enkerne, de forældreløse og trængende, betegner Jesus som lovlydige, der skal arve evigt liv . . . Kristus betragter enhver barmhjertig, godgørende og hensynsfuld handling mod de ulykkelige, blinde, lamme, syge, enken og de faderløse som gjort imod ham. Og disse gerninger findes optegnet i Himmels bøger og vil blive belønnet. Derimod vil der blive skrevet et vidnesbyrd i bogen mod dem, der ligesom præsten og levitten har vist ligegyldighed overfor de uheldigt stillede, og mod dem, der til egen fordel udnytter andres onde skæbne og derved forøger deres lidelser. Gud vil viselig gengælde enhver uretfærdig handling, enhver tilkendegivelse af ligegyldighed mod og forsømmelse af de hårdt prøvet iblandt os. Enhver vil til sidst få løn, efter som hans gerning har været.

Lejrmødet — årsmødet

Lejrmødets betydning

Lejrmøderne er et af de mest betydningsfulde hjælpemidler i vor virksomhed. Det er en af de metoder, som bidrager kraftigst til at vække opmærksomhed blandt folket.

Vi har i vort arbejde stået rådvilde overfor, hvordan vi skulle bryde igennem verdsligheden og fordommen og bringe folket den dyrebare sandhed, som betyder så meget for dem. Herren har oplyst os om, at lejrmødet er et af de vigtigste midler til at bringe værket til en afslutning.

Hensigten med lejrmødet

Hvad er hensigten med at komme sammen? Er det for at oplyse Gud, at belære ham, ved at vi i bønnen fortæller ham alt, hvad vi ved? Vi kommer sammen for at opbygge hverandre ved at udveksle tanker og følelser, for at samle styrke og lys og frimodighed ved at lære hinandens forhåbninger og mål at kende; og ved vore alvorlige, hjertelige bønner, som opsendes i tro, modtager vi vederkvælgelse og kraft fra ham, som er kilden til vor styrke.

[233] Vores lejrmøder har endnu et formål . . . De skal aktivere det åndelige liv blandt vort folk . . . Gud har lagt et højhelligt arbejde i vore hænder, og vi behøver at komme sammen for at få vejledning, så vi kan blive i stand til at udføre dette arbejde. Vi må vide, hvilken rolle vi personlig kan blive kaldet til at spille i opbygningen af Guds værk på Jorden, i håndhævelsen af Guds hellige lov, og i ophøjelsen af Frelseren som Guds lam, der bærer verdens synd. Vi behøver at komme sammen for at få den guddommelige berøring, så vi kan forstå, hvilken gerning vi har at gøre i hjemmet.

Gennemført på den rette måde er lejrmødet en skole, hvor prædikanter, menighedsforstandere og menighedstjenere kan lære at udføre en mere fuldkommen gerning for Mesteren. Det skulle være en skole, hvor menighedens medlemmer, gamle og unge, får en

anledning til at opnå grundigere kendskab til Herrens vej, et sted, hvor de troende kan få en oplæring, som vil hjælpe dem til at hjælpe andre.

I forbindelse med vore tidligere lejrmøder har Guds tjenere benyttet mange dyrebare anledninger til at undervise vore medlemmer i, hvordan de på en praktisk måde kan fremholde de frelsende sandheder i den tredje engels budskab for venner og bekendte. Mange har fået vejledning i, hvordan de kan arbejde som selvunderholdende missionærer i deres nabolag. Mange er taget hjem fra disse årlige sammenkomster for at arbejde med større iver og mere forstandigt end hidtil. Det ville være Gud velbehageligt, om menighedsmedlemmer, der kommer til vore lejrmøder, fik meget mere af sådan praktisk undervisning, end de hidtil har fået. Vore missionsarbejdere og trossøskende i hver konferens må tænke på, at et af formålene med vore årlige sammenkomster er, at alle må få kendskab til praktiske metoder for personligt missionsarbejde.

I enkelte af vore konferenser har lederne nølet med at indføre disse praktiske undervisningsmetoder. Nogle har helt naturligt større lyst til at prædike end til at undervise. Men ved anledninger som vore årlige lejrmøder må man aldrig undlade at benytte lejligheden til at undervise de troende om, hvorledes de skal udføre personligt missionsarbejde i deres nabolag.

[234]

Demonstration i praktisk missionsarbejde

Ved at deltage i arbejdet under lejrmødet kan alle lære, hvordan de opnår de bedste resultater i deres egne menigheder.

Ved nogle af vore lejrmøder har man organiseret stærke grupper af arbejdere, som har gået ud i byen og forstæderne for at udsprede litteratur og indbyde folk til møderne. På denne måde har man til den sidste halvdel af lejrmødet sikret sig hundreder af faste tilhørere, som måske ellers ikke ville have skænket sagen nogen videre opmærksomhed.

Når guds nåde hersker i vort indre, vil sjælen være omgivet af en atmosfære af tro, frimodighed og kristelig kærlighed, som styrker det åndelige liv hos alle, der indånder den. Da kan vi rejse til årsmødet, ikke blot for at modtage, men for at meddele. Enhver, som er delagtig i Kristi tilgivende kærlighed, enhver, som er blevet

oplyst af Guds Ånd og omvendt til sandheden, vil føle, at for disse dyrebare velsignelser står han i gæld til hver eneste sjæl, han kommer i berøring med. Dem, som er ydmyge af hjertet, vil Herren bruge til at nå sjæle, som de ordinerede prædikanter ikke kan komme til. De vil blive ledet til at tale ord, som åbenbarer Kristi frelsende nåde.

[235] Når vi følger de planer, Herren har lagt er vi Guds medarbejdere. Uanset vor stilling, enten vi er konferensformænd, prædikanter, lærere, elever eller lægbrødre, så holder Herren os ansvarlige for at benytte anledningen bedst muligt til at oplyse vore medmennesker om den nærværende sandhed. Og et af de vigtigste hjælpemidler, han har valgt til dette formål, er det trykte ord. Dette værdifulde hjælpemiddel må vi lære at bruge på en forstandig måde i vore skoler og sanatorier, i de lokale menigheder og specielt under vore årlige lejr møder. Med udholdenhed og flid bør specielt udvalgte missionsarbejdere lære søskende, hvordan man på en venlig og tiltalende måde opnår kontakt med ikke-troende mennesker og får dem til at tage imod litteratur, hvor sandheden for vor tid bliver forkyndt med klarhed og kraft.

Arbejdet ved vore lejr møder bør ledes i overensstemmelse med Kristi metoder og ikke efter menneskelige planer. Menighedsmedlemmerne bør anmodes om at virke for Gud.

Lejrmøderne lige før tidens afslutning

Det er blevet vist mig, at vore lejr møder skal få større interesse og fremgang. Jeg har set, at efter som vi nærmer os afslutningen, vil der blive mindre med prædiken og mere bibelstudium ved disse møder. Overalt på lejrpladserne vil der være små grupper med bibler, mens forskellige personer leder et bibelstudium i samtaleform.

Det er slet ikke let for en familie at repræsentere Jesus og holde Guds lov blandt vantro naboer. Det kræves, at vi skal være levende breve, der kendes og læses af alle mennesker. Dette forhold indebærer et alvorligt ansvar. For at kunne leve i lyset, må I være der, hvor lyset skinner. Lige meget hvad det skal koste, så bør broder K føle det som en hellig pligt at samles med sin familie i hvert fald til den årlige sammenkomst for dem, der elsker sandheden. Det ville styrke både ham og dem og sætte dem i stand til at udholde prøver og gøre deres pligt. Det er ikke godt for dem at skulle gå glip af den

forret at kunne samles med trossøskende, for sandheden mister sin betydning for dem, deres sind bliver ikke mere oplyst og oplivet af dens helliggørende indflydelse, og de mister deres åndelighed. De bliver ikke styrket af den levende forkyndelse. Verdslige tanker og forehavender optager dem til stadighed og udelukker åndelige emner af sindet.

[236]

Alle bør overvære disse årlige sammenkomster, så vidt de har mulighed for det. Alle bør forstå, at det er noget, Gud kræver. Hvis de ikke benytter sig af de privilegier, han har givet dem, til at de kan blive stærke i ham og i hans nådes kraft, så vil de blive svagere og svagere og få stadig mindre lyst til at overgive alt til Gud.

Kom, kære søskende, og find Jesus ved disse hellige sammenkomster. Han vil drage op til højtiden. Han vil være til stede og gøre det for jer, som I allermest trænger til. Jeres gårde må ikke anses for at være mere værd end sjælens højere interesser. Al den rigdom, I ejer, er den end af nok så stor værdi, ville ikke være nok til at købe jer fred og håb, hvilket ville være en uendelig stor vinding, om den end skulle koste jer alt, hvad I har, og et helt livs slid og slæb og lidelser. En god og klar opfattelse af det, som hører evigheden til, og et hjerte, som er villigt til at overgive alt til Kristus, er velsignelser af større værdi end alverdens rigdom, fornøjelser og herlighed.

[237]

Fremmedmission i hjemlandet

Lige så vigtigt som i fremmede lande

Vågn op, vågn op, mine brødre og søstre, og gå ud i de arbejdsmarker i Amerika, hvor der endnu intet er gjort. Tænk ikke, at I har gjort jeres pligt, når I har givet noget til virksomheden i fremmede lande. Der er et værk, som må udføres i fremmede lande, men der er også et værk, som må udføres i Amerika, der er lige så vigtigt. I byerne i Amerika er der folk af næsten ethvert tungemål. De behøver det lys, som Herren har skænket sin menighed.

Samtidig med at man realiserer planerne om at advare indbyggerne i forskellige fjerntliggende lande, må der gøres meget for udlændinge, som er kommet til vort eget land. Sjæle i Kina er ikke mere dyrebare end de mennesker, vi bor dør om dør med. Guds folk skal arbejde trofast i fjerne lande, efter som hans forsyn åbner mulighed derfor, men de skal også opfylde deres pligt over for udlændinge af forskellig nationalitet i nærliggende byer, landsbyer og landdistrikter.

[238]

I New York City, Chicago og andre store tætbefolkede centre hindes mange udlændinge af forskellig nationalitet, og så godt som ingen af dem har hørt advarslen. Blandt syvende dags adventister går man stærkt ind for at arbejde i fremmede lande, og jeg siger ikke, at der bliver gjort for meget, men det ville behage Gud, hvis der blev gjort relativt lige så meget i byerne herhjemme. Guds folk skal gå fornuftigt frem. De skal begynde arbejdet i byerne i fuldt alvor. Gudhengivne, talentfulde mænd skal sendes til disse byer for at arbejde. Mange forskellige arbejdere skal slutte sig sammen og få gennemført dette arbejde med at advare indbyggerne.

Gud Giver anledningen

I vort eget land er der flere tusinde mennesker af alle folkeslag, tungemål og folk, som er uoplyste og overtroiske og ikke kender noget til Bibelen og dens hellige lære. Guds hånd var med i, at de

kom til Amerika, så de kunne blive oplyst, og påvirket af sandheden, som findes i hans ord, og få del i hans frelsende tro.

Gud har i sit forsyn ført mennesker lige til vor dør og så at sige kastet dem i armene på os, for at de skal lære sandheden at kende og blive velsignede til at gøre en gerning, vi ikke kunne, nemlig at bringe lyset til folk, som taler et andet sprog.

Det er ifølge Guds forsyn, at mange af disse udlændinge er her, og det er sket, for at de skal få anledning til at høre sandheden for vor tid og blive sat i stand til at vende tilbage til deres eget land med det dyrebare lys, der skinner direkte fra Guds trone.

Det ville blive til stor fordel for Guds sag i andre lande, om der blev gjort noget effektivt for udlændingene i byerne herhjemme. Blandt disse mennesker findes sådanne, som efter at have taget imod sandheden hurtigt ville egne sig til at arbejde for deres landsmænd både her og i andre lande. Mange kunne vende tilbage til egnen, hvorfra de kom, i håb om at vinde deres venner for sandheden. De kunne opsøge deres slægtninge og naboer og gøre dem bekendt med den tredje engels budskab. [239]

Efterladenhed

Der har hersket efterladenhed og alvorlig vantro iblandt os som et folk, hvilket har hindret os i at gøre den gerning, Gud har overladt til os, nemlig at lade lyset skinne for folk af andre nationaliteter.

Vi udnytter ikke de muligheder, Gud i sit forsyn giver os. Jesus og englenerne er i virksomhed. Denne sag er på vej fremad, mens vi står stille og lades tilbage. Hvis vi ville følge Guds forsyn op, ville vi hurtigt få øje på enhver anledning og benytte den bedst muligt til at få lyset udbredt til andre lande.

Styrk arbejderens hænder

Det ville behage Gud, om hans folk udrettede meget mere i forkyndelsen af sandheden for vor tid for udlændinge i Amerika, end der hidtil har været gjort. Lad os styrke br. Olsen og hans medarbejderes hænder. Lad os ikke lade dem kæmpe sig fremad alene og med kun ringe støtte til udførelsen af deres store opgave.

Br. Olsen fortalte også opmuntrende nyheder om, hvordan der var indledt arbejde blandt italienere, serbere, rumænere, russere og flere andre nationaliteter.

Vi glæder os med ham over alt det, der er blevet gjort, og dog bedrøvede det os at vide, at meget, der kunne have været udrettet, ikke blev gjort, fordi der var mangel på midler. Vi håber, at den specielle kollekt... der optages i alle vore menigheder i Amerika, vil sætte brødrene, som har ansvaret for denne afdeling, i stand til at gøre en større indsats i landets storbyer. Derved kan mange vindes som medlemmer, og af dem vil nogle kunne uddannes til at forkynde budskabet for deres egne landsmænd her i landet og andre steder i verden.

Arbejdet for de velhavende og indflydelsesrige

[240]

[241]

Bør ikke forsømmes

Der er en gerning, som bør udføres for de velstående. Det er nødvendigt, at man leder dem til at forstå deres ansvar som dem, der er betroet Himmelens gaver. De behøver at blive mindet om, at de skal aflægge regnskab for ham, som skal dømme levende og døde. Den rige har brug for den gerning, du kan udføre for ham i kærlighed og gudsfrygt. Alt for ofte stoler han på sin rigdom og er ikke klar over den fare, han er i. Det er nødvendigt, at han får øjnene op for de værdier, der varer evigt.

De, der nyder anseelse i verden på grund af deres uddannelse, rigdom eller stilling, får sjældent nogen personlig henvendelse med hensyn til deres sjæls behov. Mange af Kristi forkyndere nærer betænkeligheder ved at henvende sig til dem. Det burde ikke være sådan. Dersom et menneske var ved at drukne, ville vi ikke blive stående og se ham drukne, fordi han var sagfører, grosserer eller dommer. Hvis vi så mennesker, der var ved at styrte sig ud over en afgrund, ville vi ikke undlade at kalde dem tilbage, hvad deres beskæftigelse og stilling i livet end var. Vi burde heller ikke tøve, når det gælder om at advare mennesker om den fare, deres sjæl er i. Ingen burde forsømmes, fordi de tilsyneladende er helt optaget af verdslige anliggender.

[242]

Vor sjæl burde have møje for personer i høje embeder, vi bør give dem den nådige indbydelse til at komme til bryllupsfesten.

Herren ønsker, at velhavere skal omvendes og være ham behjælpelige i arbejdet for andre mennesker. Han ønsker, at de, der kan bistå i arbejdet for en reform og genoprettelse, skal se det herlige sandhedslys og få karakteren forvandlet og ledes til at bruge deres betroede midler i hans tjeneste. Han ønsker, at de skal bruge de penge, han har lånt dem, til at gøre godt med og åbne mulighed for, at evangeliet kan blive forkyndt for alle samfundslag nær og fjern.

De, der hører til de højere klasser i samfundet, bør opsøges med venlighed og forståelse. Mænd i forretningsverdenen, i høje betroede stillinger, mænd med evner til at opfinde og med videnskabelig indsigt, talentfulde mænd, evangeliets forkyndere, hvis tanker ikke har været henvendt på de særlige sandheder for vor tid — disse mennesker burde være de første, der skulle høre kaldet. Indbydelsen må gives til dem.

Der er begået en fejl, idet man ikke har søgt at nå præster og de højere klasser med sandheden. Man har i alt for høj grad undgået dem, der ikke tilhører vor tro. Skønt vi ikke skulle omgås dem for at påvirkes af dem, findes der overalt ærlige mennesker, for hvem vi burde arbejde forsigtigt, klogt og forstandigt, fulde af kærlighed til deres sjæle. Der burde samles midler til uddannelse af mænd og kvinder, som kunne virke for disse højere klasser, både her og i andre lande.

Særlig egnede arbejdere

[243] Der er nogle, som særlig egner sig til at arbejde iblandt de højere klasser. Disse bør søge Gud om visdom til at forstå, hvorledes de kan nå disse mennesker, ikke blot for at stifte tilfældigt bekendtskab med dem, med for ved personlig bestræbelse og levende tro at kunne vække dem til forståelse af sjælens trang og lede dem til kundskab om sandheden, som den er i Jesus.

Lad dem, som virker for de højere klasser, optræde med sand værdighed og huske på, at engle er deres ledsagere. Lad dem fylde sindets og hjertets skatkammer med: „Der står skrevet.“

Ved hver bestræbelse for at nå de højere klasser har den, som tjener Gud, brug for en stærk tro. Hindringerne kan synes uoverstigelige, men i det dybeste mørke er der dog lys foroven.

Gud har brug for alvorlige, ydmyge tjenere, der vil bringe evangeliet til de højere klasser.

Resultaterne sikret på forhånd

Der kan komme til at ske undere i form af virkelige omvendelser — undere, som endnu ikke lader sig skimte. De største mænd på denne jord er ikke udelukkede fra Guds undergørende magt. Hvis

de, som arbejder i fællesskab med ham, vil gribe lejligheden, når den viser sig, og gør deres pligt både tappert og trofast, vil Gud omvende mænd, der står i ansvarsfulde stillinger, kloge og indflydelsesrige mennesker. Ved Helligåndens kraft vil mange komme til at gå ind for de guddommelige principper. Når de er omvendt til sandheden, vil de blive Guds villige hjælpere til at bringe lyset til andre. De vil få en særlig opgave med andre sjæle af denne forsømte klasse. Både tid og penge vil blive viet til Herrens tjeneste, og menigheden vil komme til at vinde ny virkeevne og kraft.

Mange af dem, der hører til de højere klasser i samfundet, er sorgbetyngede og trætte af verdens tomhed. De længes efter en fred, som de ikke ejer. Blandt de højeste rangklasser findes der mennesker som hungre og tørste efter frelse. Mange ville tage imod hjælp, dersom Herrens tjenere ville henvende sig personligt til dem med venlighed og med et hjerte, der var fyldt med Kristi ømme kærlighed. [244]

Nogle af Bibelens rige mænd

Ætioperen var en fornem mand med stor indflydelse. Gud så, at når han var omvendt, ville han give det lys, han havde modtaget, videre til andre, og at han ville bruge sin indflydelse til evangeliets fremme. Guds engle kom denne sandhedssøger til hjælp, og han blev draget mod Frelseren. Ved Helligåndens medvirken bragte Herren ham i kontakt med en, som kunne føre ham til lyset.

Nu, hvor jøderne prøvede at tilintetgøre den unge menighed, kom Nikodemus frem for at forsvare den. Nu var han ikke mere forsigtig og tvivlende, men han opmuntrede disciplenes tro og benyttede sin rigdom til hjælp for opretholdelsen af menigheden i Jerusalem og til at fremme evangeliets tjeneste. De, som tidligere havde vist ham ærbødighed, foragtede og forfulgte ham nu, og han blev fattig på denne verdens gods. Dog vaklede han aldrig i sit forsvar for troen.

[245]

Hjemmet en missionskole

[246]

Af største betydning

Hjemmet er barnets første skole, og det er her, grunden bør lægges til et liv i tjeneste.

Arbejdet med at genoprette og højne menneskeslægten begynder i hjemmet. Forældrenes virken ligger til grund for alt andet arbejde . . . Samfundets velfærd, kirkens fremgang og nationens udvikling beror på hjemmets indflydelse.

I jo højere grad det sande tjenersind råder i hjemmet, des mere vil det udvikles i børnenes liv. De lærer derved at finde glæde i tjeneste og opofrelse til gavn for andre.

Forældre må ikke glemme den store missionsmark, de har liggende foran dem i deres hjem. Med de børn, enhver mor har fået betroet, har hun fået et helligt hverv fra Gud. „Tag denne søn, denne datter,“ siger Gud, „og opdrag dem for mig. Giv barnet en karakter, udhugget i tempelstil, så det kan lyse i Herrens sale i al evighed.“ Lyset og herligheden, der udstråler fra Guds trone, hviler over den trofaste mor, der forsøger at opdrage sine børn til at modstå det ondes indflydelse.

Vort arbejde for Kristus skal begynde med familien i hjemmet . . . Ingen missionsmark er vigtigere end denne. Ved forskrift og eksempel bør forældre lære deres børn at arbejde for de uomvendte.

[247] Børnene bør opdrages på en sådan måde, at de viser medfølelse med de gamle og forkomne og søger at lindre lidelserne hos de fattige og sørgende. De bør lære at gøre flittigt missionsarbejde, og fra deres tidligste år bør man indprente dem, at de bør vise selvfornægtelse og bringe ofre for andres skyld og for at fremme Kristi sag, så at de kan blive Guds medarbejdere. Men hvis de nogen sinde skal lære at udføre virkeligt missionsarbejde for andre, må de først lære at arbejde for dem, som er i hjemmet, og som har en naturlig ret til deres kærlighedshandlinger.

Vi må bringe vort hus i orden og gøre et alvorligt forsøg på at interessere hver enkelt i familien for at udføre missionsarbejde. I må søge at vække børnenes forståelse for at gøre noget virkeligt for de ufrelste, så de til alle tider og på ethvert sted kan repræsentere Kristus på bedste måde.

Engelens nedtegnelser

Dersom gifte mænd går ud i arbejdet og overlader det til deres hustruer at tage sig af børnene i hjemmet, udfører hustruen og moderen en lige så stor og betydningsfuld gerning som manden og faderen. Medens den ene er ude på missionsmarken, er den anden en hjemmets missionær, hvis bekymringer og ængstelser og byrder ofte langt overstiger mandens og faderens. Hun har en højtidelig og vigtig gerning — at danne børnenes sind og præge deres karakter, at opdrage dem til at gøre nytte hernede og berede dem til det fremtidige, udødelige liv. Manden ude på missionsmarken kan måske blive æret af mennesker, medens hun, der slider hjemme, måske ikke får nogen jordisk anerkendelse for sin gerning. Men hvis hun arbejder for sin families bedste og sørger at danne sine børns karakter efter det guddommelige mønster, nedtegner den skrivende engel hende som en af de største missionærer i verden. Gud ser ikke tingene på samme måde, som de ser ud i menneskets begrænsede syn.

[248]

Børnene hjælpe med at bære byrderne

Alle kan gøre noget. Nogle prøver at undskylde sig med, at „pligterne i hjemmet og mine børn lægger beslag på min tid og mine midler.“ Forældre, jeres børn bør være jeres hjælpere, så I på den måde kan få flere kræfter og evner til at virke for Mesteren. Børnene er de yngste medlemmer af Guds familie. De bør ledes til at overgive sig til Gud, hvem de tilhører i kraft af skabelsen og genløsningen. De bør undervises om, at alle deres legemlige, sjælelige og åndelige evner tilhører ham. De bør oplæres til at arbejde uselvvisk på forskellig måde. I må ikke lade børnene være en hindring. De bør hjælpe jer med at bære de åndelige og fysiske byrder. De bliver selv mere lykkelige og til større nytte ved at hjælpe andre.

Hjemmets vidtrækkende indflydelse

Et velordnet kristent hjem er et stærkt bevis for den kristne religions realitet et bevis, som de vantro ikke kan modsige. Alle kan se, at der er en indflydelse i det hjem, som påvirker børnene, og at Abrahams Gud er med dem. Hvis bekendende kristnes hjem var af den rette religiøse støbning, ville de øve en mægtig indflydelse til det gode. De ville i sandhed være „verdens lys“.

Hjemmets mission angår ikke blot hjemmets egne medlemmer. Det kristne hjem skal være en anskuelsesundervisning og være med til at kaste glans over de sande livsprincipper. Et sådant forbillede vil være en kraft til det gode i verden. Den indflydelse, som udgår fra et godt hjem, virker kraftigere på mennesker end nogen prædiken. [249] De unge, der drager ud fra et sådant hjem, bringer hjemmets principper med sig omkring. Derved lærer andre familier også de ædle livsprincipper at kende, og følgen bliver en højnende indflydelse på hele samfundet.

Det største bevis, verden kan få på kristendommens magt, er en velordnet, harmonisk familie. Dette vil bedre end noget andet være en anbefaling for sandheden, for det er levende vidnesbyrd om dens magt til at virke på hjertet.

Gud ønsker, at familierne på Jorden skal være et symbol på familien i Himmelen. Kristelige hjem, som er grundlagt og ledet i overensstemmelse med Guds plan, hører til de mest virkningsfulde midler, når det gælder om at danne en kristen karakter og at fremme hans værk.

Vor indflydelse rækker måske ikke langt, og det er muligt, at vi kun har små evner og få anledninger og muligheder. Men hvis vi trofast benytter de anledninger, vi har i vort hjem, giver det os vidunderlige muligheder. Hvis vi vil åbne vore hjerter og vore hjem for de guddommelige livsprincipper, vil vi blive kanaler, som den livgivende kraft kan strømme igennem. Fra vore hjem vil der flyde en lægende kilde, som fører liv, skønhed og frugtbarhed med til steder, hvor der nu er goldt og øde.

Vælg hjemmets banner

Jeg så Satan plante sit banner i hjemmet hos dem, der bekender sig til at være Guds udvalgte; men de, der vandrer i lyset, burde kunne se forskellen mellem modstanderens sort fane og Kristi blodplettede banner. [250]

Familiealterets betydning

Du, som bekender dig til at elske Gud, tag Jesus med, hvorhen du går; og ligesom patriarkerne gjorde i gammel tid, så byg et alter for Herren, hvor du end opslår dit telt. I denne henseende trænges der til en reform, en gennemgribende, omfattende reform.

Satan gør enhver anstrengelse for at lede mennesker bort fra Gud, og hans hensigt lykkes, når det religiøse liv druknes i forretningsbetyrninger, når han kan gøre deres sind så optaget med forretning, at de ikke tager tid til at læse deres bibel, bede i lønkammeret og holde lov- og takofret brændende på alteret morgen og aften.

Familieandagten bør gøres interessant og tiltalende.

De (børnene) bør lære at respektere bedetimen; det bør forlanges af dem, at de står op om morgenen, så de kan være til stede ved familieandagten.

Religionen må gøres mere tiltrækkende for børnene, og ikke frastødende. Familieandagten bør være den dejligste tid på hele dagen. Bibelteksten bør være velvalgt og letforståelig. Lad børnene tage del i sangen, og lad bønnerne være kortfattede og lige til sagen.

Ved familiebordet og ved familiealteret bydes gæsterne velkommen. Bedestunden gør sit indtryk på dem, der nyder gæstfrihed, og endog blot et besøg kan betyde en sjæls frelse fra døden. Herren holder regnskab med denne gerning og siger: „Jeg skal betale.“

Børnene bør oplæres til at respektere og højagte bedestunden. Inden man forlader huset for at gå til sit arbejde, bør hele familien samles, og faderen, eller i hans fraværelse moderen, bør bede Gud inderligt om at bevare dem gennem dagen. Kom i ydmyghed og med et hjerte, som er fuldt af ømhed, og med forståelse af de fristelser og farer, som ligger foran jer og jeres børn; bind i tro børnene til alteret og bed om, at Herren må have omsorg for dem. Tjenende engle vil vogte de børn, der således helliges til Gud. Det påhviler [251]

kristne forældre som en pligt, at de morgen og aften ved alvorlig bøn og udholdende tro sætter et hegn omkring deres børn. De bør tålmodigt undervise dem, venligt og utrætteligt lære dem, hvorledes de skal leve for at kunne behage Gud.

Abraham, „Guds ven,“ satte os et værdigt eksempel. Han levede et liv i bøn. Overalt, hvor han opslog sit telt, byggede han et alter lige ved og indbød alle i nærheden til morgen- og aftenoffer. Når han flyttede sit telt, blev alteret stående. I de følgende år fik mange af de omvandrede kana'anære undervisning af Abraham, og hvor som helst en af dem kom til et sådant alter, vidste han, hvem der havde været der før han, og når han havde opslået sit telt, satte han alteret i stand og tilbad den levende Gud der.

Bedemøder — missionsmøder

[252]

Hemmeligheden ved virkningsfuld bøn

Opbygningen af Guds rige bliver forsinket eller fremskyndet i forhold til den utroskab eller troskab, som de menneskelige redskaber lægger for dagen. Værket bliver hindret, når det menneskelige ikke samarbejder med det guddommelige. Menneskene kan bede: „Komme dit rige; ske din vilje på Jorden, som den sker i Himmelen,“ men hvis de ikke omsætter denne bøn i handling i deres liv, vil deres bønner være uden resultat.

Andagterne på vægtskålen

Hele Himmelen iagttager Jordens beboere. Englene og Gud i Himmelen betragter de mennesker, der bekender sig til at være kristne, og vejer og vurderer deres andagtsvaner.

Gør møderne interessante

Lad missionsmødet blive lagt om til en undervisning af medlemmerne i praktisk missionsarbejde.

Vore bede- og vidnesbyrds møder burde være til speciel hjælp og opmuntring. enhver bør bidrage sit til at gøre disse sammenkomster så interessante og nyttige som muligt. Dette gør man bedst ved at have en ny erfaring med Gud hver dag, og ved ikke at være tilbageholdende med at tale om hans kærlighed, hvor Guds folk er forsamlet. Hvis I ikke tillader mørke og vantro at få indgang i hjertet, vil det heller ikke være at finde ved møderne.

[253]

Vore mødre bør gøres meget interessante. De bør være gennemtrængte af selve Himmels atmosfære. Lad der ikke blive holdt lange, tørre taler og formelle bønner blot for at lægge beslag på tiden. Alle bør være rede til at udføre deres del med punktlighed, og når deres pligt er fuldført, bør mødet afsluttes. Således vil interessen blive holdt ved lige til det sidste. Dette er at vise Gud en vel behagelig

tilbedelse. Hans tjeneste bør være interessant og tiltalende og bør ikke tillades at udarte til en tør form. Vi må leve for Kristus hvert øjeblik, hver time, hver dag; da vil Kristus bo i os, og når vi kommer sammen, vil hans kærlighed være i vore hjerter og udvælde ligesom en kilde i ørkenen til vederkvægelse for alle og gøre dem, der er ved at omkomme, begærlige efter at drikke af livets vand.

Tro ikke, at I kan vække de unges interesse ved at gå til missionsmødet og holde en lang prædiken. Udtænk planer, som vil vække en levende interesse. Fra uge til uge bør de unge bringe deres rapporter og fortælle, hvad de har forsøgt at gøre for Frelseren, og hvilken fremgang de har haft. Dersom der ved missionsmødet blev anledning til at fremlægge sådanne rapporter, ville det ikke blive kedeligt, trættende og uinteressant. Det ville blive af stor interesse, og det ville ikke skorte på tilslutning.

[254] Når troen griber fat i Kristus, vil sandheden gøre sjælen glad, og det kristelige arbejde vil ikke være kedeligt og uinteressant. Jeres vidnesbyrds møder, som nu er matte og åndløse, vil blive gjort levende af Helligånden. I vil daglig opnå en rig erfaring, når I efterlever den kristendom, som I bekender jer til.

Vidnesbyrd om personlige oplevelser

Som Kristi efterfølgere burde vi vælge vore ord således, at vi kan være til hjælp og opmuntring for hinanden i kristenlivet. Vi bør tale langt mere, end vi gør, om de dyrebare erfaringer, vi har haft.

Menigheden trænger til den nye, levende erfaring, som medlemmer, der plejer dagligt samfund med Gud, fører med sig. Tørre og forslidte vidnesbyrd og bønner uden Kristus som det centrale er ikke nogen hjælp for de tilstedeværende. Hvis hver eneste, som giver sig ud for at være et Guds barn, var fuld af tro og lys og liv, hvilket herligt vidnesbyrd ville da ikke blive aflagt for de mennesker, der kommer for at høre sandheden! Og hvor mange sjæle ville ikke blive vundet for Jesus.

Vor omtale af hans trofasthed er det middel, som af Gud er bestemt til at åbenbare Kristus for verden. Vi skal anerkende hans nåde, som den er kundgjort ved de hellige mænd i gammel tid, men det, som vil have størst virkning, er vidnesbyrdet om vor egen erfaring. Vi er Guds vidner, når vi i os selv åbenbarer virkningen af en gud-

dommelig kraft. Hvert enkelt menneskes liv er forskelligt fra alle andres, og erfaringen afviger væsentligt fra deres. Gud ønsker, at vor lovprisning skal opstige til ham, præget af vor egen personlighed. Når disse dyrebare vidnesbyrd til pris for hans nådes herlighed bliver ledsaget af et ægte kristenliv, vil de have en uimodståelig kraft, som virker til sjæles frelse.

Tak og pris

Det er lige så meget vor pligt at prise Gud af et oprigtigt hjerte, som det er at bede. Vi skal vise verden og de hellige engle, at vi værdsætter Guds store kærlighed til faldne mennesker og at vi forventer at modtage større og endnu større velsignelser fra ham, som er alle gode gavers giver... efter at vi har erfaret en særlig udgydelse af Helligånden, ville vor glæde i Herren og vor dygtighed i hans tjeneste forøges meget, hvis vi talte om hans godhed og underfulde gerninger for sine børn. Disse vidnesbyrd modvirker Satans magt. De fordriver utilfredshed og klager, og fristeren må vigte. De hjælper til med at opelske de karaktertræk, der gør Jordens beboere skikkede til at bo i de himmelske sale. Et sådant vidnesbyrd vil have indflydelse over andre. Der kan ikke benyttes mere virksomme midler til at vinde sjæle for Kristus.

[255]

Kristus ønsker, at vi skal tale om hans godhed og kundgøre hans kraft. Han bliver æret, når vi udtrykker vor tak og pris til ham. Han siger: „Den, der ofrer taksigelse, ærer mig.“ Medens Israels folk rejste gennem ørkenen, sang de salmer til Guds pris. Der blev sat musik til Herrens bud og løfter, og de blev sunget af pilgrimmene under hele rejsen, og når de siden mødtes ved deres hellige fester i Kana'an, skulle Guds vidunderlige gerninger omtales igen og tak og pris opstige til hans ære. Det var Guds ønske, at hele hans folks liv skulle være et liv levet i tak og pris.

Farligt spil

Nogle er bange for, at de skal lide tab på jordisk gods, og derfor forsømmer de bøn og andagt for at få mere tid til arbejdet på gården eller i forretningen. Deres gerninger vidner om, hvilken verden de sætter størst pris på. De ofrer religiøse privilegier, som er så vigtige

[256] for deres åndelige fremgang, for det, som hører dette liv til, og lærer ikke Guds vilje at kende. De forsømmer at fuldkomme en kristelig karakter og når ikke målet, Gud har sat. De giver deres timelige, jordiske interesser førstepladsen og stjæler den tid fra Gud, som de skulle have brugt i hans tjeneste. Disse mennesker har Gud mærket sig og de vil få en forbandelse i stedet for en velsignelse.

Et opmuntrende løfte

Gud vil ihukomme dem, der kommer sammen, og som slår lid til hans navn, og han vil handle nænsomt med dem under den store verdensbrand. De vil i hans øjne være som dyrebare juveler.

Forskelligt missionsarbejde

[257]

Omsorg for de blinde

Engle sendes ud til hjælp for Guds børn, som er fysisk blinde. Engle vogter dem på alle deres veje og frelser dem fra tusinde farer, de møder, men ikke ved om.

Han vil ikke lytte til sit folks bønner, så længe de . . . blinde og syge bliver forsømt.

Hvis nogen i menigheden får en blind til at falde, burde de stilles for retten, for Gud har sat os til værgе for de blinde, de prøvede, enkerne og de faderløse. Anstødsstenen, som står omtalt i Guds ord, er ikke en sten, der lægges i vejen for den blinde, som han så støder sig på og falder. Det betyder noget helt andet. Der menes alt, hvad man kan finde på for at skade den blinde brors indflydelse, modarbejde hans interesser og hindre hans udvikling.

Den blinde er uheldig stillet under alle forhold, fordi han har mistet sit syn. Den, der ikke vækkes til medlidenhed og medfølelse ved synet af en blind, er i sandhed hård og trænger til at blive gjort blød om hjertet ved Guds nåde.

Omsorgen for forældreløse børn

Indtil døden er opslugt og sejren vundet, vil der være forældreløse børn at tage sig af, og de vil blive udsat for mange lidelser, hvis vore menighedsmedlemmer ikke viser dem kærlig medfølelse og øm omsorg. Herren byder os at „bringe hjemløse stakler i hus“. Kristendommen må skaffe disse hjemløse en far og mor. Medlidenhed med enken og den faderløse i bøn og handling vil blive ihukommet hos Gud og snart blive belønnet.

[258]

Når du trøster den elendige, viser medfølelse med den hårdt prøvede og nedtrykte og venligt hjælper den forældreløse, så bringer du dig selv i et inderligere forhold til Jesus.

Der er forældreløse børn at drage omsorg for, men mange vover ikke at tage denne gerning op, fordi det kræver mere arbejde, end de

bryder sig om, og der bliver kun lidt tid til at pleje selvet. Men når kongen foretager sin undersøgelse, vil disse initiativløse, snæversyede, egennyttige sjæle opdage, at Himmelen er for dem, som har bestilt noget og har fornægtet sig selv for Kristi skyld. Der er ikke truffet forholdsregler for dem, der altid har været så optaget af at elske og tage hensyn til sig selv. Den frygtelige straf, kongen i dette tilfælde udtalte over dem, der stod på hans venstre side, var ikke for deres store forbrydelser. De bliver ikke dømt for det, de havde gjort, men for det, de ikke havde gjort. De gjorde ikke det, som Gud havde pålagt dem at gøre. De gjorde, hvad de selv havde lyst til, og får nu lod og del med dem, der behager sig selv.

[259] Der er forældreløse, som Kristus har bedt sine efterfølgere tage sig af som et betroet hverv fra Gud. Alt for ofte bliver disse overset og forsømt. De er måske lasede, uopdragne og tilsyneladende utiltalende i alle henseender, men de er alligevel Guds ejendom. De er blevet købt for en stor pris, og de er lige så dyrebare i hans øjne som vi. De hører til Guds store husholdning, og de kristne er som hans tjenere ansvarlige for dem. „Deres sjæle,“ siger han, „vil jeg kræve af din hånd.

Herren opfordrer hvert menighedsmedlem til at gøre sin pligt over for disse forældreløse børn. Dog må I ikke gøre det, blot fordi det er jeres pligt, men det skal være af kærlighed til dem og fordi Jesus døde for at frelse dem. Kristus har løskøbt disse mennesker, som trænger til jeres omsorg, og han forventer, at I elsker dem, som han har elsket jer i jeres synder og egenrådighed.

Han vil ikke lytte til sit folks bønner, så længe de *forældreløse*, faderløse, lamme, blinde og syge bliver forsømt.

Der er rige muligheder for alle, som vil gøre en gerning for Mesteren og tage sig af disse børn og unge, som ingen venner har, og anbringe dem under gunstige forhold, hvor de får mulighed for at udvikle en god karakter og blive Guds børn. Der findes børn, som ikke er særligt lovende, men som trænger til øm og kærlig pleje; mange, som ellers ville vokse op i uvidenhed og komme blandt kammerater, der forleder dem til last og forbrydelse, kan anbringes i gode omgivelser, og under kærlig kristelig omsorg blive reddet for Jesus . . . Dette arbejde for andre vil kræve anstrengelse, selvfornægtelse og selvopofrelse, men hvad betyder den smule opofrelse, vi kan

præstere, i sammenligning med Guds store gave, da han ofrede sin enbårne Søn? Gud har givet os den forret at blive hans medarbejdere.

De farvede

Der er her i landet en stor arbejdsmark, der ikke er gjort noget ved. Der er mange tusinde farvede, som enhver ærlig, praktisk kristen bør vise hensyn og forståelse for. Disse mennesker bor ikke i et fremmed land og tilbeder ikke afguder af træ og sten. De bor midt iblandt os, og gennem Åndens vidnesbyrd har Gud gang på gang henledt vor opmærksomhed på dem og sagt, at her er mennesker, som er blevet overset. Denne vældige arbejdsmark ligger der ubearbejdet og venter på det lys, Gud har betroet os.

Skillemure er rejst imellem de hvide og de sorte. Disse mure af fordom vil styrte sammen af sig selv ligesom Jerikos mure, nå kristne adlyder Guds ord, som kræver, at de elsker deres skaber fremfor alt andet og deres næste uden partiskhed. Enhver menighed, hvis medlemmer bekender sig til at tro på sandheden for vor tid, bør rette blikket mod denne forsømte, undertrykte race, der som følge af slaveriet har været berøvet retten til selv at tænke og handle. [260]

Lad os sætte et arbejde i gang blandt befolkningen i Sydstaterne. Lad os ikke slå os til tåls med bare at se til, bare at vedtage resolutioner, som aldrig bliver ført ud i livet, men lad os virkelig gøre noget for Herren og søge at forbedre vore farvede landsmænds elendige forhold.

Den sorte mands navn står skrevet i livets bog ved siden af den hvide mands navn. Alle er et i Kristus. Herkomst, stilling, nationalitet eller farve kan ikke ophøje eller nedværdige mennesker. Det er karakteren, som gør mennesket til, hvad det er. Når en rødhud, en kineser eller en afrikaner giver sit hjerte til Gud i lydighed og tro, så elsker Jesus ham ikke mindre på grund af hudfarven. Han kalder ham sin højtelskede broder.

Dagen kommer, da Jordens konger og herskere ville være glade for at bytte plads med den ringeste afrikaner, der har tilegnet sig håbet, som evangeliet giver os.

Gud har lige så megen omsorg for mennesker af den afrikanske race, der kan vindes til at tjene ham, som han havde for Israel. Han kræver langt mere af sit folk, end de har ydet ham af missionsarbejde

[261]

blandt alle klasser af befolkningen i Sydstaterne, specielt den farvede race. Har vi ikke endnu større forpligtelse til at arbejde for de farvede end for dem, der har været meget gunstigere stillet? Hvem var det, som holdt disse mennesker i trældom? Hvem holdt dem nede i uvidenhed? Når denne race er undertrykt, når den virker frastødende i optræden og levevis, hvem bærer så skylden for det? Er det ikke mest de hvide? Når der nu har været begået så stor en uret imod dem, burde der så ikke gøres et alvorligt forsøg på at hjælpe dem op? Sandheden må forkyndes for dem. De er mennesker, der kan frelses, lige såvel som vi.

Afholdssagen

Syvende dags adventisterne burde stå i forreste række blandt alle dem, som udgiver sig for at være afholdsvenner.

Tag dit standpunkt uden at vakle, når det gælder afholdsspørgsmålet. Stå fast som en klippe.

Vi har en gerning at gøre i afholdets interesse, foruden den at tale offentligt. Vi bør fremholde vore principper i pjecer og i vore blade. Vi må benytte ethvert muligt middel for at vække vort folk til forståelse af, at det er deres pligt at komme i forbindelse med dem, som ikke kender sandheden. Den fremgang, vi har haft i missionsarbejdet, har fuldt ud svaret til de selvornægtende, selvopofrende anstrengelser, vi har gjort. Herren alene ved, hvor meget vi kunne have udrettet, hvis vi som et samfund havde ydmyget os for ham og forkyndt sandheden om afhold på en klar og tydelig måde.

[262]

Afholdsspørgsmålet skal have massiv støtte fra Guds folk. Uafholdenhed er ved at få magten, nydelsessygen breder sig, og der er stort behov for litteratur om sundhedsreformen. Den vil være til hjælp for evangeliet og lede folk til at studere Bibelen for at få bedre kundskab om sandheden. Der skal lyde en advarsel mod uafholdenhedens store synd, og for at dette kan ske, må hver, som holder sabbaten, studere og praktisere den undervisning, der findes i vore sundhedsblade og -bøger. Og de bør gøre endda mere, de bør ivrigt virke med at udbrede denne litteratur blandt deres naboer.

Fremhold afholdsløftet for dem og spørg, om ikke de penge, som de ellers ville bruge til spiritus, tobak og lignene skadelige

nydelser, må blive anvendt til at hjælpe fattige og syge eller til at oplære børnene og de unge mennesker til at gøre nytte i verden.

Vigtigt af følge arbejdet op

Når sandheden forkyndes for store forsamlinger, opstår der mange spørgsmål i tilhørernes sind, og det er højst magtpåliggende at vedligeholde den således vakte interesse ved personligt arbejde. De, der føler trang til at ransage skriften, bør oplæres til flittigt studium af Guds ord. Nogen må lede dem ind på fast grund. På dette tidspunkt i deres religiøse erfaring er det af stor vigtighed, at erfarne bibelarbejdere rækker dem en hjælpende hånd og oplader Guds ords skatkammer for dem.

Det rette øjeblik er gået tabt. Indtrykkene blev ikke fulgt op. Det ville have været bedre, om der ikke var vakt nogen interesse, for når overbevisningen først er blevet modstået og undertrykt, er det yderst vanskeligt at få sandheden til at gøre indtryk på sindet igen.

Forvaltning af vore midler

Med hensyn til vort pengeforbrug, så skal vi bestræbe os på at opfylde hans hensigt, som er den første og den sidste i alt, hvad en kristen foretager sig.

Penge er meget værd, fordi der kan udrettes meget godt med dem. I Guds børns hænder betyder de mad til de sultne, drikke til de tørstige og klæder til de nøgne. De er et værn for de fortrykte og kan bringe hjælp til de syge. Men penge er ikke mere værd end sand, dersom de ikke benyttes til at skaffe livets fornødenheder til at glæde andre og til at fremme Guds værk.

Gud har selv lagt planerne for sit værks fremgang, og han har forsynet sit folk rigeligt med penge, så de kan svare, når han beder om hjælp: „Herre! dit pund har indbragt andre pund.“

Penge kan ikke tages med ind i det tilkommende liv, de er ikke nødvendige der, men de gode gerninger, der er udført med at vinde sjæle for Kristus, bringes op til de himmelske sale. Men de, der egennyttigt bruger Herrens midler på sig selv og ikke hjælper deres nødlidende medbrødre og ikke gør noget for at fremme Herrens

gerning i verden, vanærer deres skaber. Bedrageri mod Gud bliver skrevet ud for deres navne i Himmels bøger.

Hvad er penge værd i denne tid i sammenligning med sjæles værdi? Hver dollar, vi har, bør betragtes som tilhørende Herren og ikke os selv, og som noget værdifuldt, Gud har betroet os, ikke for at blive ødslet bort i unødigt nydelse, men brugt med omtanke i Guds værk, i arbejdet med at redde mennesker fra at gå til grunde.

[264] Er ikke det missionsarbejde, der skal udføres her i verden, vigtigt nok til at kunne gøre krav på vor indflydelse og støtte? Skulle vi ikke fornægte os selv alt unødvendigt og bringe vore gaver til Guds skatkammer, så sandheden kan blive sendt til andre lande og hjemmissionen blive holdt gående? Vil det ikke finde anerkendelse i Himmelen? Arbejdet for disse de sidste dage er ikke blevet understøttet med store testamentariske gaver eller hjulpet frem i kraft af verdslig indflydelse. Det har været holdt i gang med gaver, som var et resultat af selvfornektelse og selvopofrelse. Gud har givet os det privilegium at have del i Kristus-lidelser nu, og har skabt mulighed for, at vi kan få ret til en arv på den nye jord.

Det blev vist mig, at engelen fører nøjagtigt regnskab med hver gave, der helliges Herren og bringes til forrådshuset, og med det, som disse midler bruges til. Gud lægger mærke til hver øre, der helliges hans sag, og om den gives med glæde eller modvilje. Bevæggrunden bliver også nedskrevet. Opofrende, hengivne sjæle, som giver Gud det, der tilhører ham, sådan som han kræver, vil blive gengældt efter deres gerninger. Skulle de midler, der således er helliget, blive anvendt sådan, at de ikke fører til resultater, som giveren havde tænkt, nemlig Guds ære og sjæles frelse, så skal dog den, som af et oprigtigt hjerte har bragt dette offer alene med Guds ære for øje, ingenlunde gå glip af sin løn.

Enhver anledning til at hjælpe en broder i nød eller støtte Guds sag ved at udbrede sandheden er en skat, du kan sende forud til sikker opbevaring i Himmels bank. Gud sætter dig på prøve. Han har meget rundhåndet overøst dig med sine velsignelser og ser nu efter, hvordan du forvalter dem, om du vil hjælpe dem, der trænger til det, og om du vil forstå, hvad sjæle er værd, og gøre, hvad du kan, med de midler, han har betroet dig. Hver gang du benytter en sådan anledning, forøger du din skat i Himmelen.

Himmelens rapportssystem

Engle fører et nøjagtigt regnskab med hver mands gerning.

Enhver kærlig handling, ethvert venligt ord, enhver bøn, som opsendes for de lidende og nedtrykte, anmeldes for Guds trone og optegnes i Himmelens uforgængelige bøger.

Der bliver bragt bud til Himmelen om hver eneste lykkelig bestræbelse fra vor side for at sprede mørket og udbrede kundskaben om Kristus. Når dette bliver berettet Faderen, genlyder Himmelen af jubelråb. [265]

Englene har fået til opgave at være os til hjælp. De færdes mellem Jord og Himmel og har med sig beretningen om, hvad menneskenes børn foretager sig.

Den bog, som føres i Himmelen, den er fejlfri, og det er den, de vil blive dømt efter. Her noteres enhver forspildt anledning til at arbejde for Gud, men det er også her, at mindet om alt det, der er gjort i tro og kærlighed, holdes i evig erindring.

Vilkår for en vellykket indsats

Effektivitet

Træghed og udygtighed er ikke fromhed. Når vi rigtig forstår, at vi virker for Herren, vil vi få en bedre forståelse af den åndelige tjenestes hellighed. Erkendelsen heraf vil bringe nyt liv, årvågenhed og energi ind i udøvelsen af vor gerning.

Tiden kræver større effektivitet og en dybere helligelse. Åh, jeg er så grebet af dette emne, at jeg råber til Gud: „Oprejs og udsend budbringere fulde af forståelse for deres ansvar, budbringere med hjerter, hvor selvforhudelsen, som ligger ved roden til al synd, er blevet korsfæstet.“

Den opgave, som var betroet disciplene, ville kræve megen kraft, for ondskabens modstrøm var både dyb og stærk.

Stemmens rette brug

Stemmens udvikling og rette brug griber ind i enhver gren af kristeligt arbejde Vi burde vænne os til at tale med en behagelig stemme, at bruge et rent og korrekt sprog og venlige og høflige ord.

[267] Enhver prædikant og enhver lærer burde huske, at han bringer sine tilhørere et budskab, der har evighedsbetydning for dem. Den sandhed, som fremholdes for dem, vil dømme dem på den sidste store afgørelsens dag, og for nogles vedkommende vil det afhænge af den persons opførsel, som forkynder det, om de vil antage eller forkaste det. Forkynd derfor ordet på en sådan måde, at det vil kunne forstås og gøre indtryk på sind og hjerte. Tal langsomt, tydeligt og inderligt og med den alvor, som det vigtige budskab kræver.

Når I søger at fremholde Kristi kærlighed for andre, så lad jeres sømmelige tale, uegennyttige tjeneste og behagelige optræden være et vidnesbyrd om hans nådes magt.

Enhver kristern er kaldet til at fortælle andre om Kristi uransagelige rigdom, og derfor burde han stræbe efter at tale korrekt. Han bør fremholde Guds ord således, at det tiltaler dem, der hører derpå. Gud

ønsker ikke, at hans tjenere skal være udannede eller mangelfulde i deres tale og opførsel. Det er ikke hans vilje, at mennesker skal forringe og nedværdige budskabet fra Himmelen, som det er givet dem at forkynde for verden.

De vil oplæres i tålmodighed, godhed, venlighed og hjælpsomhed. De vil udvise sand kristelig høflighed, idet de erindrer, at Kristus, deres ledsager, ikke kan bifalde hårde, uvenlige ord eller følelser. Deres ord vil være rene. Talens gave vil blive betragtet som et kosteligt talent, der er overdraget dem som et lån til udførelse af en høj og hellig gerning.

Åndskultur

Åndskultur er, hvad vi som et folk behøver, og hvad vi må have for at kunne møde tidens krav.

Vi må ikke indtræde i Herrens værk på må og få og vente fremgang. Herren trænger til mænd med evner, tænkende mænd. Jesus kalder på medarbejdere, ikke på klodrianer. Gud ønsker rettænkende og intelligente mænd til at udføre den store gerning, som er nødvendig for sjæles frelse. [268]

For nogles vedkommende kan det være nødvendigt, at de øver sig i at tænke. De skal tvinge sig til at tænke. Når de lader andre tænke for dem og løse deres problemer og ikke selv anstrenger sig for at tænke, så vil den manglende evne til at huske, forudse og skelne stadig være der. Hvert menneske må træne sin hjerne.

Gud vil ikke, at vi skal stille os tilfreds med en træg, udisciplineret, sløv tankegang og dårlig hukommelse.

Guds mænd må være flittige til studium, alvorlige i deres søgen efter kundskab og aldrig bortødsle en time. Ved ihærdig anstrengelse kan de hæve sig op til næsten en hvilken som helst grad af anseelse som kristne og som mænd med kraft og indflydelse.

Vi skal blot sætte pris på tiden . . . Tiden, der går tabt i sporvogne og tog, . . . de minutter, der går med at vente på måltider eller på dem, der ikke er nøje med at holde en aftale, ja, hvad ville man ikke kunne nå at lære, hvis man havde en bog ved hånden og disse minutter her og der blev benyttet til studium, læsning og betragtninger.

En fast beslutning, ihærdig flid og omhyggelig anvendelse af tiden vil gøre det muligt for mange mennesker at erhverve sig kund-

skaber og åndelig indsigt, som vil gøre dem egnede til at indtage næsten en hvilken som helst indflydelsesrig og nyttig stilling.

[269] Mænd i ansvarsfulde stillinger bør stadig udvikle sig. De må ikke stole på en tidligere erfaring og føle, at det ikke er nødvendigt at blive dygtige i deres fag. Skønt mennesket ved sin indtræden i verden er den mest hjælpeløse blandt Guds skabninger og den mest fordærvede i sin natur, har det dog mulighed for uafbrudt fremgang. Det kan oplyses ved kundskab og forædles ved dyd, og det kan skride fremad i åndelig og moralsk værdighed, indtil det med hensyn til forstandens fuldkommenhed og karakterens renhed kun er lidet ringere end englenerne.

De, der ønsker at være Guds medarbejdere, må stræbe efter fuldkommenhed såvel i legemlig som i åndelig henseende. Sand uddannelse består i at dygtiggøre de fysiske, åndelige og moralske kræfter til udførelsen af enhver opgave; den består i at opøve legeme, sind og sjæl til tjeneste for Gud. Det er en sådan uddannelse, der vil bestå og føre til evigt liv.

Håndværkere, sagførere, handlende og mænd i alle beskæftigelser og stillinger uddanner sig for at kunne blive dygtige i deres fag. Skulle Kristi efterfølgere være mindre dygtige, og skulle de, medens de efter sigende er beskæftigede i hans tjeneste, være ukyndige angående de veje og midler, der skal benyttes? den opgave at vinde det evige liv er højere end alle jordiske hensyn. For at kunne lede sjæle til Jesus må man have kendskab til menneskenaturen og studere det menneskelige sind. For at vide, hvordan man skal nærme sig mennesker med sandhedens store emner, kræves der meget omhyggelig omtanke og inderlig bøn.

Sand værdighed og høflighed

den mangel på sand værdighed og kristelig dannelse, som gør sig gældende i sabbatsholdernes rækker, forringer os som et folk og gør den sandhed, vi bekender os til at tro, utiltrækkende. Det arbejde, som består i at udvikle vort sind og danne de rette manerer, bør føres fremad til fuldkommenhed. Dersom de, der bekender sig til at tro sandheden, ikke vil benytte deres privilegier og anledninger til at vokse op til mands modenhed i Kristus Jesus, vil de ikke blive til ære for sandhedens sag til ære for Kristus.

Sørg for at bevare den værdighed, gerningen fordrer, ved at indrette tilværelsen på en gudfrygtig og fornuftig måde. Vær aldrig bange for at hæve banneret for højt . . . Al råhed og grovhed må være langt fra os. Venlighed, dannelse og kristelig høflighed må opelskes. Pas på ikke at blive barsk og kort for hovedet. Regn ikke sådanne særheder for dyder, for sådan betragter Gud dem ikke. Pas på ikke at fornærme nogen uden grund. [270]

Det er i højeste grad nødvendigt, at mænd og kvinder, som har kundskab om Guds vilje, lærer at blive fremgangsrige arbejdere i hans sag. De bør være belevne, forstandige mennesker, som ikke har den bedragelige udvortes glans og verdensmenneskets sleske og affekterede væsen, men den dannelse og sande høflighed, der har en duft fra Himmelen, og som enhver kristen vil have, når han er delagtig i den guddommelige natur.

Vi har fået den største sandhed, som nogen sinde er blevet skænket verden, og det største håb og den største tro; og vi ønsker at forkynde det for verden i al sin ophøjethed. Vi vil ikke indtage den holdning, at vi går gennem verden og beder om undskyldning, fordi vi vover at tro på denne dyrebare, hellige sandhed; men vi ønsker at vandre ydmygt med vor Gud og føre os som børn af den allerhøjeste Gud, og skønt skrøbelige redskaber, som de, der varetager de allervigtigste og mest interessante emner, der er mere ophøjede og ædlere end noget timeligt, verdsligt emne.

Den, der arbejder for sjæle, må besidde opofrende hengivenhed, retskaffenhed, forstand, flid, energi og takt. Ingen, som ejer disse egenskaber, kan være underlegen; han vil tværtimod øve en afgørende indflydelse til det gode.

Mænd, som er villige til at modtage undervisning om, hvorledes de på den bedste måde kan komme i forbindelse med det enkelte menneske og familier, bør sættes i arbejde. Deres påklædning bør være pæn og net, men ikke udhalet, og deres væsen tiltalende og ikke frastødende. Der er stor mangel på sand høflighed iblandt os som et folk. Denne bør opelskes hos alle, der udfører missionsarbejde. [271]

Oprigtighed

Der må ikke være nogen forstillelse i livet hos dem, som har et så helligt og højtideligt budskab som det, vi er blevet kaldet til at

forkynde. Verden lægger mærke til syvende dags adventister, fordi den kender noget til den tro, de bekender sig til, og deres høje idealer. Når den ser nogle, som ikke lever op til deres bekendelse, peger den på dem med foragt.

Mennesker kan have fortrinlig begavelse, gode evner og glimrende egenskaber; men én mangel, én lønlig synd, der næres, vil vise sig at betyde for karakteren, hvad den ormstukne planke betyder for skibet, nemlig fuldstændig ulykke og ruin.

Paulus førte en himmelsk atmosfære med sig. Alle, som var sammen med ham, mærkede indflydelsen af hans forening med Kristus. Den omstændighed, at hans eget liv var et eksempel på den sandhed, han fremholdt, lagde en overbevisende kraft i hans forkyndelse. Deri ligger sandhedens magt. Den ukunstlede, ubevidste indflydelse af et helligt liv er den mægtigste prædiken, som kan holdes til forsvar for kristendommen. Selv uigendrivelige argumenter vil måske blot vække modstand, men et kristeligt eksempel ejer en kraft, som det er umuligt at stå helt imod.

[272] En sand karakter skabes ikke udefra, så vi derefter kan iføre os den; den udstråler indefra. Dersom vi ønsker at lede andre ind på retfærdighedens sti, må retfærdighedens principper råde i vort eget hjerte. Vi kan forkynde kristendommen teoretisk ved at bekende troen, men det er den praktiske gudsfrygt, der gælder som sandhed. Det retskafne liv, den hellige vandel, den usvigelige ærlighed, det tjenstvillige, gavmilde sind, det gudfrygtige eksempel, det er ved hjælp af alt dette, at lyset bringes ud til verden.

Bønner, formaninger og taler er dårlige frugter, som ikke så sjældent er bundet på; men frugter, der giver sig til kende i gode gerninger, i omsorg for de nødlidende, faderløse og enkerne, er ægte frugter, som vokser naturligt på et godt træ.

Virkelyst

Almindeligvis gør Gud ikke mirakler for at fremme sin sandhed. Dersom landmanden undlader at opdyrke jorden, gør Gud ikke et mirakel for at modvirke de uundgåelige følger. Gud arbejder efter ophøjede principper, vi er gjort bekendt med, og det står til os at planlægge på en fornuftig måde og tage de midler i brug, som Gud benytter til at få et godt resultat. De, der ikke gør sig nogen mål-

bevidst anstrengelse, men bare venter på, at Helligånden skal sætte dem i gang, vil omkomme i mørket. Man skal ikke sidde stille og ingenting gøre, når det gælder Guds værk.

Nogle af dem, som beskæftiger sig med missionsgerning, er svage, energiløse og taber let modet. De mangler fremdrift. De har ikke disse afgørende karakteregenskaber, som giver kraft til at yde noget — den ånd og energi, som skaber begejstring. De, som ønsker, at deres gerning skal lykkes, må være dristige og forhåbningsfulde. De burde ikke blot være i besiddelse af passive, men af aktive egenskaber.

Herren står i behov for arbejdere, som vil føre Kristi korsets triumftog videre frem.

Budskabet skal ikke gives med modfalden, livløs røst, men på en klar, bestemt og gribende måde.

Det er ikke de meget veltalende forkyndere, der behøves til at fremholde budskabet. Sandheden skal forkyndes i al sin alvor. Mænd behøves, som forstår at handle, mænd, som vil arbejde ivrigt, stadigt og energisk på at rense menigheden og advare verden. [273]

Gud har ikke brug for dovne mennesker i sin sag. Han ønsker betænksomme, venlige, kærlige, alvorlige arbejdere.

Beslutsomhed

De, som er i Guds tjeneste, må være fulde af liv og vise beslutsomhed i arbejdet for at vinde sjæle. Husk på, at der findes mennesker, som vil gå fortabt, hvis ikke vi som Guds redskaber arbejder med en fasthed, som ikke giver op eller mister modet.

Han har pålagt os en stor opgave. Lad os udføre den med nøjagtighed og beslutsomhed. Lad os vise i vort liv, hvad sandheden har gjort for os.

Nidkærhed

Det er alvorlig kristelig nidkærhed, der behøves, en nidkærhed, der ytrer sig ved at udrette noget . . . En sjæl, der besidder Kristus, kan lige så lidt afholdes fra at bekende ham, som Niagaras vandmasser kan afholdes fra at strømme ud over faldet.

Enhver, der tager imod Kristus som sin personlige frelser, vil længes efter den forret at kunne tjene Gud. Når han betænker, hvad Herren har gjort for ham, røres hans hjerte af uendelig kærlighed og inderlig taknemmelighed. Han længes med begærlighed efter at åbenbare sin taknemmelighed ved at vie sine evner til tjeneste for Gud. Han længes efter at vise sin kærlighed til Kristus og til dem, som han har købt så dyrt. Han attrår møje, besværlighed og opofrelse.

[274] Der findes et stort virkefelt for dem, der ligner Marta, med deres iver for aktivt, religiøst arbejde. Men først bør de som Maria sidde ved Jesu fødder. Flid, dygtighed og energi må helliggøres ved Kristi nåde; så vil livet blive en uovervindelig kraft til det gode.

Vi skal med den utrættelige udholdenhed og aldrig svigtende nidkærhed, hvormed Kristus gjorde sin gerning, føre Herrens værk fremad i Guds navn.

Vi bør bryde ensformigheden i vort religiøse arbejde. Vi har en opgave at udføre i verden, men vi viser ikke tilstrækkelig aktivitet og nidkærhed. Hvis vi lagde større alvor for dagen, ville mennesker blive overbevist om sandheden i vort budskab. Lunkenheden og ensformigheden i vor tjeneste for Gud virker frastødende på mange i de højere kredse, som trænger til at se en dyb, alvorlig, helliget nidkærhed.

Tålmodighed

Som Kristi medarbejder må du vise stor tålmodighed med den, du arbejder for, og ikke foragte det ganske almindelige arbejde, men se frem til det gode resultat. Når de, du arbejder for, ikke helt er, som du synes, så siger du tit ved dig selv: „De kan passe sig selv, de er ikke værd at hjælpe.“ Hvis nu Jesus havde været ligesådan over for de stakkels udstødte, hvad så? Han døde for at frelse elendige syndere, og hvis du vil arbejde i samme ånd og på samme måde, inspireret af hans eksempel, du efterligner, og overlade resultaterne til Gud, så vil du aldrig i dette liv kunne måle, hvad godt du har udrettet.

Virk uegennyttigt, kærligt og tålmodigt for alle, I kommer i berøring med. Bliv aldrig utålmodige. Sig ikke et eneste ukærligt ord.

Lad Kristi kærlighed fylde jeres hjerter og venlige ord være på jeres læber.

Taktfølelse

Den, der overgiver alt til Gud, vil udføre sit arbejde med omtanke, under bøn og med en hjertelig og fin taktfølelse.

En mand, som er besjælet af begejstring, flid og taktfølelse, vil få fremgang i timelige foretagender, og de samme egenskaber vil have dobbelt effekt, når de er viet til Guds værk, fordi Guds kraft bliver forenet med menneskelige bestræbelser.

[275]

I det sjælevindende arbejde behøves der stor takt og visdom. Frelseren holdt aldrig sandheden tilbage, men han udtalte den altid i kærlighed. I sin omgang med andre viste han den største takt og var altid venlig og hensynsfuld. Han var aldrig grov, talte aldrig uden nødvendighed et strengt ord, påførte aldrig en følsom sjæl unødigt smerte. Han dadlede aldrig menneskelig svaghed. Frygtløst fordømte han hykleri, vantro og ugudelighed, men der var gråd i hans stemme, når han udtalte sine skarpe irettesættelser. Han gjorde aldrig sandheden grusom, men viste altid en dyb ømhed for menneskene. Hver sjæl var dyrebar i hans øjne. Han optrådte med guddommelig værdighed, men han nedlod sig med den ømmeste medlidenhed og agtelse for hvert eneste medlem af Guds familie. I dem alle så han sjæle, som det var hans mission at frelse.

Når et tydeligt foredrag er blevet holdt, vil nogle ubesindige, impulsive, men dog oprigtige sjæle uventet tiltale sådanne, som ikke er med os, og gøre den sandhed, som vi ønsker, at de skal modtage, frastødende for dem. „Denne verdens børn er klogere end lysets børn over for deres egen slægt.“ Forretningsmænd og politikere lægger vægt på høflighed. De bestræber sig for at være så tiltalende som muligt. De overvejer, hvorledes de kan gøre deres væsen og deres optræden sådan, at de kan opnå den største indflydelse over deres medmenneskers sind. De bruger deres kundskaber og evner på en så klog måde som muligt for at opnå deres hensigt.

Dette budskab må forkyndes; men under dets forkyndelse må vi vogte os for at angribe, støde og fordømme dem, som ikke har det lys, vi har. Hvorfor skulle vi ubeføjet gøre hårde angreb på katolikkerne? Blandt katolikkerne findes der mange meget samvittighedsfulde

[276]

kristne, som vandrer i alt det lys, der skinner på deres vej, og Herren vil virke for dem.

Altid til rede

En sand kristen arbejder for Gud, ikke efter indskydelse, men af princip, ikke bare en dag eller en måned, men hele livet igennem.

Frelseren var en utrættelig arbejder. Han målte ikke sit arbejde efter det antal timer, han havde været i virksomhed. Hans tid, hans hjerte, hans styrke, alt blev ofret i arbejdet for menneskeslægtens bedste. Ofte anvendte han hele dagen til arbejde og hele natten til bøn for at få kraft til at bestå under den listige fjendes forførelseriske anslag og blive i stand til at virke for menneskenes opløftelse og frelse. Det menneske, som elsker Gud, knapper ikke dagens gerning af til otte timer. Han arbejder til alle tider og er aldrig uvirksom. Når der er en anledning, søger han at gøre godt. Ovealt, til alle tider og på alle steder, finder han lejlighed til at virke for Gud. Han spreder velsignelse, hvor han går.

Den, der i ubetænksomhed gør sig skyldig i, at Guds sag bliver vanæret, eller får sine medarbejders hænder til at synke, sætter en plet, som vanskeligt lader sig afvaske, på sin egen karakter og lægger sig selv hindringer i vejen.

„Tag mit åg på jer,“ siger Jesus. Åget er et redskab til tjeneste. Okser får et åg på, når de skal arbejde, og åget er en betingelse for, at de kan arbejde ordentligt. Ved dette eksempel lærer Kristus os, at vi er kaldede til at tjene, så længe vi lever. Vi skal tage hans åg på os, så at vi kan blive hans medarbejdere.

Medfølelse og omgængelighed

[277] I alle afdelinger inden for Guds værk er der brug for mænd og kvinder, som har medfølelse med menneskelig elendighed. Men denne medfølelse er sjælden.

Vi trænger til mere af Kristi mildhed, ikke alene mildhed over for dem, der forekommer os fejlfri, men medfølelse over for de fattige, lidende, kæmpende sjæle, der ofte begår fejl, syndige og angrende, fristede og forsagte. Vi må nærme os vore medmennesker

og ligesom vor barmhjertige ypperstepræst have medlidenhed med deres skrøbeligheder.

Som et samfund taber vi meget på grund af manglende medfølelse og omgang med hverandre. Den, der taler om uafhængighed og lukker sig inde i sig selv, fylder ikke den plads, Gud havde til hensigt, at han skulle fylde. Vi er Guds børn, indbyrdes afhængige af hverandre med hensyn til lykke. Gud og mennesker har krav på os. Vi må alle udføre vor del her i livet. Det er den rigtige udvikling af den selskabelige trang i vor natur, der bringer os i et sympatisk forhold til vore brødre og bringer os lykke i vore bestræbelser for at være til velsignelse for andre.

Frelseren var gæst ved et måltid hos en farisæer. Han tog imod indbydelser fra de rige såvel som de fattige, og som han havde for skik, benyttede han anledningen til at fremdrage lærdomme fra omgivelserne for at illustrere sandheden.

Enkelhed

Da Kristus sagde til sine disciple: Gå ud i mit navn for at samle alle dem, som tror, ind i menigheden! forelagde han dem nødvendigheden af at bevare enkelheden. Jo mindre ydre pragt og tilskuestillen, jo større ville deres indflydelse være til det gode. Disciplene skulle tale lige så ligefremt, som Kristus havde gjort. De skulle indprente deres tilhørere den samme lære, som han havde lært dem.

Tusinder kan nås på den mest enkle og beskedne måde. De mest begavede, de, der betragtes som verdens mest talentfulde mænd og kvinder, beriges ofte ved at lytte til en, der elsker Gud, og som med jævne ord kan tale om hans kærlighed lige så naturligt, som et verdsligt menneske taler om de ting, der interesserer ham mest. Det er ofte, at de ord, som man har forberedt sig godt på og indstuderet grundigt, kun har ringe indflydelse, men ærlige og oprigtige udtalelser, som en Guds søn eller datter fremkommer med i al enkelhed og beskedenhed, har kraft til at åbne dørene til de hjerter, der længe har været lukket for Kristus og hans kærlighed.

Tro

Guds tjenere må have tro på Gud. Gud er ikke ligeglad med deres arbejde. Han sætter pris på det. Guddommelige sendebud er sat til at samarbejde med dem, som er Guds medarbejdere. Hvis vi nærer den tanke, at Gud ikke vil gøre, som han har sagt, og at han ikke har tid til at tage sig af sine folk, så vanærer vi vor skaber.

En Guds arbejder behøver stærk tro. Udsigterne kan synes at være mørke, men i den mørkeste stund er der lys bagved. Hos dem, som i tro elsker og tjener Gud, vil styrken blive fornyet dag efter dag.

Den, der er i besiddelse af oprigtig tro, har et livsmod, en principfasthed og målbevidsthed, som hverken tid eller arbejde kan svække,

Kristenlivet omgives ofte af farer, og det synes vanskeligt at følge pligtens vej. Fantasien forestiller sig truende ødelæggelser foran og trældom eller død bagved. Men Guds stemme siger tydeligt: „Gå fremad!“ Vi bør adlyde denne befaling, selv om vort blik ikke kan gennemtrænge mørket og vi mærker de kolde bølger ved vore fødder. De hindringer, der standser vor fremgang, vil aldrig forsvinde, hvis vi standser og nærer tvivl. De, der venter med at lyde, indtil enhver skygge af uvished forsvinder og der ikke er nogen risiko for fiasko eller nederlag, kommer aldrig til at adlyde. Vantroen hvisker: „Lad os vente, til hindringerne er fjernet og vi kan se vejen klart, „men troen opmuntrer modigt til at gå fremad; den håber alt og tror alt.

Mod

Det er et stort arbejde at udføre, der må lægges mere omfattende planer, en røst skal lyde, som vækker folkene op. Mænd med en svag og vaklende tro er ikke de rette til at lede arbejdet i denne så vigtige krise. Der behøves heltemod og martyrtro.

Når vi i troen griber fat på hans styrke, så vil han bevirke en forandring, en vidunderlig forandring, i det, der syntes håbløst og umuligt. Dette vil han gøre til sit navns ære. Gud vil, at alle de trofaste, som sætter deres lid til ham, skal tale opmuntrende ord til de vantro og håbløse. Må Herren hjælpe os til at hjælpe hverandre og at prøve ham ved levende tro.

Håb og mod er væsentlige forudsætninger for at kunne yde Gud uforbeholden tjeneste. De er en frugt af troen. Det er syndigt og urimeligt at fortvivle.

Mod, energi og udholdenhed må de have. Selv om tilsyneladende umuligheder spærrer vejen for dem, skal de ved hans nåde gå fremad. I stedet for at klage over vanskelighederne skal de overvinde dem. De skal ikke fortvivle over noget, men håbe alt. Med sin mageløse kærligheds gyldne kæde har Kristus bundet dem til Guds trone. Det er hans forsæt, at den højeste indflydelse i universet, en indflydelse, som strømmer ud fra den guddommelige kilde til al kraft, skal tilhøre dem. De skal have kraft til at modstå det onde, en kraft, som hverken [280] verden eller døden eller Helvede skal betvinge, en kraft, som vil sætte dem i stand til at sejre, ligesom Kristus har sejret.

Overgivelse

Sand hellighed betyder uforbeholden tjeneste for Gud. Det er betingelsen for at kunne leve som en virkelig kristen. Kristus beder om en uforbeholden overgivelse, en udelt tjeneste. Han fordrer hjerte, sind sjæl og styrke. Vi må ikke værne om vort eget jeg. Den, der lever for sig selv, er ikke en kristen.

Alle, som ønsker at samarbejde med Gud, bør først lære at nære mistillid til sig selv; så er de forberedt til at få del i Kristi karakter. Dette kan ikke opnås gennem uddannelse i de mest videnskabelige skoler. Det er frugten af en visdom, som alene kan opnås hos den guddommelige lærer.

At en person under usædvanlige forhold hensættes i en åndelig henrykkelse er intet afgørende bevis på, at han er en kristen. Hellighed er ikke henrykkelse, men viljens fuldstændige overgivelse til Gud; den består i, at vi lever ved ethvert ord, som udgår af Guds mund; den består i, at vi gør vor himmelske Faders vilje; den består i, at vi stoler på Gud i prøver, i mørket såvel som i lyset; den består i, at vi vandrer i tro og ikke i beskuelse; den består i, at vi forlader os på Gud med urokkelig tillid og hviler i hans kærlighed.

Med et udelt hjerte

Guds folk skal skille sig ud som et folk, der tjener ham fuldt og helt og med et udelt hjerte uden at give sig selv æren, idet de husker, at de ved en meget højtidelig pagt har forpligtet sig til at tjene Herren og ham alene.

[281] Det er helhjertede, målbevidste mænd og kvinder, som vil holde stand nu. Jesus sorterede på sine disciple flere gange, indtil der til sidst kun blev elleve tilbage og nogle få trofaste kvinder til at danne grundvolden for den kristne kirke. Når byrderne skal bæres, vil nogle holde sig tilbage, men når menigheden er brændende, bliver de grebet af begejstring, synger og skråler og bliver ovenud henrykt. Men vent bare! Når den ikke er brændende varm mere, træder kun nogle få trofaste Kaleb'er frem i forgrunden og står fast på det urokkelige princip. De er saltet, der beholder kraften. Det er når arbejdet går besværligt, at menighederne fostrer gode hjælpere.

Arbejdet for Gud kan ikke lykkes, medmindre man har hele sit hjerte med i det og regner alt for tab i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus. Ingen, som gør sig noget forbehold, kan være en Kristi discipel, og endnu mindre hans medarbejder.

De skal ikke beskæftige sig med spekulation eller gå i forretningsforbindelse med ikke-troende, for dette vil hindre dem i det arbejde, Gud har givet dem.

Frelseren kan ikke antage en delt tjeneste. En arbejder for Gud må daglig lære, hvad det betyder at overgive sig til Gud.

Troskab

Herren hader ligegyldighed og illoyalitet, når hans værk er ude i en krise. Hele universet betragter med en ubeskrivelig interesse de sidste faser i den store strid mellem godt og ondt. Guds folk nærmer sig den evige verdens grænser. Hvad er vigtigere for dem end at være tro imod Himmels Gud? Herren har haft troshelte til alle tider, og han har det også i dag — mennesker af Josefs, Elias' og Daniels type, der ikke skammer sig for at regne sig til hans ejendomsfolk. Han skænker handlingens mænd sine særlige velsignelser — mænd, som ikke vil afvige fra pligtens vej, men sige med guddommelig kraft: „Hvem der er for Herren, han komme hid til mig!“ De forlanger, at

de, der ønsker at regnes med til Guds folk, skal træde frem og vise på en utvetydig måde, at de tjener kongernes Konge og Herrernes Herre. Sådanne mænd indordner deres vilje og deres planer under Guds lov. De agter ikke deres liv noget værd i deres egne øjne fordi de elsker ham. Det er deres opgave at opfange lyset fra Guds ord og få det til at skinne for verden med klare, rolige stråler. Troskab mod Gud er deres motto.

[282]

Snar og snild

Det er enhver kristens pligt at vænne sig til orden, grundighed og hurtighed. Der er ingen undskyldning for sendrægtighed og fuskeri i noget som helst arbejde. Når man altid er i virksomhed og arbejdet aldrig bliver færdigt, er det, fordi man ikke har hjertet med i sin gerning. Den, der er langsom, og som udfører sit arbejde dårligt, burde forstå, at det er fejl, som må rettes. Han bør øve sig i at planlægge arbejdet og bruge tiden, så at han kan opnå de bedste resultater. Ved at have orden og system i arbejdet kan nogle få gøre lige så meget på fem timer som andre på ti. Nogle, som er beskæftiget med husligt arbejde, er altid i virksomhed, ikke fordi de har så meget at gøre, men fordi de ikke indretter sig, så de kan spare tid. Ved at arbejde langsomt og planløst bruger de megen tid til at udføre lidt. Men alle, der ønsker det, kan overvinde disse overdrevent langsomme vaner. De må følge en bestemt plan i deres arbejde. De må bestemme, hvor lang tid der kræves til at udføre et vist arbejde, og så gøre deres bedste for at fuldføre det til den fastsatte tid. Når de sætter deres vilje ind på at blive færdige, vil det hjælpe hænderne til at bevæge sig hurtigt.

Arbejdet for Kristus fordrer villig lydighed.

Herren fordrer af sine tjenere, at de skal være i besiddelse af en ånd, som er snar til at fatte, hvor dyrebare sjælene er, som er snar til at se, hvad der må gøres, og snar til at vedkende sig de ansvar, Herren lægger på dem.

[283]

Når Gud betror mennesker et ansvar, er det deres religiøse pligt at røgte det med flid. De bør gribe de anledninger, som Gud giver dem, til at fuldbyrde hans vilje. De vil vinde herlige sejre, hvis de handler hurtigt og beslutsomt, men hvis de tøver og viser forsømmelighed, vil de lide nederlag, og Guds navn vil blive vanæret. Hvis lederne

inden for sandhedens sag ikke er i besiddelse af en brændende nidkærhed, men er ligegyldige og ubeslutsomme, bliver menigheden også ligegyldig, sløv og forlystelsessyg. Hvis lederne derimod har fattet et helligt forsæt om at ville tjene Gud og ham alene, vil folket være enigt og fuldt af håb og begejstring.

Sænk ikke standarden

Mange, som har betingelser for at kunne gøre et udmærket arbejde, udretter kun lidt, fordi de forsøger så lidt. Tusinder af mennesker henlever deres liv, som om de ikke havde nogen stor opgave at leve for, intet højt mål at nå. En af grundene hertil er den, at de vurderer sig selv så lavt. Kristus har betalt en uhyre pris for os, og han ønsker, at vi skal vurdere os selv på grundlag af den pris, han har betalt.

Under hele sit liv på Jorden var Jesus en ihærdig og trofast arbejder. Han forventede meget, derfor higede han efter meget.

[284] De, som er beskæftiget i Mesterens tjeneste, behøver en erfaring, som er meget højere, dybere og mere vidt omfattende, end mange endnu har tænkt på at opnå. Mange, som allerede er medlemmer af Guds store familie, ved kun lidt om, hvad det vil sige at beskue hans herlighed og at forvandles fra herlighed til herlighed. Mange skimter Kristi ypperlighed som i et dæmrende skær, og deres hjerter banker af glæde. De længes efter en fuldere, dybere erkendelse af Frelserens kærlighed. Disse bør værne om sjælens længsler efter Gud.

Til vore prædikanter, læger, lærere og alle andre, som findes beskæftigede i Herrens tjeneste, har jeg et budskab at frembære. Herren byder jer at komme højere op, at nå et helligere mål. I må have en meget mere dybtgående erfaring, end I nogen sinde har tænkt jer. Mange, som allerede er medlemmer af Guds store familie, ved kun lidt om, hvad det vil sige at beskuer hans herlighed og blive forvandlede fra herlighed til herlighed. Mange af jer har nogen forståelse af Kristi ypperlighed, og jeres sjæle fryder sig derved. I længes efter en fuldere, dybere forståelse af Frelserens kærlighed. I er utilfredse. Men bliv ikke mismodige. Giv Jesus jeres hjertes bedste og helligste følelser. Sæt pris på enhver lysstråle. Giv ethvert ønske i sjælen efter Gud, næring. Opøvn åndelige tanker og et helligt samfund med Gud. I har kun set de første stråler af morgengryet

af hans herlighed. Når I søger efter at kende Herren, vil I erfare, at som morgenrøden er hans opgang vis. „De retfærdiges sti er som et skinnende lys, der bliver klarere og klarere indtil middag. „Når vi har angret vores synder, bekendt dem og fået tilgivelse, så skal vi vedblive at lære af Kristus, indtil vi kommer ind i selv middagsglansen af en fuldkommen evangelisk tro.

Klogskab og omtanke

Nehemias tryglede Gud om hjælp, men foldede ikke sine hænder i bevidstheden om, at nu behøvede han ikke at bekymre sig mere for sine planer om at genopbygge Jerusalem eller føle noget ansvar for det. Med beundringsværdig klogskab og omtanke vedblev han at træffe de foranstaltninger, som var nødvendige, for at dette foretagende kunne lykkes. Alt, hvad han foretog sig, var præget af yderste forsigtighed.

Denne hellige mands eksempel burde belære hele Guds folk om, at man ikke blot skal bede i tro, men også arbejde ihærdigt og med troskab. Hvor mange vanskeligheder kommer vi ikke ud for, og hvor ofte hindrer vi ikke forsynet i at kunne virke til gavn for os, fordi man betragter klogskab, omtanke og flid som noget, der kun i ringe grad vedrører religionen! Men det er en alvorlig fejltagelse. Vi har pligt til at udvikle og benytte ethvert talent, som kan gøre os dygtigere til at arbejde for Gud. Grundige overvejelser og vel gennemtænkte planer er af lige så stor betydning for, at hellige foretagender kan lykkes i dag, som de var på Nehemias' tid.

[285]

Hvordan undgå at blive modløs

Herrens tjenere må regne med enhver form for modløshed. Ikke blot vil fjendernes vrede, foragt og grusomhed være en hård prøve for dem, men også venners og medarbejderes træghed, principløshed, lunkenhed og troløshed. . . Når Nehemias følte sig meget modløs, satte han sin lid til Gud. Det er også vores værn. Erindringen om, hvad Gud har gjort for os, vil være til støtte for os i enhver fare. „Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?“ Og „er Gud for os, hvem kan da være imod os?“ Hvor udspekulerede

Satans og hans medarbejders hemmelige planer end kan være, så kan Gud afsløre dem og gøre deres råd til intet.

[286] De mennesker, der står i forreste frontlinje og af Helligånden tilskyndes til at udføre en speciel gerning, vil ofte komme ud for en reaktion, når presset er forbi. Fortvivlelse kan få selv den mest heltedige tro til at rokke og den stærkeste vilje til at skælve. Men Gud forstår alt og viser stadig medfølelse og kærlighed. Han læser hjertets motiver og tanker. Lederne i Guds værk bør lære at vente tålmodigt og at bevare troen, når alt ser mørkt ud. Himmelen vil ikke svigte dem på modgangens dag. Ingen er tilsyneladende så håbløst stillet, men i virkeligheden så uovervindelig som den sjæl, der føler sin intethed, men stoler fuldt og fast på Gud.

Herren kræver soldater, som ikke svigter eller bliver modløse; men hvem vil acceptere en tjeneste, der fører så meget ubehageligt med sig? Han ønsker, at vi alle skal gøre Kristus til vort forbillede.

De, som i dag lærer upopulære sandheder, behøver ikke at tabe modet, hvis de til tider ikke får nogen mere gunstig modtagelse, selv fra dem, der kalder sig kristne, end Paulus og hans medarbejdere fik fra de mennesker, blandt hvem de arbejdede. Korsets sendebud må væbne sig med årvågenhed og bøn og gå frem med tro og mod og altid arbejde i Jesu navn.

Mildhed

Det sind, der bevares mildt trods krænkelser, taler sandhedens sag mere virkningsfuldt end nogen bevisførelse, hvor overbevisende den end er.

Når I søger at rede menneskene fra vildfarelse, så lad ordene falde mildt, ligesom duggen og regnen falder på den visnende plante. Gud ønsker først af alt, at hjertet skal påvirkes. Vi må tale sandheden i kærlighed og stole på, at Gud vil give den kraft til at forvandle livet. Helligånden vil indtrykke på sjælen det ord, som bliver talt i kærlighed.

[287] Et kærligt sind og en mild, vindende optræden kan frelse den fejlende og skjule en mangfoldighed af synder. Kristus åbenbaret i din karakter vil have en forvandlende indflydelse på alle, du kommer i berøring med. Lad Kristus daglig komme til syne i dig, så vil han gennem dig åbenbare sit ords skabende kraft — en mild og

overbevisende, men dog mægtig indflydelse til at genskabe andre sjæle efter Herrens, vor Guds skønne billede.

Upartiskhed

Så længe vor frelser levede blandt menneskene, delte han de fattiges kår. Af erfaring kendte han deres bekymringer og genvordigheder, og han kunne trøste og opmuntre alle ringe arbejdere. De, der har en ret forståelse af, hvad hans liv lærer os, vil aldrig mene, at der skal være nogen klasseforskel, og at de rige skal æres fremfor værdige fattige.

Når du vender sig bort fra dem, som synes frastødende og utiltalende, er du da klar over, at du forsømmer de sjæle, som Kristus søger efter? Netop når du vender dig bort fra dem, behøver de måske mest din medfølelse. På hvert eneste sted, hvor man samles for at tilbede Gud, findes der mennesker, som længes efter hvile og fred. Det ser måske ud, som om de lever et sorgløst liv, men de er ikke ufølsomme over for Helligåndens påvirkning. Mange blandt dem kunne vindes for Kristus.

Evangeliets indbydelse skal ikke indsnævres og kun tildeles nogle enkelte få, som efter vor mening vil gøre os ære, hvis de tager imod den. Budskabet skal gives til alle. Hvor der findes hjerter, der er åbne for sandheden, er Kristus rede til at belære dem.

Ærlighed, troskab, flid

Når nogen skal have et ansvar betroet, så er spørgsmålet ikke, om vedkommende har gode talegaver eller er velhavende, men om han er ærlig, tro og flittig. For uden disse egenskaber er han aldeles ikke egnet til nogen som helst tillidspost, lige meget hvad han ellers har opnået.

[288]

Uselviskhed

Kristi gerning skal være vort eksempel. Altid gik han omkring og gjorde vel. I templet og synagogerne, på byernes gader, på markedspladsen og i værkstedet, ved søbredden og mellem bjergene forkyndte han evangeliet og helbredte de syge. Han levede et liv i uselvisk

tjeneste, og det skal være vor lærebog. Hans ømme, medlidende kærlighed er en irettesættelse for vor selviskhed og hjerteløshed.

Vort motiv til at arbejde for Gud bør være fuldstændig fri for selviskhed. Uforbeholden helligelse og offervilje har altid været og vil fortsat være den vigtigste forudsætning for acceptabel tjeneste. Vor Herre og mester vil ikke tolerere, at der indflettes så meget som en eneste tråd af selviskhed i det arbejde, som vi gør for ham. Vort arbejde bør være præget af samme takt og dygtighed, samme nøjagtighed og visdom, som fuldkommenhedens Gud krævede af dem, der byggede tabernaklet. Men hvad vi end gør, bør vi huske, at de største evner og det ypperste arbejde kun kan godkendes, når selvet lægges på alteret for at fortæres som et levende offer.

De, som arbejder for gennemførelsen af en reform, bør være de venligste og høfligste af alle mennesker. I deres liv bør man kunne se ypperligheden af uegennyttige handlinger.

Uden bekymringer

[289] Noget vil gå skævt, fordi nogle arbejdere ikke er helhjertede. I græder måske over, hvad følger det får, men vær ikke kede af det, for den kære Herre har hele sit værk fra begyndelsen til enden under mesterlig kontrol. Alt hvad han ønsker er, at hans tjenere tager imod deres ordrer fra ham og lyder hans befalinger. Alt ligger ham på hjerte — vore menigheder, missioner, sabbatsskoler og institutioner. Så hvorfor bekymre sig? Den stærke længsel efter at se menigheden være det levende, skinnende lys, som Guds hensigt var med den, må stilles i fuldkommen tillid til Gud.

Væn jer til at tage det roligt og overgiv jeres sjæle til Gud som den trofaste skaber. Han har magt til at bevare det, som bliver ham betroet. Det mishager ham, at vi hyller hans alter i tårer, gråd og klage. Selv om du ikke ser endnu en sjæl omvendt, er der nok at takke Gud for alligevel. Den gode sag vil gå videre, blot I vil gå fremad og ikke arbejde på at få alting rettet ind efter jeres meninger. Lad Guds fred råde i jeres hjerter, og vær taknemmelige! Giv Herren anledning til at virke, og forhindre ham ikke. Han både kan og vil virke, hvis vi blot lader ham gøre det.

Den guddommelige fuldmagt

Gud kan bruge ethvert menneske i samme udstrækning, som han kan give sin Ånd i sjælens tempel. Det arbejde, han vil godkende, er den gerning, som afspejler hans billede. Det uudslettelige præg af hans udødelige principper skal være beviset på hans efterfølgeres fuldmagt over for verden.

Kristi navn skulle være deres løsen, deres hæderstegn, deres øverste myndighed for deres handlemåde og kilden til deres lykke. Intet kunne anerkendes i hans rige, som ikke bar hans navn og påskrift.

Klar til kamp

Vær trofaste og altid rede til at forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.

Guds tjenere bør være klar til kamp, altid rede til at rykke ud, så snart hans forsyn baner vejen. Hvis de tøver, får Satan tid til at arbejde på at overmande dem.

Hans lovlydige folk skal til stadighed være beredte til tjeneste.

En virkelig repræsentant for Kristus arbejder på andres vel. Han glæder sig ved at fremme Guds sag hjemme og ude. Ved bedemødet bliver han set og hørt, og man mærker hans indflydelse. Han forsøger at træde i prædikantens sted, når denne er forhindret. Han fremhæver ikke sig selv eller tager æren for at have udrettet noget særligt, men arbejder ydmygt, sagtmodigt, trofast med de små opgaver, og med store, hvis det kræves, alt sammen fordi Jesus har gjort så meget for ham.

[290]

Tapre og trofaste

Det, som menigheden har brug for i denne skæbnesvangre tid, er en hær af arbejdere, der ligesom Paulus har oplært sig til brugbarhed, mennesker, som har dyb erfaring i, hvad der hører Guds rige til, og som er fulde af alvor og nidkærhed. Der trænges til helliggjorte, opofrende mennesker; sådanne, der ikke skyr prøvelser og ansvar; mennesker, der er tapre og trofaste; mennesker, i hvis hjerter Kristus er blevet til „herlighedens håb“, og som vil forkynde ordet med læber, der er berørt af den himmelske ild. Af mangel på den slags

arbejdere sygner menigheden hen, og skæbnesvangre vildfarelser vil som en dødelig gift fordærve moralen og nedbryde håbet hos en stor del af menneskeslægten.

[291] Arbejdet for sjæles frelse må føres målbevidst fremad ved fortsat kamp under modstand, personlig lidelse, forsagelse og farer. Under et slag blev et af de angribende regimente slået tilbage af fjenden, men fanebæreren holdt stand ved fronten, mens de andre veg. Kaptajnen kommanderede, at han skulle føre fanerne tilbage til regimentet, men han svarede: „Før soldaterne frem til fanerne!“ Dette er, hvad der påhviler enhver trofast Kristi bannerfører; at føre stridsmændene frem til fanerne. Herren fordrer helhjertet tjeneste. Vi ved alle, at mange såkaldte kristne forsynder sig i, at de mangler mod og energi til at føre sig selv og dem, de er forbundet med, op på et højere stade.

Gud har ikke brug for mænd, som er bange for at indtage et fast standpunkt på rettens side i farens stund, da der er brug for alles styrke, mod og indflydelse. Han har brug for mænd, som vil kæmpe trofast imod uretten og føre krig imod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet. Det er til sådanne, at han vil sige disse ord: „Vel, du gode og tro tjener; . . . gå ind til din herres glæde.“

Gud har brug for mænd som Elias, Natan og Johannes Døber, mænd, som vil forkynde hans budskab med troskab uden hensyn til følgerne, mænd, som modigt vil forkynde sandheden, selv om det skal koste dem alt, hvad de ejer.

Med en hyrdes omsorg

[292] Hyrden, som opdager, at der mangler et af hans får, ser ikke ligegyldigt på flokken, der er i sikkerhed i folden, og siger: „Jeg har nioghalvfems, og det vil være alt for besværligt for mig at gå og lede efter det, der har forvildet sig. Det kan selv komme tilbage, så vil jeg åbne døren til folden og lade det komme ind.“ Nej, aldrig så snart er fåret blevet borte, før hyrden bliver grebet af sorg og uro. Han tæller flokken den ene gang efter den anden. Når han er sikker på, at han har mistet et får, sover han ikke. Han forlader de nioghalvfems i folden og går ud for at søge det får, der er faret vild. Jo mørkere og jo mere stormfuld natten er, og jo farligere vejen er, desto større

er hyrdens ængstelse, og desto ivrigere søger han. Han gør alt, hvad han kan, for at finde det ene mistede får.

Det er en stor lettelse for ham, når han hører den første svage brægen i det fjerne. Han følger lyden og klatrer op ad de stejleste skrænter, han går ud til afgrundens rand og sætter sit eget liv på spil. Sådan søger han, medens fårets brægen, der bliver svagere, siger ham, at det er døden nær. Til sidst bliver han belønnet for sine anstrengelser: Det mistede er fundet. Så skænder han ikke på det, fordi det har voldt ham så meget besvær. Han driver det ikke frem med kæppen. Han prøver end ikke at lede det hjem. I sin glæde tager han det skælvende dyr på sine skuldre; hvis det er forslået og såret, bærer han det i sine arme og trykker det tæt ind til sig for at varme det, så det kan leve. Han bærer det tilbage til folden i taknemmelighed over, at han ikke har søgt forgæves.

Ydmyghed

Når Gud vælger mænd og kvinder til sin tjeneste, spørger han ikke, om de er i besiddelse af lærdom eller veltalenhed eller verdslig rigdom. Han spørger: „Vandrer de i en sådan ydmyghed, at jeg kan lære dem min vej? Kan jeg lægge mine ord på deres læber? Vil de repræsentere mig?“

Når I søger at hjælpe de fattige, de ringeagtede og de forladte, så stig ikke op på jeres værdigheds og overlegenheds høje stylder, mens I virker for dem, for på den måde kan intet udrettes.

Det er ikke den travle aktivitet, men den gerning, der gøres stille og beskedent, som gør vore menigheder stærke og fremgangsrige. Det er ikke bram og brask, men tålmodigt og udholdende arbejde under bøn.

Vore nederlag er ofte en skjult velsignelse, fordi de lærer os at indse, at vi ikke kan gøre Guds vilje uden hans hjælp.

I arbejdet fra hus til hus er der brug for den ydmyge arbejdsmands talenter, og de kan udføre mere i denne gerning end strålende gaver.

Hele Himmelen er interesseret i den virksomhed, som Guds udsendinge udfolder i verden i Jesu Kristi navn. Det er et stort arbejde, søskende, og vi bør daglig ydmyge os for Gud og ikke mene, at vor visdom er fuldkommen. Vi bør tage fat på arbejdet i fuldt alvor. Vi skal ikke bede Gud om at ydmyge os, for når Gud

tager os under behandling, så ydmyger han os på en måde, vi ikke synes om. Men vi må selv ydmyge os under Guds vældige hånd hver dag. Vi skal arbejde på vor frelse med frygt og bæven. Selv om det er Gud, som virker i os både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske, så skal vi samarbejde med ham, samtidig med at han virker igennem os.

Vi skal kæmpe for at komme igennem den snævre port. Men den port går ikke let på sine hængsler. Den tillader ikke tvivlsomme personer at komme ind. For at opnå det evige liv skal vi kæmpe med en intensitet, som svarer til værdien af den sejrpris, der venter os. Det er ikke penge, jordbesiddelser eller position, der åbner Paradisets porte for os, men det er besiddelsen af en kristelig karakter. Det er ikke storhed eller intellektuelle præstationer, der sikrer os den uvisnelige sejrskrans. Kun de sagtmødige og ydmyge, hvis duelighed er fra Gud, vil få denne gave.

Ros ikke dig selv, når du kommer hjem efter at have udført missionsarbejde, men ophøj Jesus; ophøj Golgatas kors.

[294] Ydmyghed først, siden ære. Til at udfylde en betroet plads blandt mennesker vælger Himmelen den tjener, der som Johannes Døber indtager en ydmyg plads over for Gud. Den mest barnlige discipel kan udrette det mest virkningsfulde arbejde for Gud. De himmelske kræfter kan samvirke med den, som ikke søger at ophøje sig selv, men at frelse sjæle.

Afholdenhed

Jeg skulle ønske, at hvert eneste Guds barn måtte føle nødvendigheden af at være afholdende med hensyn til spisevaner, påklædning og arbejde, så de kunne yde deres bedste for Guds sag. Når en missionsarbejder har været overbebyrdet med arbejde og bekymringer og er blevet overanstrengt både åndeligt og legemligt, så bør han trække sig tilbage for at hvile lidt, ikke for at behage sig selv, men for at blive bedre skikket til nye opgaver. Vi har en årvågen fjende, som altid er efter os for at udnytte enhver svaghed, så han kan få held til at friste os til synd. Når hjernen er overanstrengt og legemet svækket, kan han drage fordel af det og trænge på med sine stærkeste fristelser for at få Guds barn til at falde. En Guds medarbejder bør holde måde

med sine kræfter, og når han er træt af de anstrengelser, han har haft, bør han trække sig tilbage for at hvile og nyde samfundet med Jesus.

Misbrug af vore fysiske kræfter vil afkorte den tid, vi har til at benytte livet til forherligelse af Gud, og det gør os uskikkede til at fuldføre den gerning, Gud har givet os at gøre. Ved at tillade os at danne forkerte vaner, ved at gå sent i seng, ved at tilfredsstille appetitten på sundhedens bekostning lægger vi grunden til et dårligt helbred. Ved at forsømme passende legemsbevægelse, ved at overanstrengelse sjæl og legeme sætter vi nervesystemet ud af ligevægt. De, der på denne måde forkorter livet og gør sig uskikkede til at udføre deres gerning, fordi de ikke tager hensyn til naturens love, røver fra Gud, og de røver også fra deres medmennesker. Anledningerne, som de havde til at være til velsignelse for andre, netop den gerning, som Gud sendte dem ind i verden for at udføre, har de ikke kunnet benytte som følge af deres handlemåde, og de har gjort sig uskikkede til at udføre selv det, som de kunne have udrettet på kortere tid. Vi er skyldige over for Herren, når vi berøver verden noget godt på grund af vore dårlige vaner.

[295]

Vor Gud er altid barmhjertig, fuld af medynk og rimelig med sine krav. Han kræver ikke, at vi skal handle sådan, at det medfører dårligt helbred eller svækkelse af åndsevnerne. Han fordrer ikke, at vi skal arbejde under pres og anspændelse, til vi bliver helt udmattede og nerverne nedbrudt. Herren har givet os en forstand, og han forventer, at vi bruger vor fornuft og handler i harmoni med de livslove, han har nedlagt i os, og følger dem, sådan at vi kan have et godt fungerende system. Den ene dag følger efter den anden og hver dag har sine ansvar og pligter, men morgendagens arbejde må ikke tvinges igennem i dag. De, som arbejder i Guds værk, bør kunne indse, hvor helligt det er, og forberede sig for morgendagens gerning ved at bruge deres kræfter på en fornuftig måde i dag.

Hvile og eftertanke

Jesu disciple behøvede at blive belært om, hvordan de skulle arbejde og hvordan de skulle hvile. Også i dag behøver Guds udvalgte medarbejdere at lytte til Kristi opfordring til at gå afsides og hvile sig lidt. Mange har unødigt ofret deres værdifulde liv, fordi de ikke rettede sig efter denne henstilling. . . Skønt høsten er stor og

arbejderne få, så vindes der ikke noget ved at ofre liv og helbred. . . . Mange svage, udkørte arbejdere føler sig dybt ulykkelige, når de ser, hvor meget der skal gøres, og hvor lidt de kan gøre. De ønsker blot, at de havde flere fysiske kræfter, så de kunne udrette noget mere, men det er til disse, Jesus siger: „Kom I nu med til et øde sted, så I kan være ene og hvile jer lidt.“

[296]

Kristenlivet består ikke af en ustandselig aktivitet eller af meditation hele tiden. En kristen må arbejde ivrigt for at frelse de fortabte, men må også tage tid til åndelige betragtninger, bøn og granskning af Guds ord. Det går ikke an altid at skulle være presset af arbejde og anspændelse, for så forsømmes den personlige gudsfrygt, og de åndelige og legemlige kræfter lider overlast.

Alle, som går i skole hos Gud, trænger til en stille stund, hvor de kan være alene med deres egne tanker, med naturen og med Gud. I dem skal der åbenbares et liv, som ikke er i harmoni med verdens sæder og skikke, og de må have en personlig erfaring i at lære Guds vilje at kende. Vi må hver for sig høre ham tale til hjertet. Når enhver anden stemme er forstummet og vi roligt venter på ham, gør stilheden i sjælen Guds stemme mere tydelig. Han byder os: „Hold inde og kend, at jer er Gud.“ Dette er den virkningsfulde forberedelse til alt arbejde for Gud. Midt blandt travle mennesker og under tilværelsens rastløshed vil den, som er blevet styrket på denne måde, være omgivet af en lysets og fredens atmosfære. Han vil modtage ny kraft til legeme og sjæl. Hans liv bliver en velsignelse og vil åbenbare en guddommelig kraft, der vil nå ind til menneskenes hjerter.

Helligånden

[297]

[298]

Løftet

[299]

Løftet om Ånden tilhører os i dag lige så sikkert, som det tilhørte de første disciple. Gud vil i dag udruste mænd og kvinder med kraft fra det høje på samme måde, som han udrustede dem, der på pinsefestens dag hørte frelsens ord. Netop i denne time er hans Ånd tilgængelig for alle, der trænger dertil og vil tage ham på hans ord.

Løftet om Helligånden er ikke begrænset til nogen bestemt tidsalder eller til nogen race. Kristus erklærede, at hans Ånds guddommelige kraft skulle følge hans disciple indtil enden. Lige fra pinsedag til vor egen tid har Talsmanden været udsendt til alle, som helt og fuldt har overgivet sig til Herren og hans tjeneste.

Gud ønsker at genoplive sit folk med Helligåndens gave, idet han i sin kærlighed døber dem på ny. Der er ingen grund til, at der skulle være nogen mangel på Helligånden i menigheden. Efter Kristi himmelfart kom Helligånden over de ventende, bedende, troende disciple i en fylde og kraft, som nåede hvert eneste hjerte. Engang i fremtiden skal Jorden oplyses af Guds herlighed. Fra dem, som er helligede ved sandheden, skal der udgå en guddommelig indflydelse til verden. Jorden vil blive hyldet i en atmosfære af nåde. Helligånden vil virke på menneskenes hjerter og tage af det, som hører Gud til, og forkynde dem det.

Det er sandt, at i endens tid, når Guds værk på Jorden er ved at blive afsluttet, da vil de alvorlige bestræbelser, der udfoldes af gudhengivne troende under Helligåndens ledelse, blive ledsaget af særlige tegn på guddommelig nåde. Under symbolet af den tidlige og sildige regn, som falder i Østens lande i såtiden og høsttiden, forudsagde de hebraiske profeter udgydelsen af åndelig nådegave i særlig rigt mål over Guds menighed. Åndens udgydelse på apostlens tid var begyndelsen til den tidlige, eller første, regn og herligt var resultatet. Helt til tidens ende skal Åndens tilstedeværelse forblive hos den sande menighed.

[300]

Åndens udgydelse på apostlenes tid var „tidligregnen“, og følgerne deraf var herlige. Men „sildigregnen“ vil blive endnu mere rigelig. Joel 2,23. Hvilket er det løfte, som er tilsagt dem, der lever i de sidste dage? — „Vend tilbage til befæstningen, I bundne, som har håb! Endog i dag forkynder jeg: Jeg vil gengælde dig dobbelt.“ „Begær regn af Herren på den sildige regns tid! Herren skaffer lyn og giver dem regnskyl, for enhver mand urter på marken.“

Gud vil gerne give

Herren er mere villig til at give Helligånden til dem, der tjener ham, end forældre er til at give deres børn gode gaver.

Til alle tider og alle vegne, i alle sorger og alle lidelser, når alting ser sort ud og fremtiden synes usikker og vi føler os hjælpeløse og ensomme, så vil Talsmanden blive sendt som svar på troens bøn. Måske skiller forholdene os fra enhver jordisk ven; men ingen forhold og ingen afstand kan skille os fra den himmelske talsmand. Hvor vi end er, og hvorhen vi skal gå, så er han altid ved vor højre hånd for at støtte, opretholde og opmuntre os.

[301] Når evangeliets forkyndere morgen efter morgen knæler for Herren og fornyer deres løfter om at give sig hen til ham, så vil han skænke dem sin Ånds nærværelse med al dens livgivende, helliggørende kraft. Når de går ud, til dagens pligter, har de forvisningen om, at Helligåndens usynlige hjælp gør det muligt for dem, at være „Guds medarbejdere“.

Vi lever i den tid, da Helligåndens kraft åbenbares. Den søger at gribe om sig igennem menneskelige redskaber og derved øge sin indflydelse i verden.

Betingelser for at modtage

Helligånden vil komme til alle, der beder om livets brød for at give det til deres næste.

Når vi bringer vore hjerter i overensstemmelse med Kristus og vore liv i harmoni med hans arbejde, vil den Ånd, der steg ned på pinsefestens dag, falde på os.

Det er ikke, fordi der er noget forbehold fra Guds side, at hans nådes rigdomme ikke tilflyder menneskene her på jorden.

Ånden venter på, at vi skal bede om den og tage imod den.

Da nu dette er det middel, vi har til at modtage kraften, hvorfor hungrer og tørster vi så ikke efter Åndens gave? Hvorfor taler vi ikke om den, beder om den og prædiker om den?

Hvis opfyldelsen af hans løfte ikke er så synligt, som det burde være, så er det, fordi løftet ikke værdsættes, som det skulle. Hvis alle var villige til det, ville alle fyldes med Ånden.

Enhver arbejder burde dagligt trygle Gud om Åndens dåb. Kristi arbejdere burde samles for at bede om særlig hjælp, om himmelsk visdom, for at de kan få at vide, hvordan de skal tænke og handle klogt. Ganske særligt burde de bede om, at Gud ville døbe sine udvalgte vidner på missionsmarken med et rigt mål af sin Ånd.

De troende bør lægge alt det bort, der skiller, og overgive sig til Gud for at frelse de fortabte. De bør i tro bede om den lovede velsignelse, så vil den blive givet. [302]

Disciplene bad ikke om en velsignelse til dem selv. De følte en byrde for sjæle. Evangeliet skulle bringes til Jordens fjerneste egne og de gjorde krav på den kraft, som Kristus havde lovet at give dem. Da var det, at Helligånden blev udgydt og tusinder blev omvendt på én dag.

Kristus havde lovet Helligåndens gave til sin menighed, og dette løfte gælder for os såvel som for de første disciple. Men ligesom ethvert andet løfte blev det givet på visse betingelser. Der findes mange, som både tror og hævder at være berettigede til Herrens løfte. De taler om Kristus og om Helligånden, men det skaffer dem ingen velsignelse. De overgiver ikke deres sjæl til at lade sig lede og styre af de himmelske magter. Vi kan ikke gøre brug af Helligånden. Ånden skal gøre brug af os. Gud virker ved sin Ånd i sit folk, „for at hans gode vilje kan ske“. Fil. 2,13. Men mange vil ikke indordne sig under dette. De vil gerne være deres egne herrer. Dette er grunden til, at de ikke får den himmelske gave. Ånden gives kun til dem, der i ydmyghed venter på Gud og søger hans ledelse og nåde. Guds kraft venter på, at de beder og modtager. Når der i tro gøres krav på denne forjættede velsignelse, har den alle andre velsignelser i sit følge. Den gives i forhold til Kristi rigdom og nåde, og han er rede til at yde enhver sjæl, hvad den er i stand til at modtage.

Den store udgydelse af Guds Ånd, som oplyser hele jorden med hele sin herlighed, vil ikke komme, før vi får et oplyst folk, som

[303] af erfaring ved, hvad det vil sige at være medarbejder med Gud. Når vi får en fuldstændig, helhjertet indvielse til Kristi tjeneste, vil Gud mærke sig den kendsgerning ved at udgyde sin ånd uden mål. Men dette vil ikke ske, mens den største del af menigheden ikke samarbejder med Gud.

Afgørende for et godt resultat

Åndens nærværelse hos Guds arbejdere ville give sandhedens forkyndelse en kraft, som ikke alverdens ære og hæder kunne give.

Gud forlanger ikke, at vi skal udføre det foreliggende arbejde i egen kraft. Han har sørget for guddommelig hjælp i alle situationer, hvor vore menneskelige kræfter ikke slår til. Han giver Helligånden til at hjælpe os i enhver vanskelighed, styrke os i håbet og forvisningen, oplyse vor forstand og rens vort hjerte.

Efter udgydelsen af Helligånden blev disciplene så opfyldt af kærlighed til ham og til dem, han var død for, at hjerterne smeltede ved de ord, de talte, og de bønner, de opsendte. De talte i Åndens kraft, og under indflydelse af denne magt blev tusinder omvendt.

Der er ingen grænse for, hvor meget den kan udrette, der sætter sit eget jeg til side, giver den Helligånd plads til at virke på hans hjerte og vier sit liv fuldstændig til Gud.

Hvad blev resultatet af Åndens udgydelse på pinsedagen? Jo, det glædelige budskab om en opstanden frelser blev bragt ud til den dakendte verdens yderste grænser. Under deres arbejde blev der tilføjet menigheden udvalgte mænd, som tog imod livets ord og viede deres liv til at vække det samme håb i andres sind, som havde fyldt deres egne hjerter med fred og glæde. Hundreder forkyndte budskabet: „Himmeriget er kommet nær.“ Trusler kunne ikke hindre eller skræmme dem. Herren talte igennem dem, og alle steder, hvor de kom hen, blev de syge helbredt og evangeliet forkyndt for de fattige. Så mægtigt kan Gud virke, når mennesker overgiver sig til at lade sig beherske af hans Ånd.

[304] Helligånden er det åndelige livs åndedræt i sjælen. Meddelelsen af Ånden er meddelelsen af Kristi liv. Den besjæler den, som modtager den, med Kristi egenskaber. Kun de, der således er oplært af Gud, de, som er i besiddelse af Åndens virken i deres indre, og i hvis liv

det Kristuslignende liv åbenbarer sig, bør stå som de repræsentanter, der kan tjene til gavn for menigheden.

Der vil snart ske forandringer af en ganske særlig art, og de vil foregå hurtigt. Guds folk skal fyldes med Helligånden, så de kan imødegå vor tids kriser med himmelsk visdom og så vidt muligt modarbejde de demoraliserende bevægelser i verden. Hvis menigheden ikke sover, og hvis Kristi efterfølgere våger og beder, vil de få lys, så de kan forstå og mærke sig fjendens bevægelser.

Løftet ikke værdsat

Kristus erklærede, at Åndens Guddommelige indflydelse skulle være med hans efterfølgere indtil enden. Men løftet er ikke blevet værdsat, som det burde, og derfor bliver det ikke opfyldt, sådan som det kunne. Løftet om Helligånden er et emne, der kun tænkes lidt på, og følgerne er kun, hvad man kunne vente: åndelig død. Emner af mindre betydning lægger beslag på opmærksomheden, og den Guddommelige kraft, der er nødvendig for menighedens vækst og fremgang, og som vil have alle andre velsignelser i sit følge, mangler, selv om den tilbydes i sin ubegrænsede fylde.

Ørkesløs forventning om Åndens vederkvægelse

På den anden side er der dem, som i stedet for på en forstandig måde at udnytte de anledninger, som nu gives, hengiver sig til ørkesløs forventning om, at en særskilt Åndens vederkvægelse engang skal indtræffe, der i høj grad vil forøge deres evne til at oplyse andre. De forsømmer øjeblikkets pligter og privilegier og lader lyset skinne dunkelt, medens de ser fremad til en tid, da de uden egen bestræbelse skal modtage særskilte velsignelser, hvormed de vil blive forvandlet og skicket til at træde i Herrens tjeneste. [305]

Kristi efterfølger

Helligånden er Kristi stedfortræder, men uden personlig menneskikkelse og uafhængig af denne. Fordi Kristus var bebyrdet med menneskelig skikkelse, kunne han ikke personligt være alle vegne. Derfor var det til deres eget bedste, at han vendte tilbage til Faderen og sendte Ånden til at være sin efterfølger på jorden. På denne måde

kunne ingen have nogen fordel på grund af sit opholdssted eller sin personlige kontakt med Kristus. Ved Ånden ville Frelseren blive tilgængelig for alle. I denne forstand ville han være dem nærmere, end hvis han ikke var steget op til det høje.

Helligånden har virket fra begyndelsen af

Fra begyndelsen af har Gud ved sin Helligånd virket gennem menneskelige redskaber til fuldbringelsen af sin beslutning angående den faldne slægt. Dette viste sig i patriarkernes liv. Også til menigheden i Ørkenen på Moses' tid gav Gud sin „gode Ånd til at undervise dem“; og på apostlenes tid virkede han mægtigt for sin menighed ved Helligånden. Den samme kraft, som opholdt patriarkerne, som gav Josua og Kaleb tro og frimodighed, og som gjorde apostelmenighedens arbejde frugtbringende, har opholdt Guds trofaste børn i alle de efterfølgende tidsaldre. Det var ved Helligåndens kraft, at valdensermenigheden i middelalderen hjalp til med at berede vejen for reformationen. Det var den samme kraft, som gjorde, at arbejdet lykkedes for de ædle mænd og kvinder, der banede vejen for oprettelsen af nutidens missionsvirksomhed og for Bibelens oversættelse til alle nationers og folks tungemål og dialekter.

Forsikring om fremgang og sejr

[306]

[307]

Gud garanterer

Gud vil udføre arbejdet, hvis vi vil skaffe ham redskaberne.

Gud vil antage en helhjertet tjeneste og vil selv opveje manglerne.

Enhver retfærdshandling vil blive udødeliggjort, selv om den, der har udført den, måske ikke synes, at han har udrettet noget særligt.

Hvis du i sandhed er helliget Gud, vil han bruge dig som et redskab til at bringe sandheden til andre, som han kan bruge til at bringe lyset til mange, som famler i mørke.

Sandheden vil snart vinde en herlig sejr, og alle, der vælger at arbejde sammen med Gud, vil sejre med den.

Enhver, som uden forbehold overgiver sig til Herren for at tjene ham, får kraft til at opnå uendelige resultater.

Når vi virker flittigt for vore medmenneskers frelse, vil Gud give os fremgang.

Herren har en plads til enhver i sin store plan. Talenter, der ikke er nødvendige, er ikke blevet givet. Selv om talentet er lille, har Gud en plads til det, og dette lille talent vil, hvis det bliver brugt med trofasthed, gøre selve det arbejde, Gud ønsker, at det skal gøre.

[308]

Den ringeste arbejder kan ved samarbejde med Kristus berøre strenge, hvis sitren vil lyde til Jordens ende og klinge igennem alle evigheder.

Succes i dette ords egentlige betydning beror ikke på tilfældigheder eller på skæbnen. Den skyldes Guds forsyns styrelse og er belønningen for tro og skønsomhed, god opførsel og udholdenhed. Mennesker kommer ikke i besiddelse af en god forstand og en høj moral ved et tilfælde. Gud giver anledningerne, og resultatet afhænger af den måde, de benyttes på.

Alle, som føler sig tilskyndet til at gå ind i arbejdet enten på hjemmefronten eller i fjerne egne, skal gå fremad i Herrens navn. Når de forlader sig på, at Gud vil give nåde og kraft, vil det lykkes

for dem. Deres gerning er måske ubetydelig til at begynde med, men når de følger Herrens plan, vil den vokse sig større. Gud lever. Han vil virke for den uselviske, opofrende arbejder, hvem han end er, og hvor som helst han arbejder.

Samarbejde med himmelske kræfter

Vi trænger til at få en bedre forståelse af englernes mission, end vi har. Det ville være godt at erindre, at ethvert sandt Guds barn nyder himmelske engles bistand. Usynlige, mægtige hære fra lysets rige ledsager de ydmyge og uanselige, der tror og fastholder Guds løfter. Keruber, serafer og engle, der er vældige i magt, står ved Guds højre hånd, og de er alle „tjenende ånder, udsendte til hjælp for dem , som skal arve salighed“.

Kom i hu, at Herren Jesus er Mesteren. Han vander sæden, som udsås. Han lægger ord i jeres mund, som vil påvirke hjerterne.

[309] Hellige jer helt til Guds gerning. Han er jeres styrke, og han vil være ved jeres højre hånd og hjælpe jer med at fuldbyrde sit nådige forsæt.

Guds engle vil stå det menneske bi, der med urokkelig tro søger at nå den karakterens fuldkommenhed, som vil vise sig i fuldkommen handling. Kristus siger til enhver, der søger at opnå dette: Jeg står ved din højre side for at hjælpe dig.

Når menneskets vilje virker i forening med Guds vilje, bliver den almægtig. Hvad han end beder os om at gøre, kan vi udføre i hans kraft. Med alle hans befalinger følger evnen til at kunne efterkomme dem.

I arbejdet for fortabte sjæle har I engles selskab. Tusinde tusinder og titusind titusinder engle venter på at samarbejde med medlemmerne i vore menigheder for at viderebringe lyset, som Gud så gavmildt har givet, for at et folk kan blive beredt på Kristi genkomst.

Alle Himmels engle er rede til at samarbejde med dig i denne gerning. Alle Himmels hjælpeskilder står til deres rådighed, som søger at frelse de fortabte. Engle vil hjælpe dig at nå de mest ligegyldige og forhærdede, og når en ledes tilbage til Gud, glædes alle i Himmelen. Serafer og keruber spiller på deres guldharper og synger lovsange til Gud og Lammet for deres barmhjertighed og miskundhed mod menneskenes børn.

Han, som udvalgte fiskerne fra Galilæa, kalder stadig mennesker til sin tjeneste. Og han er lige så villig til at åbenbare sin magt ved os som ved de første disciple. Hvor ufuldkomne og syndige vi end er, så lover Herren at arbejde sammen med os og lover os, at vi skal lære af Kristus. Han indbyder os til at få den guddommelige vejledning, så at vi, når vi forenes med Kristus, kan komme til at udrette Guds gerninger.

Tror I ikke, at Kristus sætter pris på dem, der lever helt for ham? Tror I ikke han kommer for at besøge dem, der ligesom den elskede Johannes for hans skyld er stedt i vanskelige omstændigheder? Han finder sine trofaste og har samfund med dem, opmuntrer og styrker dem. Og Guds engle, vældige i magt, udsendes fra Himmelen til tjeneste for hans medarbejdere, der forkynder sandheden for dem, der ikke kender den. [310]

Hele Himmelen er i virksomhed, og Guds engle venter på at samarbejde med alle, som vil lægge planer for at bringe det glade budskab om frelse til sjæle, som Kristus døde for. Engle, som hjælper dem, der skal arve frelse, siger til enhver sand troende: „Der er en opgave for dig at gøre.“ „Gå hen og træd frem . . . og tal til folket alle livets ord!“ Ap.G. 5.20. Hvis de mennesker, som der bliver talt til, ville rette sig efter denne opfordring, ville Herren berede vejen for dem og give dem midler til at gå.

I denne tid burde alle Guds børn være travlt optaget af at hjælpe andre. Guds engle vil ledsage dem, der kender den bibelske sandhed og forsøger at finde de mænd og kvinder, som længes efter lys. Og ingen behøver at være bange for at gå fremad, når englene er med. Mange vil opgive afgudsdyrkelse og begynde at tjene den levende Gud, takket være gudfrygtige tjeneres trofaste indsats. Mange vil op-høre med at vise ærbødighed for de ting, som er skabt af mennesker, og vil uforfærdet stille sig på Guds og hans lovs side.

Himmelens magter og myndigheder er vidne til kampen, som Guds tjenere må føre under tilsyneladende nedslående omstændigheder. Nye erobringer bliver gjort, ny hæder vundet, når de kristne samler sig om Frelserens banner og drager ud for at stride troens gode strid. Alle de himmelske engle er til rådighed for Guds ydmyge troende folk; og når Herrens hær hernede synger sine lovsange, stemmer koret deroppe i sammen med dem for at prise Gud og hans Søn.

[311] Det er ikke den kraft, der udgår fra mennesket, der får arbejdet til at lykkes; det er kraften fra de himmelske intelligensvæsener, som samarbejder med det menneskelige redskab, der fører det til fuldendelse. En Paulus kan plante og en Apollos vande, men det er Gud, som giver væksten. Guds andel af arbejdet kan mennesket ikke udføre. Som det menneskelige redskab må det samarbejde med de guddommelige intelligensvæsener og i enfoldighed og ydmyghed gøre sit bedste i erkendelsen af, at Gud er den store mester. Og selv om arbejderne bliver lagt til hvile, vil arbejdet derfor ikke ophøre, men fortsætte, til det er fuldendt.

Herren er altid en stærk hjælper for den kristne. Vi kan måske ikke se, hvorledes Herren vil hjælpe, men vi ved, at han aldrig vil svigte dem, der stoler på ham. Hvis de kristne blot vidste, hvor mange gange Herren har grebet ind for at kuldkaste fjendens anslag imod dem, ville de ikke gå rundt og beklage sig. Så ville de stole ubetinget på Gud og ikke lade sig rokke af prøvelser. De ville betragte ham som deres visdom og styrke, og han ville fuldbyrde sin vilje igennem dem.

Alle de, der går ind i tjenesten, er Guds hjælpere. De er englens medarbejdere, eller rettere: de er de menneskelige virkemidler, ved hvis hjælp englens kan udrette deres tjeneste. Engle taler med deres stemmer og arbejder med deres hænder. Og de mennesker, der arbejder og samvirker med de himmelske kræfter, nyder godt af deres uddannelse og erfaring.

[312] Kristus opfordrer enhver mand og kvinde til at iføre sig hans retfærdigheds rustning og begynde at arbejde. „Jeg er ved din højre hånd for at hjælpe dig,“ siger han. Fortæl din Gud om alle dine prøvelser og problemer. Han vil ikke skuffe din tillid. Intet er Kristus så dyrebart som hans købte ejendom, menigheden, de arbejdere, der går ud for at udsprede sandhedens sæd . . . Tænk på Jesus. Han er i sin hellige bolig, ikke i ensomhed, men omgivet af titusind titusinder himmelske engle, som står rede til at gøre, hvad han byder. Og han byder dem at gå og hjælpe den svageste af hans hellige, som sætter sin lid til Gud. Høj og lav, rig og fattig får den samme hjælp.

Tænk ikke, at arbejdet skal mislykkes

Kristi arbejdere må aldrig tænke på og langt mindre tale om nytteløs gerning. Herren Jesus er vor kraft i alt; hans Ånd skal være vor inspiration, og når vi lægger os i hans hænder for at være lysets formidlere, vil vore midler til at gøre godt aldrig udtømmes. Vi kan tage af hans fylde og få del i den nåde, som er uden grænser.

Men når vi overgiver os helt og fuldt til Gud og følger hans anvisninger i vort arbejde, vil han selv være ansvarlig for dets udførelse. Han ønsker ikke, at vi skal nære tvivl om udfaldet af vore ærlige bestræbelser. Vi bør ikke en eneste gang nære den tanke, at vort arbejde skal mislykkes. Vi skal samarbejde med en, som ikke kender til nederlag.

Herren er skuffet, når hans folk regner sig selv for alt for ringe. Han vil, at hans udvalgte arv skal værdsætte sig selv i forhold til den pris, han har betalt for dem. Gud havde brug for dem, ellers ville han ikke have udsendt sin Søn i et så kostbart ærinde for at frelse dem. Han har brug for dem, og det behager ham, når de retter de største krav til ham, for at de kan herliggøre hans navn. De kan vente store ting, hvis de stoler på hans løfter.

Resultatet er relativt

Når Gud lægger et bestemt stykke arbejde til rette for os mennesker og lover, at det vil lykkes, skal den, som er udpeget til at udføre det, gøre alt, hvad der står i hans magt, for at opnå det resultat, som der er givet løfte om. Udfaldet vil svare til den begejstring og udholdenhed, hvormed opgaven gennemføres

[313]

Motivet, når arbejdet lykkes

Alt, hvad der bliver gjort af ren kærlighed, det være aldrig så småt og ringeagtet i menneskers øjne, er helt igennem frugtbringende, for Gud agter mere på, med hvor megen kærlighed man arbejder, end på, hvor meget man udretter.

Ti virkelig omvendte, tjenstvillige, uselviske arbejdere kan udrette mere i missionen end et hundrede, som tvinger deres arbejde ind i bestemte rammer, følger en mekanisk fremgangsmåde og virker uden dyb kærlighed til sjælene.

Det er ikke de evner, som du har nu, eller som du nogen sinde vil få, der giver dig fremgang. Det er det, som Herren kan gøre for dig. Vi bør sætte meget mindre lid til det, mennesker kan gøre, og stole langt mere på, hvad Gud kan gøre for hver eneste troende. Han længes efter, at du skal søge hen til ham i tro. Han længes efter, at du skal forvente store ting af ham. Han længes efter at give dig indsigt i timelige såvel som åndelige spørgsmål. Han kan styrke vor forstand. Han kan give os taktfølelse og dygtighed. Læg hele din sjæl ind i gerningen, bed Gud om visdom, og den vil blive givet dig.

Nådens olie giver menneskene modet og motivet til at gøre det arbejde hver dag, som Gud sætter dem til.

[314] Guds værk skal afsluttes gennem samarbejdet mellem guddommelige og menneskelige redskaber. De selvtillidsfulde kan forekomme aktive i Guds værk, men hvis de ikke beder, er deres aktivitet forgæves. Hvis de kunne se ned i karret, som engelen står med ved guldalteret foran tronen, der er omgivet af en regnbue, så ville de indse, at vore bønner og bestræbelser må blandes med Jesu fortjeneste, for ellers er de lige så værdiløse som Kains offer. Hvis vi kunne se alle de aktiviteter, som det menneskelige redskab udfører, sådan som Gud ser dem, så ville vi forstå, at kun det arbejde, der udføres under megen bøn og bliver helliget ved Kristi fortjeneste, vil kunne bestå prøven i dommen. Når den store undersøgelse skal finde sted, da skal I atter kende forskel på den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham.

En lovmæssig kristendom er ikke tilstrækkelig i denne tid. Vi kan udføre alle de ydre handlinger i tjenesten og alligevel være lige så blottet for Helligåndens livgivende indflydelse, som Gilboas bjerge var blottet for dug og regn. Vi behøver alle sammen åndelig væde, og vi trænger også til de klare stråler fra retfærdighedens sol, for at vore hjerter kan blive blødgjort. Vi bør altid stå urokkeligt fast på principperne. De bibelske principper skal forkyndes og holdes ved lige ved hellig praksis.

Gode resultater afhænger ikke så meget af talenter som af energi og villighed. Det er ikke de fremragende evner, der sætter os i stand til at udføre vort arbejde tilfredsstillende, men en samvittighedsfuld afvikling af de daglige pligter, et tilfreds sind og en oprigtig interesse for andres vel. Der kan udføres førsteklasses arbejde på selv den

mest beskedne plads. De mest almindelige hverv er smukke i Guds øjne, når de udføres i kærlighed og trofasthed.

En stærk, smuk, harmonisk karakter er bygget op af enkelte, veludførte handlinger, og de mindste såvel som de største ting i livet bør udføres med troskab. Livets vej bliver lysere, når vi viser troskab i små ting og udfører små, venlige handlinger. Når så vort værk på Jorden er endt, vil vi opdage, at hver eneste af de små pligter, som vi har gjort med troskab, har øvet en god indflydelse, som aldrig vil fortabe sig. [315]

Overlad udfaldet til Gud

Den gode sæd ligger måske en tid lang ubemærket i et koldt, egenkærligt, verdsligt hjerte, tilsyneladende uden at have spiret, men senere, når Guds Ånd taler til sjælen, vokser den skjulte sæd op og bærer til sidst frugt til Guds ære. I vor gerning her i livet ved vi ikke, om dette eller hint skal lykkes. Det er heller ikke et spørgsmål, som vi skal afgøre. Vi skal udføre vort arbejde og overlade udfaldet til Gud. „Så din sæd ved gry og lad hånden ej hvile ved kvæld.“ I Guds store pagt med menneskene siges der: „Herefter skal så længe Jorden står, sæd og høst . . . ikke ophøre.“ Det er i tillid til dette løfte, at landmanden pløjer og sår. Vi skal ikke arbejde mindre tillidsfulde med den åndelige såning, men stole på hans forsikring: „Så skal det gå med mit ord, det, som går ud af min mund: det skal ej vende tomt tilbage, men udføre, hvad mig behager, og fuldbyrde hvervet, jeg gav det.“ „De går deres gang med gråd, når de udstrør sæden, med frydesang kommer de hjem, bærende deres neg.“

Belønningen

[316]

[317]

En herlig belønning

Det er ikke forgæves at tjene Gud. En herlig belønning venter dem, der vier deres liv til hans tjeneste.

Ethvert offer, som bringes i hans tjeneste, vil blive lønnet efter hans „nådes overstrømmende rigdom.“

Vor belønning for at samarbejde med Kristus her på Jorden vil blive den større kraft og herlige forret at virke sammen med ham i Guds rige.

Basis for udmålingen

Værdien af den tjeneste, vi yder Gud, måles efter, i hvilken ånd denne tjeneste bliver udført, og ikke efter, hvor mange timer der har været arbejdet.

Deres vækst i det guddommelige liv er betinget af, hvordan de talenter, de har fået betroet, bliver benyttet. Deres belønning senere vil svare til den ærlighed og alvor, hvormed de tjener Mesteren.

Herren har en stor og vigtig gerning, som skal gøres, og han vil belønne den mest, som her i livet udfører den mest trofaste og villige tjeneste for ham.

[318]

De, der kom hen i vingården i den ellefte time, var taknemmelige for at få en anledning til at arbejde. Deres hjerter var fyldt med tak til ham, som havde lejet dem, og da husbonden ved aftenstide betalte dem for en hel dags arbejde, blev de meget overraskede. De vidste, at de ikke havde fortjent så stor løn, og den venlighed, der lyste i deres arbejdsgivers ansigt, fyldte dem med glæde. De glemte aldrig husbondens godhed eller den rigelige betaling, de havde modtaget. Sådan er det også med den synder, der forstår sin egen uværdighed, og som er kommet ind i Mesterens vingård i den ellefte time. Hans tjenestetid synes så kort, han synes, at han ikke fortjener at få nogen løn, men hans hjerte fyldes af glæde over, at Gud i det hele taget har antaget ham. Han arbejder ydmygt og tillidsfuldt og er taknemmelig

over at have fået den forret at være en Kristi medarbejder. Gud glæder sig over at kunne belønne dem, der har et sådant sindelag.

En sikker belønning

Han, som gav „enhver sin gerning“ svarende til vedkommendes evne, vil aldrig lade en trofast pligtopfyldelse blive ulønnet. Enhver handling udført med troskab vil blive æret med særskilte tegn på Guds velbehag og bifald. Til hver arbejder er dette løfte givet: „De går deres gang med gråd, når de udstrør sæden, med frydesang kommer de hjem, bærende deres neg.“

Hvor kort vor arbejdstid end er og hvor ubetydelig vor gerning end må være, så vil vi ikke blive skuffede over belønningen, dersom vi følger Kristus i enfoldig tro. Hvad selv de største og klogeste ikke kan fortjene, kan de svageste og ringeste få. Himmels gyldne porte åbnes ikke for dem, der ophøjer sig selv. De opløftes ikke for de hovmodige. Men de evige porte åbnes på vid gab for et lille barns skælvende berøring. Herlig vil nådelønnen blive for dem, der har virket for Gud i troens og kærlighedens enfold.

De, der udfører denne gerning, vil bære opofrelsens krans på deres pander, men de vil få deres løn.

For enhver Guds arbejder skulle denne tanke være en tilskyndelse og en opmuntring. Her i livet ser det ofte ud, som om vort arbejde for Gud er næsten frugtesløst. Vore anstrengelser for at gøre godt kan være alvorlige og ihærdige, men alligevel bliver det måske ikke tilladt os at se følgerne deraf. For os kan det se ud, som om anstrengelsen har været spildt. Men Frelseren forsikrer os, at vort arbejde bliver bemærket i Himmelen, og at lønnen ikke kan slå fejl.

[319]

Enhver retfærdig, barmhjertig og godgørende handling skaber glæde i Himmelen. Faderen på tronen lægger mærke til dem, der udfører disse handlinger, og regner dem for nogle af sine dyrebareste juveler. „Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers Herre.“ Hver barmhjertig handling mod trængende og lidende mennesker bliver betragtet, som var den gjort imod Jesus. Enhver, som trøster den elendige, viser medfølelse med den hårdt prøvede og nedtrykte og venligt hjælper den forældreløse, bringer sig selv i et inderligere forhold til Jesus.

Kristus betragter enhver barmhjertig, godgørende og hensynsfuld handling mod de ulykkelige, blinde, lamme, syge, enken og de faderløse som gjort imod ham. Og disse gerninger findes optegnet i Himmelenes bøger og vil blive belønnet.

En retfærdig belønning

Gud er god. Han er barmhjertig og kærlig. Han kender hvert eneste af sine børn. Han ved nøjagtig, hvad vi hver især foretager os. Han ved nøjagtig, hvor megen tiltro han kan have til hver enkelt. Vil du ikke nok aflægge din ros og dadel og lade Gud arbejde, som han vil. Hvis du vil tage vare på den gerning, Gud har givet dig, vil du også få den herlige krone.

[320] Herren ønsker, at vi skal stole på ham uden at tænke på, hvor stor vor belønning vil blive. Når Kristus bor i os, vil tanken om løn ikke være det vigtigste for os.

Kristus vil samle sine børn til sig fra tagkamre, fra hytter, fra fangehuller, fra skafotter, fra bjerge og ørkener, fra Jordens huler og havets dyb. De har været fattige, pinte og plagede på Jorden. Millioner er gået i graven beskyldt for ugerninger, fordi de nægtede at give efter for Satans bedrageriske krav. Guds børn er blevet fordømt af jordiske domstole for at være de værste forbrydere, men den dag er nær, da „Gud er den, der dømmer“. Da vil de jordiske afgørelser blive omstyrtet. „Den Herre Herren. . . gør ende på sit folks skam på hele Jorden. „Hver af dem vil få en lang hvid klædning. Og „de skal kaldes: det hellige folk, Herrens genløste“.

En timelig belønning

Glæde. — De, der vier deres liv til kristeligt arbejde, ved, hvad sand glæde er. Deres interesser og bønner rækker langt ud over deres eget jeg. De udvikles, idet de søger at hjælpe deres medmennesker. De bliver fortrolige med de mest omfattende planer og begejstrede foretagender, og når de stiller sig i den guddommelige udstråling af lys og velsignelse, kan de da andet end vokse? De får visdom ovenfra. De bliver mere og mere ét med Kristus i alle hans planer. Der er ingen mulighed for åndelig stagnation.

Den menighed, der virker med godt resultat i dette arbejde, er en lykkelig menighed. Den mand eller kvinde, som viser en inderlig medlidenhed og kærlighed til de vildfarne, og som arbejder på at få dem tilbage til den store hyrdes fold, udfører en velsignet gerning. Og oh, hvilken vidunderlig tanke, at når en synder således bliver hentet tilbage, da er der mere glæde i Himmelen end over nioghalvfems retfærdige.

Ingen gerning er et trællearbejde for den, som har overgivet sig i Guds hånd. „Gør alt til Guds ære“ — det er den tanke, som forsøder enhver gerning. Herren betror ham. [321]

Den kristne arbejder regner det ikke for hårdt arbejde at udføre den gerning, Gud har anvist ham. Han går ind til sin Herres glæde ved at se sjæle blive frigjort fra syndens trældom, og denne glæde opvejer enhver selvopofrelse.

Et herligt arbejde, som er velbehageligt i Guds øjne, er det, at slide hårdt og tålmodigt blive ved med at gøre godt, selv om det kræver selvfornægtelse.

Kristus fryder sig ved at tage tilsyneladende håbløst materiale, sådanne som Satan har nedværdiget og gennem hvem han har arbejdet, og gøre dem til nådens undersætter . . . Han gør sine børn til sine medarbejdere i gennemførelsen af dette værk, og i dets fremgang finder de allerede her i livet en dyrebar belønning.

Velsignelse. — Enhver indsats, vi gør for Kristus, vil virke tilbage på os selv og blive til velsignelse for os.

Hver pligt, som udføres, hvert offer, der bringes i Jesu navn, bringer en overmåde stor løn. I selve pligthandlingen taler Gud og skænker sin velsignelse.

Vi bør leve her i verden for at vinde sjæle for Frelseren. Hvis vi skader andre, skader vi os selv. Hvis vi velsigner andre, bliver vi selv velsignet; for indflydelsen af enhver god handling virker tilbage på vore egne hjerter.

Hver gang lyset skinner på andre, vil det give genskin i vore egne hjerter. Ethvert venligt og medfølende ord til de sorgfulde, enhver handling for at hjælpe de undertrykte, og enhver gave til vore medmenneskers fornødenhed, som bliver givet eller gjort med Guds ære for øje, vil blive til velsignelse for giveren. Den, der virker på denne måde, adlyder en himmelsk lov og vil få Guds velbehag. [322]

Mens den store endelige belønning bliver givet ved Kristi komme, vil udelt tjeneste for Gud bringe en belønning allerede her i livet. Arbejderen vil komme til at møde hindringer og modstand og bitter, sønderknusende modløshed. Han opnår måske ikke at se frugten af sin anstrengelse. Men trods alt dette finder han i sin gerning en salig belønning. Alle, som overgiver sig til Gud i uegennyttig tjeneste for menneskeheden, samarbejder med herlighedens Herre. Denne tanke forsøder al møje, den stålsætter viljen og styrker ånden, til hvad der end må ske.

Sundhed — At gøre godt er et vidunderligt middel mod sygdom. De, som er optaget i Herrens tjeneste, kan vende sig til Gud, og han har lovet at svare. De skal blive læsket i tørketiden, og de skal blive som en vandrig have, hvor vandet aldrig svigter.

I fællesskabet med Gud, med Kristus og med hellige engle omgives de af en himmelsk atmosfære, en atmosfære, som giver legemet sundhed, styrker forstanden og skaber glæde i sjælen.

Glæden ved at gøre godt mod andre giver en varm følelse, der strømmer gennem nerverne, får blodet til at løbe lettere og bidrager til åndelig og legemlig sundhed.

Styrke. — Hvis en stærk mand bliver nægtet arbejde, vil han blive svag. Den menighed eller de personer, som afholder sig fra at bære byrder for andre eller lukker sig inde i sig selv, vil snart komme til at lide åndelig svaghed. Det er arbejdet, som holder den stærke mand stærk. Og det er kristeligt arbejde, anstrengelse og byrder, man bærer, der giver Kristi menighed styrke.

[323] *Fred*. — Ved at gøre noget for andre vil de erfare en liflig tilfredshed, en indre fred, som vil være en tilstrækkelig belønning. Når de ledes af et højt og ædelt ønske om at gøre godt mod andre, vil de finde sand lykke i en trofast udførelse af livets mangehånde pligter. Dette vil bringe dem en mere end jordisk belønning, idet enhver trofast, uegennyttig udførelse af pligter bliver påagtet af englene og vil stråle i vedkommendes livsregnskab.

En evig belønning

Evig liv. — en virkelig kristen viser sin kærlighed til Gud og sine medmennesker ved at gøre sig alvorlige og velmenende anstrengelser for at hjælpe, hvor der trænges til det. Han mister måske sit liv under

arbejdet, men han skal bjærge det igen, når Kristus kommer for at hente sine dyrebare juveler.

Den nådige velkomsthilsen. — Stil dig på evighedens tærskel og hør den nådige velkomsthilsen, som bydes dem, der i dette liv har samarbejdet med Kristus og betragtet det som et privilegium og en ære at lide for hans skyld . . . Der vil de forløste atter møde dem, som førte dem til den ophøjede frelser. De forener sig i at prise ham, som døde, for at menneskene kunne få det liv, der er lige så evigt som Guds liv. Striden er forbi; al trængsel og kamp er til ende. De genløste står omkring Guds trone, og sejrssange fylder Himmelen. Alle synger med på den frydefulde strofe: „Værdig er Lammet, som blev slagtet og har genløst os til Gud!“

Hvis bøgerne viser, at livet har været således, at karakteren er blevet mærket med ømhed, selvfornægtelse og godgørenhed, vil I modtage den velsignede forsikring fra Kristus: „Vel gjort!, Kom, I min Faders velsignede. Arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundlæggelse.“

Den himmelske verden. — Nu befinder menigheden sig i striden; nu står vi over for en mørk verden, der næsten er fuldstændig hengiven til afguderier. Men den dag kommer, da striden vil være udkæmpet og sejren vundet. Guds vilje må ske på Jorden, som den sker i Himmelen. De frelste folkeslag vil ikke kende nogen anden lov end Himmelen. Alle vil udgøre en lykkelig, forenet familie, iført lovprisningens klædebon, Kristi retfærdigheds klædning. Hele naturen vil i sin uforlignelige ynde bringe Gud sin pris og sin hyldest. Verden vil bade sig i himmelens lys. Månens lys vil blive som Solens, og Solens lys vil blive syv gange klarere, end det er nu. Årene vil forløbe i glæde. Ved synet af alt dette vil morgenstjerner juble til hobe og alle gudssønner råbe af glæde, medens Gud og Kristus i forening forkynder: „Der skal ingen synd være mere, og der skal ingen død være mere.“

[324]

Glæde. — Lønningen for Kristi arbejdere bliver at gå ind til hans glæde. Den fryd, som Kristus selv ser frem til med ivrig længsel, fremgår af hans bøn til Faderen: „Jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig.“

I vort liv her, så jordisk og hæmmet af synden, som det er, findes den største glæde og den bedste opdragelse i at tjene. Og i den fremtidige tilværelse, hvor intet hindres ved den syndige menneskeligheds

begrænsning, vil det blive i tjenesten, at vi skal finde vor største glæde og vor bedste udvikling. Vi skal aflægge vidnesbyrd om — og mens vi gør det, på ny erfare — „hvilken rigdom på herlighed denne hemmelighed rummer, „nemlig Kristus i jer, herlighedens håb.“

De bliver delagtige i Kristi lidelser, og de vil også få del i den herlighed, der skal åbenbares. Som dem, der er ét med ham i hans gerning og sammen med ham drikker sorgens bæger, har de også del i hans glæde.

Høsten efter udsæd. — enhver indskydelse ved Helligånden, som leder menneskene til godhed og til Gud, bliver skrevet i Himmels bøger, og på Guds dag vil enhver, som har givet sig hen som et redskab for Helligånden, få at se, hvad hans liv har udrettet.

[325] Når de genløste står for Gud, vil dyrebare sjæle reagere over for deres navne, som er der, som følge af deres trofaste, udholdende anstrengelser for at vinde dem, og deres indtrængende bønner og alvorlige henstillinger til dem om at fly til den faste borg. De, som her har været Guds medarbejdere, vil således få deres løn.

Hvilken jubel der vil blive, når disse genløste mødes med dem, der har haft en byrde for dem! Og de, som har levet, ikke for at behage sig selv, men for at være til velsignelse for de ulykkelige, der nyder så få velsignelser — hvor vil deres hjerter banke af glæde! De vil se det løfte opfyldt: „Da skal du være salig; thi de har intet at gengælde dig med; men det skal blive gengældt dig ved de retfærdiges opstandelse.“

I Himmelen skal vi se de unge, som vi hjalp, dem, vi indbød til vore hjem, og som vi ledte bort fra fristelse. Vi skal se deres ansigter stråle af Guds herligheds glans.

Hvad er der, som tåler sammenligning med det at være en medarbejder for Kristus og de himmelske engle i den store frelsesplan? Fra enhver frelst sjæl kommer der til Gud en fylde af herlighed, som genspejles på den frelste og på den, som medvirkede til hans frelse.

De frelste vil møde og genkende dem, hvis opmærksomhed de har henledt til den ophøjede frelser. Hvilken velsignet samtale de vil få med disse sjæle! „Jeg var en synder,“ vil en sige, „uden Gud og uden håb i verden, og du kom til mig og viste mig hen til den dyrebare frelser som mit eneste håb. Og jeg troede på ham. Jeg angrede mine synder, og der blev givet mig plads med ham og hans hellige i den himmelske verden, i Kristus Jesus, „Andre vil sige:

„Jeg var en hedning i et hedensk land. Du forlod dine venner og dit hyggelige hjem og kom ud for at lære mig, hvordan jeg kunne finde Jesus og komme til at tro på ham som den eneste sande Gud. Jeg ødelagde mine afguder og tilbad Gud, og nu ser jeg ham ansigt til ansigt. Jeg er frelst, evigt frelst, for altid at skue ham, som jeg elsker. [326] Dengang så jeg ham kun med troens øje, men nu ser jeg ham, som han er. Over for ham, som elskede mig og har løst mig fra mine synder med sit blod, kan jeg nu udtrykke min taknemmelighed for hans frelsende nåde.

Andre vil give udtryk for deres taknemmelighed til dem, der gav de sultne at spise og de nøgne klæder. „Da fortvivlelse holdt min sjæl bundet i vantro, sendte Herren dig for at opmuntre og trøste mig, „siger de. „Du gav mig mad for at stille mit fysiske behov, og du oplod Guds ord for mig og skabte et åndeligt behov. Du behandlede mig som en broder. Du viste mig medfølelse i mine sorger og helbredte min sønderknuste, sårede sjæl, så jeg kunne gribe Kristi hånd, der var udrakt for at frelse mig. Jeg levede i uvidenhed, men du underviste mig tålmodigt om, at jeg havde en Fader i Himmelen, som havde omsorg for mig. Du læste de dyrebare løfter i Guds ord for mig. Du vækkede troen i mig på, at han ville frelse mig. Mit hjerte blev blødgjort, bøjet og brudt, når jeg tænkte på det offer, Kristus havde bragt for mig. Jeg begyndte at hungre efter livets brød og sandheden var dyrebar for min sjæl. Nu er jeg her, frelst, evigt frelst, for altid at leve i hans nærhed og lovprise ham, som gav sit liv for mig.“

Vent tålmodigt på lønnen

Hvis ventetiden forekommer os lang, før vor befrier kommer, hvis vi, bøjede under sygdom og udslidte af arbejde, føler utålmodighed efter, at vor gerning skal være endt, og efter med ære at blive hjemsendt fra krigen, så lad os huske på — og gid denne erindring må holde enhver knurren nede — at Gud lader os blive på Jorden for at møde storme og strid, udvikle et kristent sindelag, lære Gud vor Fader, og Kristus, vor ældre broder, bedre at kende og udrette [327] noget for Mesteren ved at vinde sjæle for Kristus, for at vi med et glad sind skal kunne høre disse ord: „Vel, du gode og tro tjener . . . gå ind til din Herres glæde.“

Vær tålmodig, du Kristi stridsmand! Der er endnu kun en liden stund, snart, snart, snart, så kommer han, der skal komme. Den lange nat, hvor der blev våget, ventet og sørget, er næsten forbi. Belønningen vil snart blive uddelt og den evige dag oprinde. Der er ikke tid til at sove nu, ikke tid til at hengive sig til unyttige sorger. Den, der tillader sig at døse nu, vil gå glip af dyrebare anledninger til at gøre godt. Vi har fået den herlige forret at samle neg i den store høst, og hver frelst sjæl betyder endnu en stjerne i Jesu, vor højtærede genløseres krone. Hvem er opsat på at lægge rustningen fra sig, når man ved at fortsætte kampen lidt længere kan vinde nye sejre og nye sejrstrofæer for evigheden?